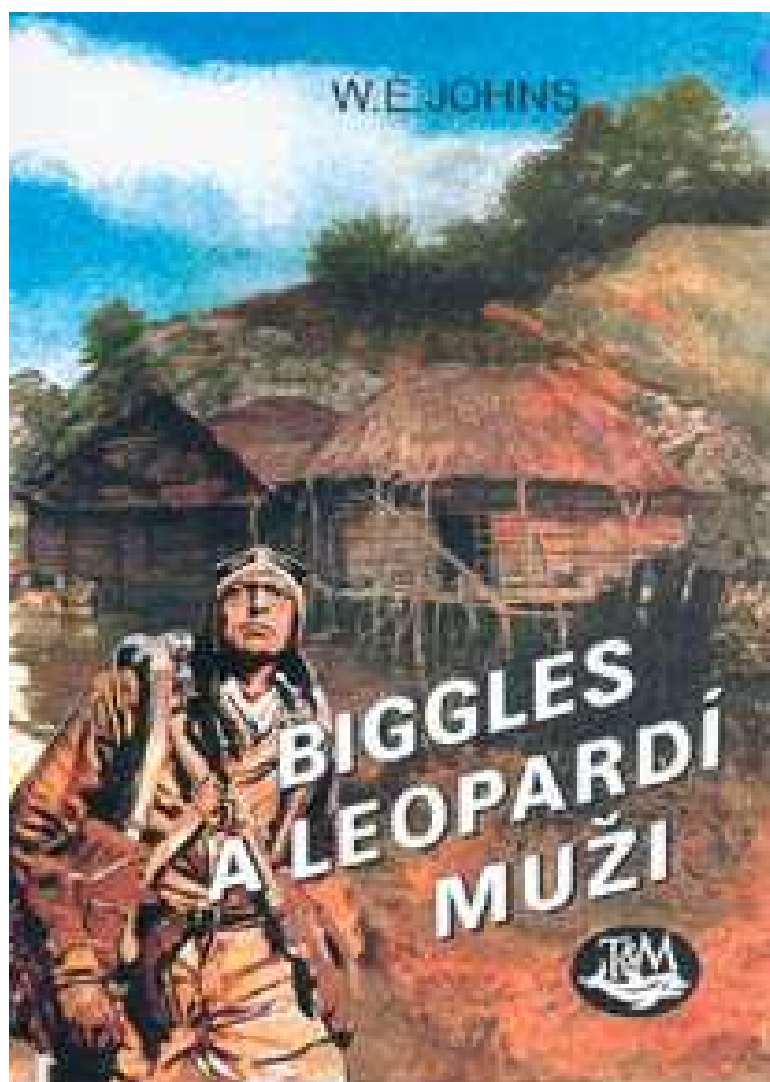

Při své poslední cestě do střední Afriky Biggles narazil na dvě skupiny nebezpečných nepřátel. Byli to krokodýli a lidé, kteří se neřídili zákony. Brzy se ukázalo, že čtvernozí nepřátelé nebyli zdaleka tak útoční a nebezpeční, jako druhá skupina. Aby se s ní vyrovnal, musel Biggles vynaložit mnoho úsilí, mít železné nervy a hodně štěstí.

Jen díky tomu dokázal se svými přáteli osvobodit terorizovaný kmen Zinnů z područí zla a odhalit tajemné spiknutí.

Kapitán W. E. JOHNS

PŘEDMLUVA

Od samotného počátku historie lidstva přecházeli lidé ze zemí svého původu do jiných krajů a dělali si na ně nárok. Oběti útoku mohly proti dobyvatelům obvykle dělat jen málo, jako tomu bylo v případech příchodu Římanů a později Normanů na britské ostrovy. Římané později odešli, Normanové zůstali a jejich potomky můžeme být i my. Takové kdysi byly dobyvačné války.

Později přišla doba, a není dlouho co skončila, kdy malé skupiny lidí, nespokojených s životem ve své vlasti, nebo hledajících bohatství, připlouvaly do jiných zemí, jež upoutaly jejich zájem. Tito dobyvatelé se pak v nové zemi usazovali bez ohledu na to, jak se to líbí původním obyvatelům. Protože nově příchozí byli obvykle vyzbrojeni puškami a děly a domorodci měli jen luky a šípy, boje končily jednoznačně, útočníci vítězili.

Dobyvatelé obvykle pocházeli z Evropy a jejich obětmi byly národy různých kultur a barvy pleti, které obývaly větší část naší planety. Tohle období bývá někdy nazýváno věkem objevů.

Svévolné obsazování cizích území skončilo zhruba koncem minulého století. Barevné národy, kterým se podařilo přežít zhoubné návyky a nemoci zavlečené bílými muži, nám nyní právem připomínají mnohá provinění bílých, která nelze opomenout.

Je věcí názoru, zda neevropské národy během tohoto období více získaly nebo ztratily. Nesporně podlehly hrubému násilí, ale pokud máme být spravedliví, získaly i mnoho vymožeností civilizace. Lidé černé, hnědé a rudé pleti ztratili právo na sebeurčení a je nutno klást si otázku, zda jim jsou ony vymoženosti prospěšné.

Některé domorodé kmeny ovšem „dobrodiní civilizace“ unikly. Buď k tomu došlo díky odlehlosti jejich domoviny, nebo díky nezdравému podnebí či neplodnosti půdy, kterou obývají. Většinu z nich bychom našli v srdci velkých světadílů, Afriky a Jižní Ameriky. Srdcem Afriky myslíme oblast, kde se stýkaly hranice dnes již bývalého Belgického Konga a Francouzské rovníkové Afriky se severní hranicí Ugandy a s jižní hranicí Súdánu. Zde je stále možné nalézt málo početné kmeny, které žijí svým životem tak, jako před staletími. Těm, kteří ovládli jejich území, je třeba přičíst ke cti, že

jim to umožňují a ovlivňují jejich život pouze tehdy, když jim chtějí pomoci poskytnutím potravin nebo lékařské péče.

Když se proto Biggles a jeho přátelé dozvěděli z Koloniálního úřadu v Londýně, že na území nepočetného, ale dosud mírumilovného kmene Zinnů dochází k podivným a nepěkným událostem, rozhodli se zjistit, co se tam skutečně děje a kdo je za to zodpovědný. Otázek bylo víc. Dělají problémy černí nebo bílí? Možné bylo obojí, neboť bezohlední běloši existují stejně jako bezohlední domorodci, kteří neváhají zneužít své soukmenovce. Další otázky byly nasnadě. Kdo vraždí? Proč to dělá? Nebo jsou snad viníky opravdu zvířata? Bylo ale nutno jednat rychle, protože nad celou oblastí se vznášel stín smrti. Proto byl úkolem pověřen Biggles.

Přestože měl zpočátku velmi málo spolehlivých informací, vydal se ihned na cestu připraven na všechno.

KAPITOLA PRVNÍ

VRAŽDA?

Gadfly, obojživelný letoun letecké policie s dlouhým doletem, letící ve výšce deseti tisíc stop, prorážel rozpálený vzduch nad obrovským africkým světadílem. Ve všech směrech pod letadlem se prostírala plochá a vyprahlá náhorní planina, zcela bezútěšná a jednotvárná, postrádající jakékoli orientační body. Obloha nad nimi neměla příjemnou chrpově modrou barvu mírného pásma, ale byla ocelově našedlá tak, jako tomu bývá v oblastech, kde v ovzduší zcela chybí vlhkost. Gingerovi, který seděl v pilotní kabině vedle Bigglese, připadal zdejší vzduch přesně tak vysušený, jako prach a písek, pokrývající terén dole. Podobně tomu však je skoro všude v okolí rovníku, s výjimkou míst sousedících s oceánem.

Od bodu přímo pod strojem až k obzoru se jasně rýsovaly strohé obrysy krajiny, která dávno vystřídala rovníkové deštné pralesy západnějších oblastí a odhalovala prašnou holou zemi, na níž se jen řídce objevil hájek akácií. Ty houževnaté stromy bojovaly v předem ztracené bitvě s neúprosným soupeřem, sálajícím z oblohy. Bezbarvá krajina bez jediné známky života, zvěře, člověka a bez čehokoli, co by nějak upoutalo zrak, působila skličujícím dojmem.

Jak Ginger řekl Bigglesovi, velikost černého kontinentu si začal člověk uvědomovat až poté, co nad ním letěl celé hodiny, aniž by se kamkoli dostal.

„A přitom ten černý kontinent vypadá ve skutečnosti dost šedě,“ dodal.

Čas plynul, aniž by se krajina pod letadlem nějak výrazně změnila. Ginger sáhl po další žvýkačce, rozbil ji a jeho čelisti se rozhýbaly.

„Musím přiznat, že to je zkouška nervů,“ připustil Biggles. „Ale má to také něco do sebe,“ dodal vesele. „Kdyby teď v letadle došlo k nějaké nehodě, máme dole spoustu místa na přistání. Podle mých propočtů bychom měli doletět na místo asi za hodinu. Vidiš tamhle vpravo před námi tu světlou skvrnu na obloze těsně nad obzorem? Měl by ji způsobovat odraz hladiny Albertova jezera. Takový odraz

vyvolává velká vodní plocha ve vnitrozemí, stejně jako korálové útesy v Tichém oceánu vyvolávají už z dálky viditelný nazelenalý odstín oblohy. Podobně je tomu s oázami na poušti.“

Gadfly pokračoval ve své pouti nad pustinou.

„Doufal jsem, že dole uvidím nějaká zvířata, třeba smečku lvů,“ poznamenal po chvíli zklamaně zrzek. „Dole to vypadá na typickou lví krajinu.“

„Mluvíš jako odborník a zapomínáš, že tu není voda. Všechno živé se k ní stahuje. Tam, kam míří býložravci, směřují i šelmy. Silně pochybuji, že uvidíš zvíře, dokud nedoletíme blíž k jezeru. Tam si budeme muset všimnout hlavně hrochů. Zapomněl jsem se zeptat, jestli u jezera Jumu nějaké jsou, ale pokud ano, mohli by nám překážet při přistání i při startu. Sami o sobě prý na člověka neútočí, ale pokud by do některého stroj narazil, bylo by to stejné, jako kdyby se střetl se skálou. Nemohli bychom se divit, kdyby je přistání letadla vydráždilo.“

„Jezero Jumu není moc velké, že ne?“

„Není, ale právě hroši patří ke zvířatům, kterých přibývá, a tam kde vysychají vodní plochy, se sdružují do velkých stád. Alespoň mi to tak odborníci řekli. Brzy poznáme, jestli nám v tomto směru hrozí nějaké nebezpečí.“

„Sláva, zvířata!“ vyjekl náhle Ginger. „Vidím pštrosy!“

„Blahopřeji,“ ušklíbl se Biggles. „Tihle ptáci mají v oblibě suchou krajinu, ačkoli i oni musí pít. Já zas mám dojem, že vidím na obzoru stromy. Jestli mě nešálí zrak, mohl by to být pás lesa, který podle mých zpráv směřuje od západního břehu jezera.“

„Vidím to,“ řekl zrzek, když upřel zrak k obzoru, nad kterým se vzduch tetelil žářem. „Mohou to být stromy, ale také jen nízké křoviny.“

Jistotu získali o několik minut později, když se na horizont vyhoupl pás, připomínající dlouhý lesklý střepl.

„Je to voda,“ prohlásil Biggles. „Může to být Albertovo jezero i Jumu, ale jestli jsme se neodchýlili z kurzu a až dosud vodní hladinu nepozorovali, je téměř jisté, že jsme u cíle. Odhadovaný čas našeho přeletu ostatně končí.“

Biggles přiškrtl plyn, hukot motorů se ztišil a letoun začal kle-

sat. „Ohlas Bertiemu a Algymu, aby se připravili na přistání. Pokud neuvidím na hladině žádné překážky, přistanu rovnou, bez kroužení.“

„Dobrá,“ kývl Ginger a opustil kabinu.

Když se po několika minutách vrátil, stroj se už nacházel jen ve výši dva tisíce stop a začínal se zmítat v turbulencích přehřátého vzduchu. Jezero, které bylo jejich cílem, bylo jasně viditelné. Podle zpráv, které získali před startem, nebylo pochyb o tom, že dolétli na správné místo.

Jezero Jumu bylo dlouhé, úzké a mělo přibližně tvar půlměsíce nebo dvojice buvolích rohů. Ve srovnání s největšími africkými jezer-
ry bylo téměř trpaslíkem. Nejširší středová část neměřila od jednoho břehu ke druhému více než čtyři míle. Délka celého jezera se mohla pohybovat přibližně kolem dvaceti mil, ačkoli bylo velmi těžké ji odhadnout. Oba konce jezera totiž zakrývaly rozsáhlé porosty rákosu. Voda byla temná, nehybná a zdálo se, že v ní chybí život. Na hladině s výjimkou obou konců půlměsíce, nebyly vidět žádné vodní rostliny. Břehy většinou tvořily ploché bahnité nebo písčité pláže.

Biggles zamířil s letadlem přes nejširší část jezera, při čemž stroj stále klesal.

„Přímo před námi vidím koloniální stanici,“ řekl Ginger.

„A tamhle jsou hroši,“ poznamenal Biggles a trhl hlavou směrem ke skupině černých beztvarych předmětů na hladině, od kterých se šířily mírné vlnky. „Pokud se na tomhle místě obvykle zdržují, neměli bychom si vzájemně překážet. Na mělčinách vidím krokodýly, takže bychom si měli dobře rozmyslet nějaké koupání.“

Představa, že na Jumu chybí živé bytosti, se rychle hroutila. Při březích uviděli hejna brodivých ptáků, kteří si máčeli své dlouhé nohy v mělké vodě, ale podle Bigglesova odhadu jich nebylo tolik, aby jim působili potíže při přistávání nebo při startu.

„K čertu s těmi hnusnými krokodýly,“ zabručel Ginger. „Těšil jsem se, že se ochladím ve vodě.“

„Chtěl jsi vidět zvířata, tak je tu máš. Ostatně krokodýli se podle mého názoru živí rybami a nečekají, až se sem přiletí koupat nějaký chlap z Londýna. Ryb tu bude určitě spousta. Slyšel jsem, že v Nilu chytli okouna, který vážil přes padesát liber. Ryby jsou také téměř jediným zdrojem obživy místních domorodců. Zatím ale žádné lidi

nevidím. Nějací by tu měli být, ale zatím nevidím ani živou duši.“

„Co je to tam na konci jezera? Něco se tam hýbe. Antilopa?“

„Nejspíš voduška.“

„Tam v dálce vidím nějaké chaty, bude to osada Zinnů, ale kolem chatrčí je mrtvo,“ řekl zrzek a ukázal ke vzdálenému břehu.

„Po lidech se podíváme později,“ rozhodl Biggles. „Cítím se dost unavený, takže jdu rovnou na přistání.“ Zamířil nos letounu přímo na chatrně vyhlížející stavení, nevzhledné a osamělé, jež stálo nedaleko od nehybné, temné jezerní hladiny. Poblíž chaty vyrůstal z písečné půdy osamělý holý strom, využívaný jako pozorovatelná několika nahrbenými supy.

„Myslel jsem si, že tu na nás bude někdo čekat,“ řekl Ginger.

„Ano, domluvili jsme se tak,“ odpověděl zamyšleně Biggles.

„Co si o tom myslíš?“ pohlédl na něj zrzek.

„Čekají na nás jen ti supi...“

„Možná jsme přiletěli moc brzy.“

„Oni přiletěli ještě dřív,“ řekl Biggles pobaveně. „Nějak se mi to tu nechce líbit. Tamhle stojí les, o kterém nám říkali,“ dodal a ukázal směrem k pásmu stromů.

„Ve srovnání s tím, nad čím jsme dneska letěli, to je rajská zahrada, ale jinak to připomíná les jen z dálky. Většina stromů už dávno uschla.“

„Kdysi to les byl. Ted' tomu tak říkají buď proto, že nemohou zapomenout, nebo proto, aby místo odlišili od pouště, táhnoucí se dál od jezera.“

Krajina dále od jezera skutečně nevyhlížela povzbudivě. Tvořila ji víceméně holá poušť až na řídce vyrůstající trsy křovisek a několik stromů s plochými korunami, které jsou pro střední Afriku typické.

Vedle zchátralého stavení byla jedinou známkou lidské činnosti stará kánoe, vydlabaná ze kmene, ležící na břehu. Biggles si přece jen přímé přistání rozmyslel a navedl stroj k jakémusi hloubkovému náletu ve výšce jen několika desítek stop nad místem, kde hodlal přistát. Byla to jezerní hladina přímo před koloniální stanicí. Chtěl si prohlédnout hladinu, zda na ní nenarazí na překážky a pak také hodlal zahnat ptáky a krokodýly, aby nepřekáželi.

Přistál bez potíží, ačkoli, jak se vzápětí ukázalo, měl při tom

značnou dávku štěstí. Když totiž letoun dokončil svoji cestu po hladině a již se na ní jen poklidně kolébal, vynořila se sotva čtyřicet yardů od trupu veliká obludná hlava s vypoulenýma očima. Hroch, pravděpodobně starý samotářský samec, na přivandrovalce pohlédl, zívł, odfrkl si a opět se ponořil do uklidněných vod.

„Tohle je právě potíž s hrochy,“ zamumlal Biggles. „Člověk nikdy neví, kdy a kde se některý vynoří.“

„Mohl jsi přece přistát na souši,“ namítl Ginger, když Biggles obrátil nos letounu ke břehu.

„Bál jsem se, aby se neukázalo, že je tam bahno. Případlo mi, že srážka s hrochem je méně pravděpodobná než možnost vyvážet se s letadlem v blátě. Kromě toho se zrovna ve směru přistání povaluje na břehu kánoe. Později ji odtáhneme, abychom mohli přistávat na suchu. Tihle vodní tlust'oshi by se nám skutečně mohli připlést do cesty.“

Mírným přitlačením plynové páky popohnal stroj po hladině směrem k mírně stoupající pláži. Nyní už jasně viděli, že ji tvoří suchá písčítá zem.

V té chvíli se v kabině objevil Bertie, rozhlédl se po okolí a v jeho tváři se zjevilo rozladění.

„Jemináčku, pánové, to je ale hnus!“ řekl znechuceně. „Takhle jsem si tropický ráj rozhodně nepředstavoval.“

„Copak jsi čekal, lorde?“ zeptal se Biggles.

„Myslel jsem na banány, datlové palmy a tak.“

„Kdyby tu nějaké banány rostly, stejně by je už dávno spořádali hroši.“

„To je právě škoda, starouši,“ povzdychl si Bertie. „Víš přece, jak mám banány rád.“

„Hroši je mají ještě raději. Zkus, prosím, na chvíli zapomenout na chuť banánů, a myslí na to, kvůli čemu tu jsme. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že letíš odpočívat na plantáž s tropickým ovocem? Jestli si z tropů něco pamatuji, tak to, že v takovémhle bahně se rodí moskyti, kterým neudělá nic větší radost, než když ti vpustí do krve malárii. Pokud tu budeme trčet, každý den musíme polknout pořádnou dávku chininu. Také ta stojatá voda vypadá jedovatě a než se jí napijeme, musíme ji důkladně převařit.“

„Měj srdce!“ zaúpěl Bertie. „To vážně musíš vždycky myslet na ty nejohavnější věci?“

„Ne, nemusím,“ uznal Biggles, ale vzápětí zvažněl a dodal: „Je možné, že pro nás bude poučením to, co se stalo v boudě, které tak vznešeně říkají koloniální stanice.“

„Dobrá, starouši,“ kývl Bertie. „Promiň, že se pitvořím, ale už jsem navštívil pár pohostinnějších míst, než je tohle. Jedno bylo u moře v Brightonu, pak je to moje zamilovaná hospůdka v...“

„Mlč!“ okřikl ho Biggles.

„Ano, starouši. Ten kus hadru, co visí na stožáru, má být náš starý dobrý Union Jack?“

„Nejspíš to, co z něj zbylo. Ale neměj obavy. Banány tady sice nebudou, ale brzy si to tu zpřijemníme.“

„Vážně?“ zeptal se jedovatě Algy. „Vysázíš před dveřmi záhonek s růžemi?“

„Do téhle díry se květiny vůbec nehodí,“ zavrčel zrzek. „To máme vážně bydlet v téhle chajdě?“

„Kdo nechce, nemusí. Můžeš spát třeba venku na zemi, pokud ti nebude vadit, že tě budou okusovat moskyti! Takže přestaňte fňukat a buďte rádi, že máte střechu nad hlavou.“

„Kdepak jsou Afričani, o kterých nám vyprávěli?“ zeptal se Algy. „Nikde žádná slavobrána ani uvítací výbor.“

„Někde tu budou,“ řekl Biggles přesvědčeně. „Tuhle stanici přece stavěli kvůli tomu, aby měl kde přespat vládní komisař. Čas od času sem zavítá, aby se podíval, jak se vede domorodcům.“

„Absolutně správně,“ prohlásil Bertie. „Domorodci přijdou, ale komisař ne, protože by pro nás nezbyla postel! Chápu.“

„Ale vážně, proč tu nikdo není?“ dotíral dál Algy. „Tady přece nemůže přistávat tolik letadel, aby to domorodce znudilo.“

„Jak to mám vědět?“

„A co je s tím chlapíkem, který nám měl dělat tlumočníka? Měl tu přece čekat.“ zajímalo Bertieho. „Proč nedorazil?“

„Nevím. Možná se zdržel na cestě ze sídla vládního komisaře v Nabule,“ odpověděl Biggles. „Uvědomte si, že je to sem přes dvě stě mil, a cesta pěšky nejspíš trvá dost dlouho. Protože o tom vím stejně málo jako vy, strčte si své dotazy za klobouk. Nejsem váš průvodce a

vy nejste turisté! Musíme se porozhlédnout na místě. Když budeme dost pozorní a důslední, odpovíme si sami!“

Během rozhovoru dopravili letoun ke břehu. Zastavil se v písku, do něhož se podvozková kola trochu bořila.

„Po větru není ani památky, takže je letadlo celkem v bezpečí,“ řekl Biggles, když se rozhlédl po obloze. „Jsme pány svého času a dnes už nikam nepoletíme. Kromě toho než něco sníme, vyložíme zásoby a utřídíme výstroj, bude pomalu tma. Zítra ráno nám na podrobný průzkum okolí postačí nanejvýš hodina. Nemohu tvrdit, že bych se zrovna zbláznil do pěší turistiky v pustině, ale musíme šetřit benzínem a olejem, takže nám nic jiného nezbude. Nejdříve musíme najít kmen Zinnů, abychom byli připraveni, až sem konečně dorazí náš tlumočník.“

Po rychlé svačině, kterou odbyli raději na pláži než v chatrči, se všichni dali do vykládání zásob. Jen Ginger si vzal na starost vystříkat celou chatrč prostředkem proti hmyzu, který ji zbavil létajících i lezoucích obyvatel, ale také naplnil vzduch nepříliš příjemnou vůní.

Stanici určenou k občasnému ubytování státních úředníků, kdysi postavili ze slabé tyčoviny jako velice prostou přízemní chýši. Střechu vytvářely palmové listy, které zpředu splývaly dolů a částečně překrývaly jednoduchou verandu, táhnoucí se podél celého průčelí. Jádrem byla střední obytná místnost, oddělená od prostoru určeného ke spaní lehkou bambusovou stěnou. Ten prostor byl určen pouze pro vůdce celé návštěvy. K němu přiléhalo cosi jako obydlí pro doprovod a nosiče. Jednalo se vlastně jenom o zastřešené prodloužení stěn se zcela odkrytou boční stěnou. Dalo se tam vstoupit pouze mezerou širokou asi dvanáct stop. Na opačné straně chýše stál o samotě druhý menší přístřešek, který sloužil patrně k ubytování poddůstojníka velícího příslušníkům skupiny.

Podobných stavení sloužících vládním komisařům byly stovky a prý byly rozmístěny po celém území Afriky.

Do obytné místnosti vnesli nejnutnější výstroj a několik beden zásob, které by podle Bigglesova odhadu měly stačit na to, aby tu vydrželi týden i tehdy, kdyby se jim nepodařilo doplnit jídelníček zvěřinou nebo rybami z místních zdrojů. Tucet kanystrů s leteckým benzínem a barel oleje nechali stát venku.

Potom dovnitř přenesli zbraně. Bylo jich podstatně víc, než měli ve zvyku s sebou vozit i při mnohem delších výpravách, a jejich složení bylo i rozmanitější. Důvodem pro to, aby měla výprava tak značnou palebnou sílu, bylo ovšem očekávané nebezpečí. Později se ukázalo, že Biggles uvažoval správně. Mezi zbraněmi byla spolu se čtyřmi revolvery i velkorážová dvouhlavňová lovecká puška, armádní puška ráže 303, dvouhlavňová brokovnice ráže 12, a několik dalších zbraní. Pro všechny měli i zásobu střeliva.

„Kdyby nás někdo sledoval, musel by si myslet, že tady hodláme začít novou válku,“ poznamenal Bertie, když přenášeli zbraně a náboje do úkrytu.

„I k tomu může dojít,“ řekl Biggles. „Není ale pravděpodobné, že bychom celou tu zbrojnici někdy využili, a já jen doufám, že k tomu nedojde, ale při takovéhle práci u zapadlého jezera Jumu, člověk nikdy neví. Raději budu vypadat jako strašpytel, než bych se nechal překvapit na míle daleko od nějaké pomoci bez slušné palebné síly. Mohlo by to skončit tím, že bychom dolétali a o to ještě nestojím.“

Významně ukázal prstem na dvě podlouhlé hromádky hlíny navršené nedaleko od stavení. Z každé z nich trčel prostý dřevěný kříž a nikdo nemusel hádat proč. Byly to hroby.

Biggles vzhlédl k supům, kteří se stále hrbili ve větvích blízkého stromu. „Zajímalo by mě, na co čekají,“ zamručel. „Tihle odporní ptáci cítí smrt na míle daleko.“

„Co kdybych je seznámil s mou brokovnicí?“ navrhl Bertie. „Snad by si nás pak víc vážili, jestli víš, co tím myslím.“

„Ani jsem nevěděl, jak jsi krvelačný,“ usmál se Biggles. „Ale nemá smysl plýtvat střelivem,“ dodal. „Než se však utáboříme, bude asi vhodné porozhlédnout se kolem, jestli na nás poblíž nečíhá kočka s ostrými drápy.“

„To přece nemyslíš vážně, starouši,“ namítl Bertie. „Nikde jsem žádného leoparda neviděl.“

„Tihle dva asi také ne,“ trhl Biggles hlavou směrem ke hrobům. „A vůbec se mi nelíbí, jak se tu drží supi.“ Zamračil se a zamířil ke vchodu do prostoru pro doprovod a ještě než nahlédl dovnitř, zastavil se. Poté začal následován ostatními prohlížet zastřešený ubytovací

prostor pro domorodce, který byl z jedné strany zcela otevřen. Nenašli tam však nic pozoruhodného. Po podlahu kdosi rozložil suchou trávu, aby měli muži kde spát, a na jednom místě se v popelu považoval převržený železný kotlík.

Kráčeli dál. Když došli k osamělé uzavřené chatrči, určené pro pobyt poddůstojníka, Biggles se zastavil. „Tady to je,“ řekl tiše.

„Co tam má být?“ vyhrkl Ginger.

„To ještě přesně nevím, ale cítím to už dlouho. Ti supi vědí, co je uvnitř! Nechod'te se mnou!“

Za mrtvého ticha Biggles přistoupil ke vchodu do chýše. Stačil mu jediný pohled dovnitř a rychle ucouvl, jako by uviděl smrt. Ve tváři byl náhle bílý jako křída.

„Měl jsem pravdu,“ řekl se zkřivenou tváří. „A ti supi taky!“

„Mrtvola?“ vydechl Ginger.

„Ano.“

„Kdo je to?“

„Jak to mám, k čertu, vědět,“ utrl se Biggles. „Je to černocho měl na sobě nějakou uniformu. Mohl by to být chlapík, který na nás měl čekat. Už je mi jasné, proč se Zinnové zrovna nepřetrhli s nějakým uvítáním.“

„Co ho zabilo?“

„To si netroufám odhadnout. Zdá se, že ho zabilo nějaké zvíře, lev nebo leopard. Hrůza. Ten nebožák je roztrhaný, až jsou vidět kosti.“ Biggles těžce vydechl a zapálil si cigaretu.

„Moc pěkný začátek,“ zavrčel Algy. „Co uděláme? Neměli bychom ho pohřbít?“

„Ale beze mne,“ ohradil se Biggles. „Je mrtev dobré dva nebo tři dny, a všichni víte, co to v tomhle podnebí znamená. Přineste sem suchou trávu zezadu a ať je jí hodně! Celé to zapálíme. Nic jiného se nedá dělat. Ještě předtím ale musím zjistit, kdo to byl.“

„Pane bože,“ vykřikl Ginger a odvrátil se. „Musí to být?“

„Rozhodně. Jako voják musí mít identifikační štítek. Je nutné ho najít a vzít s sebou kvůli úřednímu záznamu o smrti. Nic víc pro toho chudáka nemůžeme udělat. Určitě má někde rodinu. Gingere, skoč do lékárnicky pro balíček obvazu a desinfekční prostředek! Hod' sebou! Rychle, ať máme tu hrůzu za sebou!“

Ginger odběhl a brzy byl zpátky. Ostatní mezitím začali nosit suchou trávu.

Biggles nalil desinfekční prostředek na obvaz a tekutinou ani trochu nešetřil. Pak si několikrát omotal obvaz kolem úst a nosu a vkročil do chatrče smrti.

Během pěti minut byl venku a z dlaně mu visel řetízek, na němž se houpala kulatá známka. Přivřel za sebou latkové dveře, a aniž by na cokoli čekal, cvakl benzínovým zapalovačem. Přiložil ohýnek k hromadě suché trávy, kterou ostatní nanosili a rozložili ke stěně chýše.

Plameny divoce vyšlehly a rázem se zmocnily trávy a vzápětí celé chatrče, která byla vyschlá na troud. Letci rychle ustoupili před narůstajícím žářem a po několik minut pak hleděli do šlehajících plamenů pohřební hranice.

„Nic jiného se nedalo dělat,“ zabručel Biggles, když si strhl z obličeje obvaz a hodil ho do ohně. „Byla to hrůza, ale udělat jsem to musel.“

Došel na břeh a ponořil ruce i předmět, který v nich držel, do jezerní vody. Omyl se a pak si přečetl jméno na destičce visící na řetízku.

„Seržant Abdullah I'Mobo,“ zamumlal tiše. „Nejspíš to byl muž, jehož nám poslali naproti. Musel to být blázen nebo šíleně odvážný chlapík, když tu zůstal sám. Musel přece vědět, co se tu děje, určitě ho varovali. Pozeptám se na to, až budu hlásit jeho smrt. Znamená to, že tu již zahynuli nejméně tři lidé.“

„Myslíš si, že to opravdu mohla udělat nějaká šelma?“ zeptal se Algy, když se pomalu vraceli ke hlavní chatě.

„Na první pohled to tak vypadalo,“ řekl sklesle Biggles. „Celé tělo a obličej byly na cáry, jako by je rozdrásaly něčí drápy. To co zbylo z uniformy, se sotva dalo rozeznat...“

„Brr. Takže to mohl být lev nebo leopard?“

„Tak to si zrovna nemyslím.“

„Jak to?“ povytáhl obočí Algy. „Proč ne?“

„Kdyby to udělala lidožravá šelma, alespoň část těla by určitě sežrala. Šelmy prostě zabíjejí, aby zahnały hlad. Pokud jsem ale byl schopen posoudit, k ničemu takovému v chatě nedošlo. Abdullah byl

strašlivě zohavený, ale celý.“

„Možná, že dravec neměl hlad.“

„Nesmysl. Potom by patrně nezaútočil. Většina kočkovitých šelem je prý velice líná. Právě proto se také téměř vždy ke své kořisti vracejí. Proč to tahle neudělala? Tělo tam leželo dva nebo tři dny. Věděli o něm i supi na větvích. Ti se zas neodvážili vletět dovnitř.“

„Stejně si myslím, že to udělal dravec,“ namítl Algy.

„Myslíš? Tak mi tedy něco vysvětli,“ řekl Biggles. „Abdullah byl voják. Musel tedy mít pušku a střelivo. Nic z toho jsem ale uvnitř neviděl. Kam jeho výzbroj zmizela? Co by dělal lev nebo leopard s puškou? A kdyby mužův pás s náboji spadl někam do kouta, už chvíli bychom slyšeli, jak náboje třaskají v ohni!“

Všichni se zastavili a pohlédli na Bigglese.

„Ale stejně nemusíš mít pravdu,“ nevzdával se Algy. „Abdullah sem přece nemusel přijít sám. Je přece možné, že sem dorazila celá skupina. Sám ses divil, že tu byl sám. Je to tak?“

Biggles kývl.

„Potom se to podle mého názoru mohlo seběhnout tak, že když toho chudáka zabila šelma, ostatní posbírali jeho výzbroj a vrátili se na základnu.“

„Když už se zdržovali sbíráním jeho výzbroje, proč mu nechali na krku identifikační štítek?“ řekl Biggles a zavrtěl hlavou. „Tak to nebylo, Algy. Ne! Připouštím, že je málo pravděpodobné, že by se sem někdo odvážil sám. Ale vsadím krk na to, že jestli tu s ním někdo byl v době, kdy zaútočila ta tvá šelma, vzal nohy na ramena a nezajímal se o nic, co tady zůstalo. Afričan je velice odvážný, pokud čelí něčemu, co chápe. Jakmile však dojde na pověry, které jsou mimo jeho chápání, je v koncích. To ostatně platí i pro řadu pověřivých Evropanů, nejen pro Afričany.“

Všichni mlčeli.

„Dobrá,“ pokračoval Biggles. „Teď se musíme v první řadě postarat o to, aby si stejné dvounohé bestie nepohrály také s námi. Obávám se, že budeme muset držet zdvojené hlídky ve dne i v noci. Myslím, že jsem už pochopil, proč nás sem poslali. S letadlem se dokážeme pohybovat mnohem rychleji než ti, kdo se přesunují pěšky, i kdyby měli čtyři nohy! Musíme se tady zabydlet a všechno při-

pravit dřív, než se setmí.“

KAPITOLA DRUHÁ

NEOBVYKLÝ ÚKOL

Biggles se do případu kmene Zinnů zapojil přesně o týden dříve, když si jej jeho nadřízený, brigádní generál letectva Raymond, zavolal do své pracovny, a bez jakéhokoli úvodu ho přivítal slovy: „Chci, abyste si se svými lidmi co možná nejdříve udělal výlet do střední Afriky.“

Na Bigglesově tváři se nepohnul ani sval. „Chcete to opravdu vy osobně, pane?“

„Ne. Požaduje to Koloniální úřad. Naznačili mi, že bychom jim měli pomoci s řešením menšího problému, který je trápí. Sedněte si, Bigglesworthe.“

Biggles přijal nabídnuté místo a zapálil si cigaretu. „Pročpak zrovna my?“ zeptal se. „Nemají své specialisty?“

„Mají, ale nejsou to odborníci na létání. Proč bych měl právě vám vysvětlovat, že letadlo je pohyblivější než motorizovaná jednotka nebo dokonce ti, co chodí pěšky? Právě v tomhle případě asi bude nutné často se přesunovat na značné vzdálenosti.“

„Chápu. Řekl jste, že jde o menší problém. Nač tedy ten spěch?“

„Může se to rozrůst.“

„Takže bychom snad konečně mohli začít mluvit jasně,“ mdle se usmál Biggles.

Raymond se pohodlně zapřel v židli, sepal dlaně a nasadil vážný výraz. „V současné době se v Africe stává, že se z drobnosti stane takřka přes noc sud s prachem. Pokud sledujete noviny, měl byste to dobře vědět. Celý černý světadíl je ve varu a pak stačí jiskra, aby celý sud prachu vyletěl do povětří. Pochopitelně to vědí také naši nepřátelé, pro které není žádný výbuch dost silný, a hodlají traskavého prostředí využít. V Africe je prostě horko a vy patříte k mužům, kteří to tam znají. Nalétal jste přece nad Afrikou stovky hodin a máte hodně zkušeností.“

„To nepopírám, ale nemusím vám přece říkat, jak je Afrika velká. Je tam pořád spousta míst, která jsem v životě neviděl a neuvi-

dím. Nevěřím, že by jeden člověk mohl ten světadíl dokonale poznat. Na to by mu nestačil ani celý život.“

„Jistě. Představte si tedy, jaké potíže měli první objevitelé, kteří tam pochodovali pěšky!“

„Myslíte třeba Livingstona nebo Stanleaye?“ usmál se Biggles. „Je možné, že kdybych žil v té době, snad bych se k nim přidal. Dneska je to ale jiné a musím připustit, že mě moderní technika pokazila natolik, že na prošoupávání podrážek nevidím nic užitečného. Na to je můj život příliš krátký. Jsem rád, když se mohu dostat tam, kam potřebuji, co možná nejrychleji. Ale k věci. Kde leží ten váš nový sud s prachem?“

„Na severu střední Afriky v oblasti zvané Zinda.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Překvapilo by mě, kdybyste o ní slyšel. Ta místa navštívilo málo lidí, nejspíš proto, že tam není nic k vidění. Oblast je tak vyprahlá, že připomíná poušť. Půda se nehodí k obdělávání a se zvěří to tam také není valné. To je důvod, proč je celá oblast řídce osídlena. Tohle je výřez z mapy oblasti od Koloniálního úřadu.“

Raymond sáhl na stůl a podal Bigglesovi list papíru. „Jak sám vidíte, středem je jezero Jumu.“

„To také slyším prvně,“ pokrčil Biggles rameny.

„Jumu je jedno z menších jezer na nejzazším severu Ugandy. Leží nedaleko Albertova jezera a brzy se o něm dozvíte víc. Nejbližším stálým sídlem britských zástupců je Nabula. Sídlí v něm vládní komisař a velící důstojník oblasti s malou jednotkou domorodých Askariů. Jistě víte, že to jsou spolehliví vojáci. Na břehu jezera Jumu je malá stanice udržovaná vládou. Jak zjistíte podrobnějším pohledem do mapy, Jumu leží blízko hranice s Belgickým Kongem. Také na nich se už v nedávné minulosti vyskytly potíže. Není to odtud nijak daleko jak do jižního Súdánu, tak do nejvýchodnější části Francouzské rovníkové Afriky. Ani jedna z hranic, o nichž mluvím, není jasně vyznačena, takže si dávejte pozor, abyste se nedostal do sporu s mezinárodním právem. Poblíž jezera Jumu není žádné letiště, takže vám doporučuji přistání na hladině jezera. Nejjednodušší bude, když poletíte proti toku Nilu. Palivo můžete doplnit v Malakalu. Kampala by byla pro vás jako základna příliš daleko na jihu. Ale konečné roz-

hodnutí nechám na vás.“

„Tvrdíte, že oblast kolem Jumu není k ničemu užitečná. Pokud tomu tak je, k čemu nepokoje?“

„Půda je tam neplodná, a není vhodná ani k pastvě dobytka, natož pak k pěstování zemědělských plodin. Jediní lidé, kteří tam žijí, patří k nepočetnému kmeni Zinnů. Obývají pobřeží jezera.“

„To jsme si už ale řekli, pane. Takže ti Zinnové jsou nepokojní? Proč? Hladoví? Co vůbec jedí, když je neživí pastevectví ani lov zvěře?“

„Jedí ryby. Ačkoli to možná zní divně, v jezeře jich je spousta. Zinnové se živí téměř výhradně právě jimi. Je pravda, že z té rybí diety zrovna neztloustnou. Úřady jim sice nabídly přesídlení do úrodnější oblasti, ale raději zůstali tam, kde žijí od nepaměti. Kmen Zinnů patří k domorodým Afričanům, kterých se dosud nejméně dotkla civilizace.“

„Mám to chápat tak, že tihle zlobiví domorodci spadají pod britskou pravomoc?“

„Ano, ačkoli ve skutečnosti tam toho můžeme dělat jen opravdu málo. Jak jsem řekl, naše nejbližší trvalé sídlo je v Nabule, což je téměř dvě stě mil daleko. Nemělo by smysl držet posádku nebo dokonce velitele oblasti u jezera Jumu. Neměli by tam co dělat. Není tam tolik zvěře, která by přilákala pytláky, a je to příliš daleko z každého trvale osídleného místa, než aby se vyplatilo podnikat k jezeru turistické safari. Byly by nákladné a cíl není nijak atraktivní. Vydat se k Jumu by mělo smysl jen tehdy, kdyby tam bylo něco, co stojí za prozkoumání. A i kdyby se tam opravdu něco našlo, třeba ložiska cenných nerostů, musela by být opravdu mimořádně vydatná, aby někdo vynaložil peníze na rozvoj oblasti. Snad mi tedy už rozumíte, proč jsme se rozhodli vyřešit potíže vysláním letadla. Můžete přistávat na jezeře a tak to bude nejen rychlejší, ale i mnohem hospodárnější.“

„Chápu. Všude musíme šetřit,“ ušklíbl se Biggles. „Předpokládám, že okolí Jumu bylo důkladně prozkoumáno.“

„Ale zajisté. Místo pravidelně navštěvuje důstojník vysílaný z Nabuly. Jezdí tam, aby si promluvil se Zinný, zjistil, jaké mají potíže a pomohl jejich nemocným, pokud je to v jeho možnostech. Až donedávna se zdálo, že jim to docela vyhovuje. Se Zinný nebyly

dávna se zdálo, že jim to docela vyhovuje. Se Zinny nebyly nejmenší potíže a naši lidé došli k závěru, že nechtějí nic, než abychom jim dali pokoj. Vůbec se nezajímají o vymoženosti moderní doby.“

„V čem jsou tedy potíže? Zinnové rádi válčí?“

„To rozhodně ne. Kromě toho, i kdyby byli válečníky, neměli by s kým bojovat. Jsou to mírumilovní lidé, kteří se zaměstnávají lovem ryb. Dostali dokonce i obilí na osev a semena zeleniny, aby se pokusili obdělávat břehy Jumu, ale oni dodávku jednoduše snědli, sotva vládní zmocněnec vytáhl paty. Dostali i rybářské náčiní, ale loví stále starým způsobem. Zaženou ryby na mělčinu a tam je harpunují bez ohledu na spoustu krokodýlů, kteří si mezi nimi vybírají oběti. Tohle nebezpečí prostě berou jako samozřejmost stejně, jako my považujeme za samozřejmé, že nás může srazit auto, když přecházíme ulici.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles. „O Zinnech jste mi toho řekl víc než dost, ale ani jste mi dosud nenaznačil, jaké potíže tam nastaly! Mluvil jste o sudu s prachem a teď mám dojem, že poletíme do ráje, kde budeme učit anděly, jak chytat ryby na udici! Odpusťte, pane, ale snad abyste o tom začal!“

„K tomu se chci dostat právě teď,“ zavrčel trochu pohoršeně Raymond. „Chtěl jsem vás nejdřív seznámit s místem, lidmi a všemi okolnostmi,“ řekl a odkašlal si.

„Ano,“ kývl pak. „Něco se samozřejmě změnilo. Začalo to již před několika týdny, když komisař z Nabuly vyslal k jezeru mladého důstojníka Jamese, kterého nedávno přidělili do Afriky z Anglie. Měl navštívit kmen Zinnů a seznámit se s oblastí. Šlo o obvyklou kontrolu a tak Jamese doprovázel seržant a dva domorodí policisté. Ve výpravě bylo také šest nosičů. Všichni byli černoši. Zdá se, že přestože bývalo přijetí důstojníka přicházejícího na kontrolu vždy vlídné, tentokrát sice nebylo přímo nepřátelské, ale přinejmenším chladné. Zinnové prý byli zamračení, vyjadřovali se jen neochotně a zdálo se, jako by se něčeho báli. Kdyby chudák důstojník dostal příležitost, jistě by se pokusil zjistit důvod té nenadálé změny. Měl s sebou i tlumočníka. Nedostal ale žádnou možnost. Hned první noci, když spal ve vládní stanici, ho zabil leopard.“

„Leopard?“ vyhrkl užasle Biggles.

„Ano. Pravděpodobně lidožrout.“

„Je neobvyklé, aby leopard vnikl do stavení. Nebo ne?“

„Určitě,“ přikývl Raymond. „Podle mého názoru je to více než neobvyklé,“

„Co víme o výskytu leopardů v oblasti Jumu?“

„Domnívám se, že v Africe se mohou leopardi vyskytovat kdekoli, ale z oblasti jezera žádné zprávy o lidožravé šelmě nepřišly. To samozřejmě mnoho neznamená. Přestože mnozí lidé loví leopardy pro jejich kožešinu, pobíhá jich po Africe mnoho. Snad víte, že tyhle šelmy obvykle dávají přednost otevřené skalnaté krajině, kde se dá najít stín, v němž odpočívají za největšího horka. Bylo mi řečeno, že nedaleko od koloniální stanice je malý pás lesa, ale jinak je krajina plochá a připomíná poušť.“

„Jak došlo k zabití? Víte něco přesnějšího?“

„Stalo se to za horké bezměsíčné noci. James spal s otevřenými dveřmi. Jeho lidé se uložili ve vedlejším přístřešku a probudil je jeho výkřik. V naprosté tmě prý nemohli nic dělat a tvrdili, že ani nic neviděli. Když se rozednilo, našli strašlivě zohavené tělo nebožáka Jamese. Všechno nasvědčovalo tomu, že ho napadla divoká šelma. Mrtvého pohřbili a snažili se získat nějaké informace od Zinnů, ale nic z nich nedostali. Pochopitelně se pak vydali zpět na základnu, kde ohlásili, co se stalo.“

„A dál?“

„Komisař vyslal k jezeru profesionálního bílého lovce, jistého majora Wilsona, aby dostal lidožrouta. Ten muž zastřelil desítky lvů i leopardů. Byla to prý nejenom jeho práce, ale i vášeň. Na místo tragédie dorazil s výpravou dvaceti nosičů, ale druhého dne po příchodu k jezeru jej potkal stejný osud jako Jamese.“

„Zabil ho leopard?“

„Podle výpovědi jeho nosičů, kteří se vrátili do Nabuly zcela otřeseni, tomu všechno nasvědčovalo.“

„Proč byli tak otřeseni? Bílý lovec si přece nenajal začátečníky a nespolehlivé lidi. Nemohlo to být jejich první setkání s divokou šelmou. Museli znát nebezpečí!“

„Ano, máte pravdu. Měli bychom to zjistit.“

Biggles zadusil nedopalek cigarety a zapálil si další. „Rozumím,

pane. A nyní konečně k jádru věci. Jistě po mně nechcete, abych letěl do Afriky pátrat po lidožravém leopardovi, s nímž si nevěděl rady ani profesionální lovec. Oba víme, že to není můj obor. Pokud se nemýlím, máte podezření, že za tím vězí něco jiného.“

„Nemýlíte se.“

„Dobrá. Myslíte si tedy, že ty dva bělochy někdo zavraždil a že s tím žádné dravé zvíře nemá nic společného, ačkoli tomu všechno nasvědčuje.“

„Ano,“ tiše se usmál Raymond. „Přestože vám to dneska trvalo trochu déle, rozumíme si dobře. Zaručeně jste už slyšel o tajných společnostech v západní Africe, známých jako leopardí muži, hadí muži a tak podobně?“

„Samozřejmě, ale naštěstí jsem se jim ještě nikdy nepřipletl do cesty.“

„Vládní komisař z Nabuly je přesvědčen, že se tito lidé vloudili na naše území a rozehrávají tam své krvavé hry. Tyhle tak zvané tajné společnosti nejsou samozřejmě ničím jiným, než zločineckými gangy, které stejně jako gangsteři v Americe přepadají a vydírají. Vyberou si zazobaného obětního beránka a postaví jej před hotovou věc. Buď nám dáš peníze, nebo zemřeš!“

„Před chvílí jste ale tvrdil, že jediným bohatstvím Zinnů jsou ryby. Bankovní konto by u nich hledal jen šílenec.“

„Samozřejmě, ale uvažte, že jde o část Afriky, kde jsou lidé šťastní, když mají hrst zrní nebo kousek kozího sýra. Tihle krvaví násilníci ale mohou terorizovat doslova každého. Ani nemusí jít o majetek. Donutí kmenové náčelníky k placení výpalného jenom za to, že je nezabijí. Mohou třeba donutit několik kmenů ke vzpouře proti vládě. Je to zhouba, která může způsobit nevídané potíže. Vražda se jim obvykle nedá dokázat. Nikdo proti nim neposkytne důkazy. Zabijáci přijdou v noci, oblečení do kůží zvířat, kterým je jejich spolek zasvěcen a udělají svou špinavou práci, při které místo zbraní používají zubů a drápů šelem. Smrt je pak přisouzena lidožravé šelmě. Díky tomu stále unikají.“

„Tak vzpoura,“ ušklíbl se Biggles. „Rozumím.“

„Pokud ti krvelační vrahové začali působit v okolí jezera Jumu, můžeme se s nebohými Zinnými rozloučit. Budou bezmocní. Už nyní

jsou strašlivě vyděšení z něčeho, o čem se bojí mluvit. Přitom nejde o žádné zbabělce. Denně se střetávají při rybolovu s krokodýly. Proč by je měl vystrašit právě leopard?“

„Očekávám, že mi to vysvětlíte.“

„Už jsem vám to vysvětlil. Nezabíjí leopard, ale jde o řádění leopardích mužů!“

„S tou vzpourou jste to myslel vážně?“

„Je to málo pravděpodobná možnost, ale pro nás nejhorší.“

„Dobrá. Co jiného by mohli hledat na území Zinnů?“

„To bychom právě rádi zjistili. Něco by tam mohlo být. Zinnové peníze nemají, protože je nepotřebují. Opakuji však, že pokud se tam náhodou opravdu nevyskytla lidožravá šelma, mohlo by být někde u jezera něco cenného. Kdybychom věděli oč jde, nežádal bych vás, abyste se vypravil do Afriky.“

„Ano,“ Biggles odklepl popel z cigarety a pokračoval v úvahách. „Koloniální úřad se tedy domnívá, že ty muže připravili o život vrahové se zcela jasným záměrem. Nyní jde o to, zjistit, o jaký záměr se jedná. To je mi jasné. Proč ale padla volba právě na mne? Neudělali byste lépe, kdyby na místo poslali vlastního člověka, jenž Afriku zná, ovládá tamní jazyk a je proto lépe vybaven pro takové vyšetřování?“

„Napadlo mě totéž a netajil jsem se s tím. Zdá se mi však, že právě takový člověk tam bude v nevýhodě. Musel by se spoléhat na zprávy domorodců, nosičů a Zinnů. Vzhledem k tomu, jak jsou teď vyděšení, by z nich stejně nic nedostal. Jednání vystrašeného Afričana, jehož strach pramení z pověřivosti, se nedá předvídat. Je na tom stejně, jako králík, hypnotizovaný hadem. Co tam dokáže sám běloch? A pak je tu potíž s přesuny. S letadlem a dostatečným vybavením můžete kontrolovat celou oblast.“

Biggles přikývl. „To je pravda.“

„Něco si však ještě musíme ujasnit,“ pokračoval Raymond. „Až dosud nemáme nejmenší důkaz o tom, že by ty dva zabil někdo jiný, než obyčejný leopard. Že jde o něco jiného, usuzujeme právě podle chování Zinnů. Leopard by je tolik nevyděsil. Jestli však zabíjí skutečná šelma, nemáme se čeho bát. Stačí ji vystopovat, zastřelit a je po všem. A teď k té vzpouře. Pokud tam řadí lidé, může jít o mnohem

vážnější záležitost vzhledem k situaci, jaká dnes v Africe panuje. Na území Zinnů jsme nikdy neměli žádné potíže a samozřejmě o ně nestojíme. Bylo by smutné, kdyby je strach donutil obrátit se proti nám. V jiných částech Afriky již k tomu došlo.“

„To jsem pochopil, pane,“ řekl Biggles a zadusil nedopalek v popelníku. „Vysvětlil jste mi to docela jasně až na jednu věc.“

„Jakou?“

„Jestliže zjistím, že opravdu zabíjí leopard, co mám dělat?“

„Když to půjde, zabijete ho!“

„Skvělá rada,“ ušklíbl se Biggles. „Ale co když zjistím, že ta skvrnitá bestie má jen dvě nohy?“

Raymond náhle zaváhal. Odmlčel se.

„Poslouchám, pane. Rozkazy tu dáváte vy.“

„Musíte nejprve zjistit, jaké má úmysly.“

„To ji mám nechat vraždit dál?“

„To...“ Raymond opět zaváhal. „Raději bych to ponechal na vaší vlastní úvaze.“

„Ano?“ trpce se pousmál Biggles. „Takže odpovědnost padne na mou hlavu?“

„Snad nečekáte, že vám dám rozkaz zabíjet domorodce?“

„Tak co mám udělat, když uvidím, jak si nějaký černý chlapec na sebe právě obléká skvrnitou kůži s drápy?“

„Rozhodnete sám.“

„Abychom si to tedy ujasnili, pane. Víte, že nejsem přítelem polovičatých řešení, a také nehodlám nic předstírat. Jestliže se do toho pustím, neskončím s tím, dokud nebude všechno jasné!“

„Nedělejte si starosti Bigglesworthe,“ prohlásil Raymond. „Máte přece spoustu zkušeností se složitými případy. Jak vás znám, tak uděláte všechno, co bude ve vašich silách. Můžete se spolehnout, že vaše kroky budou mít moji plnou podporu.“

„Dobře, pane. To mi stačí,“ řekl Biggles a zasmál se. „Zajdu za svými přáteli a uvidíme, co se dá dělat. Co ten vládní komisař v Nabule? Dáte mu vědět, že se chystám k jezeru Jumu?“

„To musím. Má právo to vědět.“

„A co kdybyste jej požádal, aby mi poslal k jezeru člověka, jenž mluví jazykem Zinnů, aby mi posloužil jako tlumočník? Mohli by-

chom se sejít v koloniální stanici na břehu jezera.“

„To není špatný nápad.“

„Takže jsme domluveni.“ Biggles vstal. „Začnu s přípravami hned. Sejdeme se ještě před naším odletem. Počítám s tím, že mi dáte vědět, kdyby se k vám dostaly nějaké novinky.“

„Samozřejmě.“

Biggles odešel.

Tak skončil londýnský úvod příběhu, při němž se Biggles prvně doslechl o Zinnech, o jezeře Jumu a o záhadné a kruté smrti, jež rádi-la v jeho okolí. Nelze se divit, že připravil výpravu mnohem důklad-něji, než bylo obvyklé.

KAPITOLA TŘETÍ

KROKODÝL A LEOPARD

Z chatrče skrývající rozdrásané tělo zbyl jen chladnoucí popel, ale ořes, který letci utrpěli, pomíjel pomalu. Přesto jim stačila necelá hodina na vybudování dočasné základny. Neměli s tím ostatně příliš mnoho práce. Moskyty a další hmyz již vyhubil Ginger, takže stačilo vyhnat z vnitřku stavení několik malých ještěrek a uložit zásoby na vhodná místa.

„Stejně byste tu neměly co žrát,“ dobrácky hovořil k ještěrkám zrzek, když je vyháněl palmovým listem. „Všechn hmyz je nasáklý jedem, ještě byste se přiotrávily!“

Společně pak přemístili letadlo blíž k verandě na místo, které měli stále pod dozorem, aby se k němu nemohl nepozorovaně dostat nikdo cizí.

Biggles pak udělal jednoduchý, ale docela účinný přírodní filtr, sloužící k odstranění kalů z jezerní vody. Záměrně připálil nad ohněm několik krajíců chleba, přes které cedili vodu. Po převaření ji pak mohli bez obav pít.

„Kdybychom tuhle tekutinu pili tak jak je, říkali bychom si při-nejmenším o úplavici,“ prohlásil s pohledem upřeným na stojatou hladinu. „Trocha námahy s její úpravou nám ušetří řadu mnohem větších trampot v budoucnosti. Myslím si, že víc nemůžeme udělat,“ pokračoval a zadíval se na skupinku hrochů, kteří se povalovali na

hladině jezera jako polopotopené klády. „Vypadá to, jako by se nás Zinnové záměrně stranili, takže se po nich budeme muset podívat sami. Museli slyšet nebo vidět blížící se letadlo, a za normální situace už bychom tu měli návštěvu. Co s tím? Místní obyvatelé se budou muset dříve nebo později tak jako tak ukázat.“

„Proč myslíš?“ otázal se Algy.

„Pokud se opravdu živí rybami, musí si nějaké nalovit, což se jim sotva podaří, když nepřijdou k vodě. Až je sem vyžene hlad, uvidíme je. Je skoro jisté, že kánoe co leží na břehu, používají k rybolovu, a pochybuji, že by nám ušlo, až ji spustí na jezero. Jejich osada leží na tomto břehu, ale je poměrně daleko odsud. Z letadla jsem zahlédl jen pár chatrčí.“

„A co se k nim podívat?“ navrhl Algy.

„Dnes už ne, je dost pozdě. A kromě toho nijak nespěcháme. Bude lepší, aby v nich nevznikl dojem, že jsme sem přiletěli především kvůli nim.“

„Vypadá to, jako bys zcela vylučoval možnost, že v těch ohavných smrtích mají prsty Zinnové,“ řekl Ginger.

„Nevylučuji vůbec nic, protože o těch lidech vím jenom to, co mi řekli znalci v Londýně,“ pokrčil Biggles rameny. „Spoléhám se na to, že jejich zprávy byly přesné. Podle nich nebyly se Zinnové žádné potíže za celých padesát let, po které spadá oblast pod britskou správu. Naše vláda od Zinnů nikdy nic nechtěla a naopak se o ně pečlivě starala. Správa se všemožně snažila zlepšit jejich životní podmínky a ochránit je od vnějších nepřátel. Proč by tedy Zinnové měli tak náhle měnit svůj přístup k Anglii? Podle mých informací jde o kmen prostých lidí, kteří žijí v jednoduchém společenském uspořádání. Nemají ani náčelníka a jejich záležitosti spravuje několik stařešinů kmene. Mám dojem, že je zajímá pouze rybolov, jídlo a spánek. V poslední době však asi mezi ně vnikl nějaký cizí a krutý vetřelec. Musíme ho vypátrat.“

Bigglesův hlas při posledních slovech ztvrdl. „Nehodlám být při pátrání nijak vybíravý. Těžko snáším lidi, kteří bourají zavedený pořádek a rozvracejí klidný život. A je mi lhostejné, jestli lidé, kteří dělají, potíže jsou civilizovaní nebo ne. Jsou prostě skvrnou na tváři Země.“

„Jemináčku!“ přerušil ho Bertie. „Podívejte se, kdo opustil vodní říši a přišel na zdvořilostní návštěvu. Kdybychom tomuhle chlapíkovi šlápli na ocásek, až si půjdeme pro vodu, zaručeně by se zachoval nespolečensky, jestli víte, co tím myslím.“

Všichni se otočili směrem, kterým se Bertie díval, a spatřili, jak z vody vylézá krokodýl. Bylo to obrovské, odpudivě vyhlížející zvíře o délce nejméně patnáct stop. Když vykročilo na vzpřímených nohách s nahrbeným hřbetem, připomínalo nestvůru z pravěku. Došlo na suchou zem, kleslo na břicho a otevřelo tlamu, takže odhalilo hrozné řady zažloutlých zubů. Nezdálo se, že by se ještě nějak bál lidí stojících opodál.

„Možná má pevné nervy, ale spíš bych se vsadil, že to je zkušený lidožrout,“ zavrčel Biggles. „Jinak by nebyl tak sebejistý. Patrně už dávno poznal, že kopí domorodců nedokáže prorazit jeho tvrdou kůži. Určitě se to za desítky let v jezeře naučil. Tentokrát ale ta šeredná obluda udělala chybu. Bez její společnosti se tu docela dobře obejdeme. Gingere, přines mi kulovnici a pár nábojů. Já tu toho krokodýla nechci!“

„Chceš ho zastřelit?“

„Zkusím to. Nerad říkám, že něco nebo někoho nenávidím, a ještě víc mi vadí zbytečné zabíjení, ale abych byl upřímný, nejsem si jistý, že v tomto případě budu zabíjet zbytečně. Navíc krokodýly vážně nesnáším. Jde o odporná a nebezpečná zvířata, která zabíjejí cokoli, kdekoli a kdykoli, a jejich způsob zabíjení je mi stejně odporný jako jejich vzhled. Při pouhém pohledu na ně mi naskakuje husí kůže. Nenávidím krokodýly, a nedivte se. Ta nestvůra je totiž schopná vylézt na břeh za noci, některého z nás vytáhnout z lůžka a udělat si pozdní večeři. Je o nich známo, že to dělávají. Každým rokem se stovky domorodců stanou obětmi krokodýlů. Neměl bych tady klidné spaní, kdybych věděl, že se potlouká po břehu. Nepochybuji o tom, že má blízko další bratříčky, ale s tímhle starým ďáblem se vypořádám tady a hned. Když už nic jiného, bude o jednu z těch oblud méně.“

„A já chtěl jít nabrat vodu zrovna na místo, odkud ta monstrózní potvora vylezla,“ řekl vyděšeně Bertie, když Ginger odešel. „To je ale hnus! Absolutní hnus!“

„Už jsem přece řekl, aby se každý z vás dvakrát rozhlédl, než vkročí do vody,“ připomněl mu Biggles „Krokodýlům si tady nikdo nedovolil zkřížit cestu po tolik let, až si zvykli chodit, kudy se jim zlíbilo. To se ale brzy změní“

Ginger se vrátil s puškou „Je nabitá,“ prohlásil. „Jestli ale vystřelíš, všichni na míle daleko budou vědět, že tu někdo je.“

„To už stejně všichni vědí,“ odvětil Biggles a zalíčil.

Třeskl výstřel. Téměř současně se ozval jasně slyšitelný náraz kulky a obrovský ještěr vyskočil do vzduchu a zaklapl strašlivé čelisti. Dosud netečně vyhlízející zvíře sebou zazmítalo tak divoce, že to působilo až nepřirozeně. Vzápětí zapleskala křídla a nad jezero se vzneslo mračno vyplašených ptáků.

Biggles pokročil kupředu a zasunul do nábojové komory další náboj. Rychle namířil, třeskla další rána a bylo po všem. Ještěr sebou ještě křečovitě zaškubal, tělo se zachvělo a znehybnělo.

Biggles podal pušku zpět Gingerovi, který jej spolu s ostatními následoval.

„Vsadil bych se, že ten starý satanáš spořádal za svého života hezkých pár černoušků,“ poznamenal Bertie a jak si prohlížel zvíře monoklem, přikročil k němu blíž.

„Pozor, Bertie!“ vykřikl Biggles. „Možná, že ještě nemá dost a jestli se po tobě ožene ocasem, přerazí ti nohy.“

Sotva to dořekl, Bertie uskočil stranou mrštně jako kočka, neboť mohutný, jako by obrněný ocas zvířete sebou škulbl tak prudce, že se krokodýl málem švihl špičkou vlastního ocasu do nosu. Bertieho zděšený výraz a jeho poznámky při následném hledání monoklu, který mu při prudkém pohybu vypadl, vyvolaly smích.

„Proč jsi ho nestřelil pořádně?“ breptal Bertie vyčítavě, když zvedal ze země monokl, leštil ho a nasazoval zpátky do oka. „To byla absolutně amatérská práce, starouši! Nestydíš se?“

„Příště si to zkusíš sám, lorde.“

„Co s tou potvorou uděláme?“ zeptal se praktický Algy. „Nemůžeme ji tu nechat ležet jen tak. Za chvíli by tak pokazila vzduch, že bychom tu nevydrželi. Zapáchá už teď.“

„Na to jsem vážně nemyslel,“ ušklíbl se Biggles. „Chvíli to snad vydržíme. Ráno mršinu odtáhneme nad hlubší vodu, ledaže by si ji

snad Bertie chtěl vycpat na památku.“

„Já určitě ne, starouši,“ řekl Bertie. „Tak špatně střeleného krokodýla bych doma nesnesl.“

„Ztichněte,“ přerušil náhle jejich vtipkování Ginger vážným, ostrým hlasem. „Neotáčejte se, ale myslím, že máme společnost.“ Díval se upřeně směrem k pláni, na které se už prodlužovaly první večerní stíny.

„Copak tam máš?“ zeptal se Biggles a pomalu otočil hlavu.

„Pod tou vysokou nakloněnou akácií roste několik tamaryšků.“

„Vidím.“

„Mezi nimi se něco pohnulo.“

„Jak to vypadalo?“

„Mohlo to být zvíře, ale také plížící se člověk. Zahlédl jsem to jen na mžik. Hned to zas zmizelo za křovím.“

„Jakou to mělo barvu?“

„Zdálo se mi to černé, ale viděl jsem to proti slunci.“

„Jseš si jistý, že to nebyla nějaká antilopa? Před chvílí jsem zahlédl pár kaferských bahnivců, jak se blíží k jezeru. Měli jistě žízeň.“

„Ne. Pohnulo se to příliš nízko nad zemí. Velikostí a tvarem mi to připomínalo spíš leoparda. Ale mohl se tam plazit i člověk.“

„Nehodlám trpět, aby nás okukoval nějaký leopard tak těsně před setměním,“ zamračil se Biggles. „Na můj vkus je příliš blízko.“

Algy sáhl po pušce, kterou stále držel v ruce Ginger.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Biggles.

„Vystřelím tam.“

„Ne. Nevíme co tam je. Jestliže se tam skrývá domorodec, nastaly by nám velké potíže. Jestli je to leopard a ty bys ho jen poranil, měli bychom potíže hned. Šel by po nás.“

„Jak myslíš,“ vzdychl Algy.

„Nesmíme ale tamaryšky spustit z očí. Jestli je tam domorodec, nemá za lubem nic dobrého, jinak by se neschovával.“

Uplynulo několik minut a denní světlo sláblo.

„Už to vidím,“ ozval se tiše zrzek. „Pokud to není leopard, mohl by to být gepard. To zvíře je zaručeně skvrnité.“

„Kde ho vidíš?“

„Je asi sto yardů od nás mezi těmi třemi termišti.“

„Jsou tam dva,“ sykl Algy. „Za tím trsem tamaryšků jsem zrovna zahlédl, jak se něco rychle pohnulo.“

„Bude nejlepší zjistit oč jde hned teď,“ rozhodl Biggles. „Kdyby to byl jenom leopard, o nic nejde, ale nemám zájem, aby nás při spaní kontroloval někdo cizí. Dost by mi to vadilo. Brzy se dovíme víc. Podej mi pušku!“

Algy mu podal zbraň. Biggles vsunul do komory náboj a pomalu, s puškou pod paží, vyrazil ke stanici. Když ji obcházel, nebylo na něj od křovisek, kde se skrýval neznámý host, vidět. Když stavení obešel, vynořil se za rohem. Ke třem termitišťům měl teď o něco blíž. Ležela přímo před ním a Biggles k nim vyrazil bez jakéhokoli skrývání, s puškou připravenou ke střelbě v ruce. Mimo něj se nic nehýbalo, nikde se neozval jediný zvuk. Zastavil se až asi třicet yardů před cílem a upřeně se zadíval do míst, jež upoutala zrzkovu pozornost. Mohlo by se zdát, že na vzdálenosti tolik nezáleží, ale vzhledem k tomu, co následovalo, měla mimořádný význam. Nad krajem vládlo ticho přicházející vždy těsně před setměním, takže když pak Biggles promluvil, zazněl jeho hlas jako prásknutí bičem.

„Hej, vy tam!“ rozkřikl se.

Odezva byla okamžitá.

Z křovisek vyrazila jakási tmavá koule, která se neuvěřitelnou rychlostí řítila rovnou k Bigglesovi. Právě její rychlost vyrazila Gingerovi dech a překvapila ho natolik, že strnul, jako přikován k zemi. Ta zázračně rychlá koule urazila polovinu vzdálenosti mezi tamaryškami a Bigglosem, než zrzek pochopil, že to je útočící zvíře. O vteřinu později v něm poznal leoparda. Je pravda, že zrzek ještě nikdy útočícího leoparda neviděl a pokud si ho nějak představoval, domníval se, že se pohybuje mohutnými skoky a neřítí se nad zemí jako skvrnitá dělová koule.

Biggles byl na tom hůř než Ginger. Koule mířila k němu!

Pochopil situaci stejně pozdě jako jeho přítel, protože až v té chvíli namířil a stiskl spoušť. K Gingerově hrůze zamířil špatně. Zrzek uviděl spršku hlíny, která vylétla ze země asi dvě stopy od útočící šelmy. Než mohl Biggles vystřelit znovu, leopard byl téměř u něj. Vztyčil se na zadní a jeho přibrzdění možná zachránilo Bigglesovi život. Ten vystřelil rovnou od boku a na tak krátkou vzdálenost bylo

téměř nemožné minout. Zvíře chraptivě zařvalo, padlo na zem, divoce se zmítalo a mávalo prackami. Neznamenalo to ovšem, že leopard je mrtev. S dunivým zavrčením se znovu pozvedl na všechny čtyři. Biggles uskočil stranou a obrátil pušku v rukou tak, aby ji mohl použít jako kyj. Na nové nabití už neměl čas. V té chvíli však již měli Algy a Bertie v rukou revolvery.

Revolver není pro zabíjení nebezpečných zvířat nikterak vhodnou zbraní, ale dvě zbraně pálící současně vystřelí mnoho olova. Oba revolvery začaly chrlit střely tak rychle, jak dokázali střelci tisknout spoušť. Zdálo se, že kulky přicházející ze dvou směrů zvíře zmátly, protože se začalo otáčet s příšerným chraptěním na místě, rozrývalo ostrými drápy hlinu a pak si začalo drásat tělo na zasažených místech a zakusovat se do nich zuby. Výstřely měly nakonec požadovaný účinek a šelma se sesula na zem v předsmrtných křečích. V tu chvíli měl již Biggles znovu nabito. Přistoupil až k leopardovi a ukončil jeho utrpení výstřelem do hlavy.

Trvalo hodnou chvíli, než byl někdo z letců schopen slova. Biggles s tváří staženou napětím sáhl pro šátek a otřel si jím upocené čelo.

„Excelentní lov!“ promluvil konečně Bertie a s neveselým smíchem dodal: „Tomu říkám palebný oheň, pánové!“

Chvíli mu nikdo neodpovídal. Všichni stáli, ztěžka dýchali a upřeně pozorovali tělo skvrnitě kočky.

„Palebný oheň je to pravé slovo,“ vydechl Biggles. „Za tu vaší rychlostřelbu musím poděkovat. Vůbec jsem nečekal tak rychlý útok. Letěl proti mně jako raketa! Ani ve snu by mě nenapadlo, že může letět jako blesk. To zvíře navíc nebylo zraněné. Jeho útok přece nic nevyprovokovalo.“

„Děláš ukvapené závěry,“ řekl Algy. Sehnul se k leopardovi a vytáhl z jeho boku něco, co připomínalo naostřený hřebík. Byl to ulomený hrot domorodého kopí.

„Podívejme se!“ vyhrkl Biggles. „Toho raketového leoparda někdo zranil a to vysvětluje jeho nevráživost k lidem. Navíc mě to zvíře vyléčilo z představ, že tu leopardi nejsou. Jsou a sotva se tady potloukal jen tenhle. Je téměř jisté, že má v okolí kolegu či spíš kolegyni. Jistě si všichni uvědomujete, že to podstatně mění naši situaci.“

Zajímá mě, zda to není jen shoda náhod? Myslím tím, zda jde o zvíře, které tady pravidelně zabíjí lidi, nebo jestli se tu vyskytlo čirou náhodou. Ano, leopardi jsou v celé Africe poměrně běžní. Jen málo z nich se však krmí lidmi.“

„Mně to připadá, jako kdyby nás to zvíře stopovalo a Ginger jej při tom přistihl,“ vložil se do hovoru Algy. „Možná se tohle zvíře právě chystalo navštívit ostatky seržanta Abdullaha.“

„Možné to je, ale jde pouze o dohady. Zajímalo by mě, co teď dělá druhý leopard, jehož Ginger viděl. Nehodlám to ale zkoumat v tomhle šeru. Pořád pochybuji o tom, že šlo o lidožrouta. Zinnové přece museli vidět spousty leopardů a neumím si představit, že by je některý vyděsil tak, aby se vzepřeli důstojníkovi, jehož vyslal vládní komisař. Spíš bych čekal, že je potěší, když důstojníka uvidí. Mohl jim přece od leoparda pomoci.“

„Co chceš udělat s tímhle?“ ukázal Ginger na dravce.

„Necháme ho ležet, kde leží. Nám není k ničemu. Supi tu jsou a přiběhnou i hyeny a šakalové. Ti se o něj postarají,“ řekl Biggles a vesele se zasmál. „Začali jsme od podlahy. Nejdřív krokodýl a pak hned tohle. Skoro to vypadá, jako bychom si vyjeli na loveckou safari. Chvilí počkáme, abychom zjistili, jestli střelba někoho nepřiláká. Kdyby ne, konečně něco sníme a půjdeme spát.“

Vyčkali na místě asi deset minut, ale v šeru zahlédli jen párek zeber, buvolce a antilopu, kteří se chystali sejít k napajedlu. Po lidské bytosti nebylo nikde ani stopy. Ptáci, vyplašení výstřely, se vrátili na místa. Supi znovu usedli na větve stromu a brodiví ptáci se snesli na jezerní mělčinu. Celé okolí usínalo, jen hroši se přesunuli poněkud blíže ke břehům, protože se patrně chystali na noční výlet na souš.

Pak se nad obzorem vynořil veliký africký měsíc. Biggles vešel do chatrče a rozsvítil přenosnou elektrickou lampu.

„Musíme postavit hlídky,“ prohlásil, když se posadil na jedno z chatrných rákosových křesel, kterými byla stanice vybavena. „Mám za to, že na pořadí nikomu z vás nezáleží. Sestavím dvě hlídky, které se budou střídat. Nemám ponětí, jak dlouho tu zůstaneme, ale může to trvat několik dnů. Je spravedlivé, aby si hlídkování užil každý z nás stejně. Protože jsme tak blízko vody, musíme počítat s tím, že nás v noci bude vyrušovat mnoho zvířat, přicházejících k napajedlu,

takže si hlídkující moc neodpočinou. Zvířat se ovšem nemusíme bát, ledaže by se objevil lev nebo další leopard.“

„Co uděláme zítra?“ zeptal se Ginger.

„Nejdřív musíme zaletět do Nabuly a ohlásit smrt seržanta, kterého sem vyslali. Dozvěděli by se to sice od jeho doprovodu, který teď patrně uhání zpátky, ale čím dříve se to vládní komisař dozví, tím lépe. Také ho požádám o jiného tlumočníka, bez kterého si se Zinny moc nepopovídáme.“

„Než se s nimi dáš do řeči, budeš je muset najít,“ připomněl mu Algy.

„To je jasné. Teď mě napadá, že bude lepší udělat to dříve, než odletíme do Nabuly. Vládního komisaře bude zajímat, co se s nimi děje a zda tu vůbec jsou. Nemělo by nám to zabrat moc času. Jeden oblet jezera by na to měl stačit. Protože Jumu Zinny živí, nemohou být od něj daleko. Let do Nabuly nám nezabere víc než dvě nebo tři hodiny, takže když vyletíme brzy ráno, můžeme být klidně zpátky už před polednem a dát se tu do práce.“

„Je vůbec v Nabule letiště?“ zeptal se Ginger.

„Raymond mi řekl, že není, ale že se nám tam někde určitě podaří přistát. Větším problémem je palivo. Poletíme raději s nejmenší možnou zátěží. Máme jenom benzín, který jsme si přivezli a budeme si muset nechat dostatečnou rezervu, abychom se na zpáteční cestě dostali na základnu, kde se dá natankovat. Nebudeme ale předbíhat událostem.“

Během rozhovoru si letci připravili večeři z konzervovaných potravin, které měly být v následujících dnech jejich jediným jídlem. Vyhladovění jim však rozhodně nehrozilo, protože v okolí mohli lovit zvěř a jezero bylo plné ryb. Biggles však prohlásil, že by neměli ztrácet čas lovem a následnou řezničinou. Nikdo z nich, dokonce ani věhlasný lovec Bertie, neměl na řeznickou práci buňky, takže by se k ní uchýlili jenom v případě nouze.

Než dojedli, rozhodli se, jak postaví hlídky. První měla sloužit od západu slunce do dvou hodin ráno a druhá od dvou do šesti, kdy začínalo svítat. Mimo tuto dobu budou stejně víceméně na stráž všichni. Večerní hlídka připadla na Gingera a Bertieho. Příští noc si hlídky vymění pořadí.

Ještě chvílku seděli a hovořili, Ginger a Bertie však brali svou povinnost vážně a co chvíli některý z nich vyšel do noci. Potom Biggles prohlásil, že jde spát. Rozhodli se zhasnout světlo, které lákalo příliš mnoho moskytů a dalšího dotěrného hmyzu, a vzápětí zavládlo v místnosti ticho.

Ginger a Bertie vyšli ven, aby zaujali svá postavení.

Okolí zalévalo mdlé měsíční světlo, protože se blížil úplňek. Všude bylo ticho a oba strážní sledovali scény, které by potěšily každého milovníka zvířat. Opodál vycházeli na břeh hroši. Menší stáda zeber, pakoní a nejrůznějších druhů antilop se vracely od napajedla zpět do divočiny a oba muže překvapilo, kolik zvířat žije v okolí jezera. Zvěř se pohybovala tiše a nepozorovali u ní sebemenší náznaky strachu, což si vykládali tak, že nablízku není žádný dravec a nehrozí tedy nebezpečí.

Kdesi se náhle ozvalo jednotvárné bubnování. Nedokázali určit směr ani vzdálenost, ze které se zvuky ozývaly, avšak i to patřilo k africké noci, stejně jako zvířata.

„Tohle bubnování možná souvisí s námi. Nejspíš už všichni kolem vědí, že se sem vetřely bílé kůže,“ poznamenal Ginger.

„Nebude mi to vadit, starouši, dokud mi chlapci z okolí nezačnou lézt až k posteli,“ odpověděl pobaveně Bertie a začal si natírat obličej přípravkem na odpuzení hmyzu. „Víc mi vadí tihle odporní moskyti. Jsou vážně hnusní!“

„To mi povídej!“ zavrčel Ginger. „Až s tím skončíš, podej mi tu lahvičku.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

PŘÍRŮSTEK DO PARTY

Po noci, která uplynula bez jakýchkoli příhod, se nad opuštěným jezerem začalo pomalu rozednívat. Den přicházel tiše a provázela ho pochmurná mlha, která nijak nenasvědčovala tomu, jak dusivé vedro nastane kolem poledne. Převládající barvou prvního afrického jitra byla namodrale šedivá, jejíž odstín způsoboval, že krajina měla vzhled připomínající scenérie z televizní obrazovky. Klidná hladina jezera zářila jasným perleťovým leskem, a jediné barevné zpestření

tu představovalo malé hejno růžových plameňáků, kteří tu v těsném hloučku stáli ve vodě, každý na jedné noze, připomínající vysokou chůdu. Nepříjemně vyhlížející mrtvý krokodýl ležel pořád tam, kde zahynul. Poblíž jeho těla se sesedli do půlkruhu střapatí nahrbení supi připomínající schůzku čarodějnic. Patrně krokodýla podezírali, že smrt pouze předstírá. Další mrchožrouti však nadále seděli na suchých větvích stromu připraveni slétnout, až se první a nejodvážnější sup pustí do hodokvasu.

Biggles zívá a ztuhle vstal z plachtovinou potaženého sedátka v blízkosti verandy, na kterém seděl v době skončení hlídky. Vybíl pušku, která mu až dosud ležela na kolenou, a opřel ji o koncový sloupek zábradlí. Zvuk probudil Algyho, který od vteřiny, kdy se objevily první náznaky úsvitu, dřímá opřen zády o stěnu chatrče. Také on zívá, zimomřivě se zachvěl, protáhl a sedl si.

„Kolik je hodin?“ zeptal se ospale.

„Bude šest.“

„Děje se něco?“

„Nic. Jsme tu úplně sami.“

„V noci jsem slyšel lva.“

„Já taky. Ale byl na míle daleko. Než uvařím čaj, mohl by ses podívat dozadu. Dokud nevypiji šálek, mozek se mi nerozběhne.“ Sáh po cigaretě a zapálil si.

Algy vstal a s puškou v ruce začal obcházet stavení.

Vyrušil supy. Jeden z těch na břehu zlobně zaskřehotal a hladoví ptáci se ztěžka vznesli, aby se připojili k těm, kteří se hrbili ve větvích stromu.

„Podle mne tyhle smrduté potvory už roztrhaly leoparda na kusy,“ křikl Algy, když se blížil k opačnému konci stanice. Tam se náhle prudce zastavil a vyjeveně hleděl na pláň před sebou.

„Hej, Biggles!“ zavolal pak zvýšeným hlasem. „Pojď sem! To jsi ještě neviděl.“

„Co je?“ křikl Biggles, který právě vcházel do domu.

„Poběž!“ znovu se ozval Algy.

„Co vidíš nového?“

„Spíš se zeptej, co nevidím.“

„Tak o co jde?“

„O leoparda. Zmizel!“

Biggles k němu došel, rozhlédl se a čelo mu zbrázdily vrásky. Bez jediného slova rázně zamířil k místu, kde večer skvrnitá kočka v předsmrtném zápase rozryla půdu. Kromě rozhrabané země tam nyní nebylo nic. Ani jediná kost! Biggles se rozhlédl po okolí.

„Co se tu mohlo stát?“ otázal se Algy.

„Nemám nejmenší tušení.“

„Jsi si jistý, že ta bestie byla mrtvá?“

„Myslíš, že by někam utekla s dírou v hlavě?“ odpověděl otázkou Biggles.

„Nemohli ho slupnout supi?“

„Mohli, ale něco by tu zbylo. Kdyby to byla jejich práce, viděli bychom zaschlou krev, větší kosti a peří těch mrchožroutů.“

„Nemohli ho odvléci lev nebo hyeny?“

„Po zemi ho neodvlekl nikdo. Zůstaly by tu stopy.“

„Tak co se tu dělo?“

„Napadá mne jediné vysvětlení. Zdechlinu někdo zvedl a odnesl. Musel to udělat v noci, jinak by tu ještě posedávali supi.“

Biggles zahodil nedopalek cigarety a dupl na něj tak silně, až ho pohrbil v písku. „Buď někdo viděl, jak jsme zvíře zastřelili, nebo na něj v noci náhodou narazil. A silně pochybuji, že by ho dokázal odnést jeden člověk!“

„Z jakého důvodu by ho někdo odnášel?“

„Nevím o tom nic víc než ty,“ nervózně zavrčel Biggles. „Možná, že toužil získat leopardí kožešinu.“

„Děsí mě, že se někdo dostal tak blízko k nám, aniž bychom jej zaslechli. Drželi jsme stráž kousek odsud.“

„To mi povídej! Museli si dávat dobrý pozor, aby nenatropili hluk. Potřebujeme domorodého stopaře. Nějaké stopy tu určitě jsou, ale na tomhle povrchu je dokáže sledovat jen zkušený lovec.“

„A co krvavé skvrny? Leopard přece hodně krvácel, když jsme od něj odcházeli.“

„Ne!“ potřásl Biggles hlavou. „Krev se rychle sráží. Nic než to, co tu vidíme, sami nenajdeme.“

Pohlédl k nedalekému pásu řídkého lesa.

„Nemám žádnou radost z toho, že les je tak blízko. Dokáže skrýt

cokoli. Třeba nás z toho křoví právě teď někdo sleduje a my s tím nemůžeme nic dělat. Půjdeme se raději zeptat ostatních, zda odsud neslyšeli zvuky v době, kdy byli na hlídce.“

Biggles vykročil zpět ke stanici.

„Vstávat, pánové!“ křikl ostře do dveří.

„Měj srdce,“ zaúpěl Bertie, který se tak lekl, že málem spadl z lůžka. „Fuj! Řvát na mě před snídaní! Tohle je způsob budíčku, který absolutně nesnáším.“ Rozhlédl se kolem. „A kromě toho jsi vyplašil moje skleněné oko. Někam zapadlo. Neviděl jsi ho?“

„Zapomněl sis monokl před usnutím odložit, takže ho máš pořád na oku,“ oznámil mu suše Biggles. „Pohněte se! Venku už je světlo, a my ztrácíme čas. Povězte mi, pánové, zaslechli jste v noci nějaký hluk?“

„Ne. Proč? Přiklusal snad další leopard?“

„Přesně naopak. Ten, kterého jsme zastřelili, zmizel.“

„Jemináčku,“ vyhrkl Bertie.

„Už je to tak.“

„Kam šel? Snad jste ho nevyplašili?“

„Nech těch nesmyslů, lorde. Mrtvé zvíře hned tak nevyplašíš!“

„Co je zase s leopardem?“ zeptal se Ginger, který se poslušně štrachal z lůžka.

„Není tam, kde jsme ho nechali.“

„Netvrd' mi, že se zvedl a odešel poté, jak jsme mu to nandali!“

„Jste jeden větší blázen než druhý,“ zavrčel Biggles. „To zvíře bylo příliš mrtvé na to, aby šlo na výlet. Někdo jej musel odnést, nebo tak něco. Chci vědět, jestli jste slyšeli nějaký hluk, když jste nás hlídali.“

„Jenom běžné africké zvířecí skřeky a kvíkání. A co krokodýl? Je také pryč?“

„Ne, ten pořád leží na místě. S krokodýlem se nemusíte zdržovat. Supi jen čekají na hrdinu, který se na něj odváží první.“

Biggles zapálil lihový vaříč a postavil na něj konvici.

„Co tedy budeme dělat? Už ses nějak rozhodl?“ zeptal se Ginger, když se po rychlém opláchnutí usadili ke kouřícím šálkům čaje, biskvitům, máslu a džemu, které Algy rozložil po stole.

„Nehodlám mařit čas pátráním po zdechlině, ačkoli se přizná-

vám, že mě ani trochu netěší představa, že nám ji nějaký párek lumpů vyfoukl pod nosem. Prozatím na ni zapomeneme. Večer jsme si přece řekli, že poletíme do Nabuly a před tím bychom měli najít Zinny. Letadlo pochopitelně nemůže být na dvou místech najednou. Považuji za logické, že začneme se Zinny. To by nám nemělo zabrat moc času. Vládní komisař v Nabule se bude nejspíš ptát, kde jsou a jak nás snášejí, a vypadal bych jako hlupák, kdybych odpověděl, že nevím.“

„I když je najdeš, nemám představu, jak by ses od nich bez tlumočníka něco dověděl,“ připomněl Algy.

„Zatím by stačilo vědět, kde vůbec jsou. Rychle obletím jezero. Není třeba, abychom letěli všichni. Nerad bych, aby tohle místo zůstalo nestřežené. Hodlám být opatrný a neriskovat. Kdybychom se vrátili a našli stanici a všechno naše vybavení v troskách nebo v plamenech, zbyly by nám jen oči pro pláč. Mám podivný pocit, že se tady může stát cokoli. Vezmu s sebou Gingera. Algy, ty tu zůstaneš s Bertiem a budete dávat pozor na všechno, co se kde šustne. Dost by mě potěšilo, kdyby se vám podařilo odtáhnout krokodýla do vody. Supi se dolů neodváží, dokud tu budeme. Jdeme, Gingere. Pro každý případ si vezmi zbraň!“

Motory naskočily a letoun roloval po hladině jezera. Během jedné minuty byl ve vzduchu a vznášel se nad plochým a křivolakým břehem jezera. Jakmile byli dostatečně vysoko, aby získali rozhled, zrzek vykřikl: „Nespletl jsem se! Tamhle jsou! Nebo je tam přinejmenším jejich osada.“

V otevřené krajině nedaleko od vody, tam, kde řídký okraj lesa dosahoval téměř až ke břehu jezera, byla rozhozena hrst kaferských chýší, které tvarem připomínaly včelí úly. Zrzkovi se při pohledu z výše zdálo, že přestože stavby domorodců bývají obvykle odolné a pevné, ty na břehu vyhlížely sešle a chatrně. V dohledu nebyla ani živá duše. Na břehu jezera ležely tři kánoe.

„Podle všeho není nikdo doma,“ poznamenal Ginger, když letoun přelétl nad osadou ve výšce pouhých několik desítek stop. „Nevaří si ani snídani.“

„Možná jsme je vystrašili,“ napadlo Bigglese.

Po jednom obletu se s letounem snesl na nehybnou jezerní hla-

dinu a zaroloval tak blízko ke břehu, jak si jen mohl bez vysunutého podvozku dovolit. Stále se nikdo neobjevoval.

„Pokud se neschovávají v chatrčích, tak je celá osada opuštěná,“ zamumlal Biggles. Nechal motory běžet na volnoběh, vztyčil se a ostře zavolal. Nikdo mu neodpověděl. „Je to celé nějaké divné,“ zavřel.

„Může to být stará osada, kterou opustili už dávno,“ napadlo Gingera. „Mohla by tu být ještě nová, někde dál za ohybem břehu.“ Zahledl se ke zužujícímu se cípu jezera připomínajícímu buvolí roh.

„Můžeš mít pravdu, ale pochybuji o tom. Zdejší lidi přinutilo k opuštění domovů něco neobvyklého,“ řekl Biggles, vypnul motory a skočil do mělké vody. „Měj pušku v pohotovosti,“ vyzval Gingera, který jej následoval. „Nečekám, že by na nás někdo zaútočil, ale člověk nikdy neví.“

Když došli k nejbližší chatrči, Biggles nahlédl dovnitř. „Odešli natrvalo, protože si s sebou vzali všechno náčiní. Ohniště jsou dávno vychladlá.“ Ohlédl se na dvě hromady hlíny, navršené sotva dvacet kroků od vstupu do chaty. „Co to tady u čerta vyváděli?“

„Vypadá to, že hloubili jámy.“

„To vidím. Proč to ale dělali?“

Ginger pokrčil rameny, ale vzápětí zpozorněl. „Podívej!“ vyhrkl. „Všichni neodešli. Jeden z nich tamhle stojí a civí na nás z boudy docela vzadu! Už sem jde!“

Mezi chýšemi se vynořilo vyzábblé stvoření. Byl to muž, který na ně mával pažemi a něco volal. Pochopitelně nerozuměli ani slovu. Kolem pasu měl kus hadru a jeho drobná, hubená a nahrbená postava, připomínala spíše opici než člověka. Chlapíkovy záměry se ale brzy objasnily. Kráčel k nim trhavými kroky a jeho mávající paže se chvěly vzrušením, až Ginger získal dojem, že stařec má z nenadálé návštěvy velkou radost. Užasle pozoroval, jak se blíží. Podle jeho vráscité tváře, na níž byl jen náznak plochého nosu, a obrovských bezzubých úst by hádal, že jde o stoletého pradědečka.

„Co tu sám dělá?“ zeptal se tiše.

„Kdo ví?“ pokrčil rameny Biggles. „Možná se mu nechtělo odejít s ostatními. Zachovej klid. Mohl by se vylekat, ačkoli nemůžeme být prvními bělochy, které viděl. Už mnohokrát se tu přece musel

setkat s některým z vládních důstojníků. Dáme mu možnost, aby se uklidnil. Je hodně rozrušený a tuším, že to nebude jenom z naší návštěvy.“

Ukázalo se, že uklidnit osamělého domorodce bude mnohem snazší, než se zprvu zdálo. Ginger toho dosáhl jednoduše, když donesl z letadla balíček sušenek a starý muž bleskurychle pochopil, k čemu tyhle věcičky slouží. Aniž by se přestal chvět, sáhl po nich a cpal si do úst jednu sušenku za druhou. Krmil se rychle a vytrvale a současně se nepřestával snažit, něco příchozím vysvětlit. Ani Biggles ani Ginger však nedokázali uhodnout, co leží dědousovi na srdci. Občas udeřil pěstí do země, jako by předváděl údery palicí a potom jako by bodal kopím do neviditelného soka, nebo bezmocně drásal vzduch kolem sebe, jako by chtěl říci: „Koukněte! Nedá se s tím vůbec nic dělat!“

„Přines ještě dva balíčky,“ vyzval Biggles zrzka. „Vypadá to, že náš nový přítel nejméně týden nejedl. Už dlouho jsem neviděl tak velkou chuť k jídlu.“

Starému muži opravdu chutnalo. Další sušenky si cpal do velkých úst oběma rukama.

„Budeme potřebovat tlumočníka,“ prohlásil Biggles, který starce sledoval s výrazem milosrdného samaritána. „Moc by mě zajímalo, co nám chce sdělit. Uklidní se teprve, až zjistí, že mu nechceme ublížit.“

Jeho předpověď se po chvílce plně potvrdila. Pohyby starého muže ztratily původní prudkost, a jen jeho oči, jasné a živé jako oči přírodních tvorů, jimž se podobal, neustále podezíravě sledovaly každý pohyb neznámých hostí. Při pohledu zblízka vypadal ještě podivněji, nežli zdálky. Uši, které měl snad dvakrát tak velké, než je obvyklé, mu výrazně odstávaly od téměř lysé hlavy.

„Na soutěži krásy by se zrovna nejlíp neumístil,“ poznamenal uštěpačně Ginger.

„Musí to být Zinn,“ prohlásil Biggles. „Slyšel jsem o nich, že krásy moc nepobrali, ale jsou prý klidní a mírní.“

„Co s ním uděláme?“

„Co myslíš? Na partii šachu ho nepozvu!“

Stařík vychrlil několik vět, které zněly jako proud nadávek, pak

se otočil a zamířil pryč, přičemž se po nich stále ohlížel přes rameno.

„Zdá se, že nám chce něco ukázat,“ řekl Ginger. „Dívá se po nás, jako by čekal, že ho budeme následovat!“

Ukázalo se, že se zrzek v odhadu nemýlil, protože když vyrazili za ním a stařec to zjistil, zrychlil chůzi. Nešel však daleko. Po několika lickerém ohlédnutí stanul na otevřeném prostranství stranou od okraje osady. Tam ukázal k zemi a vychrlil nesrozumitelnou větu, která mohla znamenat: „A co říkáte tomuhle?“

Gingera nenapadlo, co by měl odpovědět. Na místě neviděl nic tak pozoruhodného, aby ho to vzrušilo. Stáli nad obyčejnou čtvercovou jámou v zemi, která měla strany dlouhé zhruba dvě stopy a hloubku přibližně jeden yard. Když do ní zrzek nahlédl, zjistil, že je prázdná.

Stařec, který si k otvoru v zemi přidřepł na bobek, na ně stále upíral své jasné drobné oči, z nichž vyzařovala otázka: „Tak co vy na to? Nic vám to neříká?“

Zrzkovi to opravdu neříkalo zhola nic, zatímco Biggles se do jámy zadíval a hluboce se zamyslel.

„Něco ti povím,“ ozval se nakonec. „Nevěřím, že by tuhle díru vyhloubili Zinnové. Ti kdo to udělali, si s tím dali hodně práce. Všimni si hladkých, přesně zarovnaných stěn. Pracovali s lopatou nebo něčím podobným. Ano, jasně! Byl to ocelový rýč. Vidiš tyhle ostré hrany? Tady se zařízl do půdy a tady také. Nevěřím tomu, že by Zinnové měli tak dobré nářadí a ani si neumím představit, že by jen tak pro zábavu ryli díry do země. Tohle dělal někdo, kdo měl docela přesné záměry.“

„Myslíš si, že tu byl nějaký cizinec?“

„Jsem si tím naprosto jist.“

„Běloch?“

„Asi ano, ale není důležité, zda šlo právě o bělocha. Tady byl prostě člověk, který si přivezl rýč, aby tu něco hledal!“

„Co mohl hledat?“

„Kdybych to věděl, bylo by jasné i to, k čemu se tu schyluje.“ Sehnul se, vzal do dlaně hrst hlíny, pozorně si ji prohlédl, pak sevřel pěst a znovu ji uvolnil. Načervenalá hlína se drolila a propadávala mu mezi prsty.

„Co tě napadlo?“

„Hledám stopy ropy. Napadlo mě, jestli tu po ní někdo nepátral. Byl to jen takový nápad. Když je pod zemí ropa, občas proniká na povrch a hlína je pak trochu mastná. Když ji stlačíš, lepí se do malých hrudek.“

„Nevidím nic podobného.“

„Já také ne. Hlína je suchá jako prach. Viděl jsi přece, že se mi sypala mezi prsty. Někdo cizí tu ale opravdu cosi hledá. Jestli pátrá po ropě, tak tady hledal marně. Škoda, že jsem se tak málo vzdělával v geologii.“

„Co tedy budeme dělat? Ostatní si už jistě lámou hlavu nad tím, co je s námi.“

„Ano. Bude lepší se vrátit.“

„A co se staříkem? Necháme ho tady úplně zdivočet?“

Biggles nad otázkou zauvažoval. „Ne, umřel by tu hladu. Buď ho kmen vyhostil, anebo sám odmítl odejít s ostatními. Podle všeho nám má hodně co říci, ale bez tlumočníka je ztrátou času snažit se pochopit, co to mele. Jestliže se nám podaří dostat ho do letadla, doletíme s ním na stanici a tam bychom si ho nechali do doby, než dovezu z Nabuly někoho, kdo se s ním dokáže domluvit. Je to jediný způsob, jak se od něj něco dovědět.“

Ginger se sice zatvářil vyděšeně při představě, že do jejich krásného letounu vnikne reprezentant divoké přírody, ale uznal, že se o to musí pokusit, pokud to ovšem zvládnou.

„Dědoušek zapáchá jako bedna herinků, které ležely dva měsíce v teple,“ řekl s ohrnutým nosem. „Stejně pochybuji o tom, že ho dostaneme do letadla.“

„Nemáme čas, abychom si ho vedli domů pěšky. Zkusíme ho dostat na palubu.“

Nakonec jim to žádné potíže nečinilo. Starého domorodce nalákali do kabiny na další hrst sušenek. Vyrázil za Gingerem jako dobře vycvičený koník. Pro zaostalé národy je letadlo něco, co přesahuje hranice jejich chápání do té míry, že stroj na starce nijak velký dojem neudělal. Krabička zápalek, jejichž účel by pochopil, by mu připadala jako mnohem větší zázrak. Jakmile byl v kabině, skrčil se do kouta, a když mu Ginger občas nabídl sušenku, vypadal docela spokoje-

ně. Dokonce i při startu mu hluk letounu vadil jen chvíli. Možná si ani neuvědomil, že se odlepili z hladiny jezera.

Během několika minut přistáli zpátky u stanice, kde Bertie a Algy trochu vyděšeně pozorovali neuvěřitelně rychlou práci hrobařů pouště. Odtáhli totiž zdechlinu krokodýla notný kus od stavení a sotva ji opustili, vrhli se na ní supi.

Když pak z kabiny stroje vystoupil starý domorodec, Bertie sebou prudce trhl, rychle o krok ucouvl a upravil si na oku monokl.

„Byl bych vám nesmírně vděčný, přátelé, kdybyste se nepouštěli do tak překvapujících akcí,“ prohlásil. „Absolutně vděčný. Není to náhodou pradědeček starého Methuzaléma? Kdepak jste ho vykopali?“

„V osadě. Byl tam úplně sám, ztracený, opuštěný a vyhladovělý, takže jsme se rozhodli, vzít ho s sebou.“

„A co s ním budeme dělat tady?“ zeptal se jedovatě Algy. „Bude nám dělat maskota?“

„Patří k Zinnům,“ usmál se Biggles. „Bude tu s námi jen krátký čas, než najdu někoho, kdo nám přetlumočí tu jeho hatmatilku.“

„Jemináčku, on tu vážně zůstane?“

„Nebud' tak nespolečenský, lorde. Nabídni mu hovězí z konzervy nebo uzeného lososa a zamiluješ si ho pro jeho chuť k jídlu. Ta díra, kterou má pod nosem, to nejsou ústa, ale bezedná propast!“

„Našli jste kromě toho krasavce ještě něco?“ vzdychl Algy.

„Až na jednu díru v zemi nic. Zinnové odešli a osada je pustá.“

„Co chceš dělat dál?“

„To by sis mohl pamatovat. Zaletím do Nabuly, ohlásím tam smrt seržanta Abdullaha I'Moba a pokud to půjde, vrátím se s někým, kdo hovoří jazykem Zinnů.“

„Poletíš sám?“

„Klidně, pokud nechceš letět se mnou.“

„Než bych si tu okusoval nehty, poletím.“

„Dobrá. Vyrazíme hned. Čím dřív odstartujeme, tím dříve budeme zpátky.“

„Co tu máme dělat, než se vrátíte?“ chtěl vědět zrzek.

„Měli byste dávat pozor na okolí, hlavně na les a také sledovat pradědečka, aby odsud neupláchl. Až se s ním dokážeme domluvit,

mohl by nám být velmi užitečný.“

„Okay.“

Biggles a Algy už na nic nečekali a posadili se do letounu. Brzy byli na cestě k nejbližšímu sídlu vládního komisaře, k Nabule.

KAPITOLA PÁTÁ

GINGER NA STOPĚ

Ginger a Bertie, které síla zvyku přinutila sledovat odlétající stroj, byli překvapeni, když viděli, jak letoun náhle prudce mění kurz a začíná kroužit. Pak pokračoval v letu, ale stejný manévř po několika vteřinách zopakoval.

„Co to tam proboha dělají?“ zamumlal Ginger se zmateným výrazem v obličeji.

„Musel objevit něco na zemi. Třeba něco skvrnitého s drápy. Ha, ha. To měl být vtip, jestli mi rozumíš.“

„Špatný vtip. Neumím si představit, že by kroužil, jen aby si prohlédl leoparda, který běží po zemi. Muselo to být něco jiného. Zdá se, že už pokračuje v kurzu.“

Obrátili se ke starému domorodci, který docela spokojeně dřepěl na bobku poblíž stanice.

„Zdá se mi, že se náš dědula zabydlel,“ řekl Bertie. „Co když mu předložím plechovku hovězího, abych se zachoval společensky a lidsky? Všiml sis, jak mi to Biggles vyčetl?“

„Jen do toho. Budeš mu ji ale muset otevřít,“ usmál se zrzek. „Silně pochybuji, že má v kapse otvírač.“

Bertie otevřel konzervu a vzápětí vytřeštěně sledovali úžasnou rychlost, se kterou stařec vybíral maso a cpal si jej do úst.

„Matka ho měla poslat na nějakou lepší školu,“ vzdychl Bertie. „Vždyť on neumí ani slušně stolovat. Mám přinést další, abychom zjistili, kolik do sebe dokáže naládovat hovězího?“

„Zbláznil ses? Bylo by to jako snažit se naplnit bezednou jámu. Když ho nebudeme hlídat, spořádá do večera všechny naše zásoby. Je také pravda, že by se mu mohlo z toho jídla něco stát.“

„Tomuhle? Absolutní nesmysl!“ řekl Bertie. „Ten bude jíst pořád!“

Když bude nejhůř, můžeme mu zastřelit hrocha nebo pár pštrosů. Než se prokouše hroší kůži, na chvíli se zabaví.“

„Lepší bude nachytat mu ryby. Vsadím se, že je sní i s hlavami, ocasy, kostmi a vším ostatním. Biggles říkal, že v tomhle jezeře je ryb spousta.“

„Ryby mu nachytej sám,“ bránil se Bertie. „Mě na tu louži nikdo nedostane. Náš krokodýl tam má stovky bratříčků.“

„Proč bys chodil do vody? Co tohle? Můžeme si zaveslovat,“ kývl Ginger ke staré zchátralé kánoi.

„To není nic pro mne,“ zavrčel Bertie. „Uznávám jen lodi bez děr. I kdybych měl vyplout na kachní rybník, bez pořádného korábu nezvednu kotvy.“

Jejich tlachání náhle ukončil dunivý výbuch. Ozval se ve značné dálce, ale jezerem se přehnala tlaková vlna až k nim. Museli ji pocítit také hroší, protože se okamžitě ponořili. Bertie vytřeštil na Gingera zrak a zrzek se tvářil úplně stejně.

„Co to k čertu bylo?“ vyhrkl užasle.

Dříve než mohl dostat odpověď, zaduněla další exploze.

„Nemůže se blížít bouřka?“ napadlo Bertieho.

„Nesmysl,“ prohlásil Ginger. „Podívej se na pradědečka! Dobře ví, oč jde.“

Starý domorodec zaručeně věděl, co výbuchy znamenají, protože vyskočil na nohy a s divokým křikem se vrhl do jezera. Když byl ve vodě téměř po pás, začal rozstříkovat vodu dlaněmi.

„Dědula se pominul,“ řekl smutně Bertie.

„Možná se pominul, ale ví, co dělá,“ odporoval zrzek. „Jen se na něj podívej. Ta pantomima má nějaký význam.“

Stařec svými pohyby skutečně naznačoval, že vyhazuje něco z vody na břeh a radostně při tom křičel.

„Co to dělá?“ zeptal se Bertie. „Vůbec tomu nerozumím.“

„Vždyť vidíš. Vyhazuje něco z vody.“

„Ale co?“

„Co jiného by mohlo být ve vodě kromě ryb? Chytá ryby, nebo si na to jenom hraje.“

„Ryby, které si jen vymýšlí?“

„Tady si je vymýšlí, ale tam, kde došlo k výbuchům, jsou nej-

spíš docela skutečné.“

„Jasně!“ svítl Bertiemu v očích. „Už rozumím, starouši, a plně s tebou souhlasím.“

„Podle mne někdo na opačném konci jezera hodil do vody granát, nebo menší dynamitovou nálož.“

„Správně,“ tiše hvízdal Bertie. „Excelentní trefa! Dědula je mistr hereckého řemesla.“

„Nebýt jeho, vůbec by mě to nenapadlo, ale podle jeho předvádění to nemůže znamenat nic jiného.“

Stařec mezi tím vystoupil na břeh a jeho pohyby se změnily. Ted' naznačoval dobíjení něčeho, co leželo na zemi. Věcí, které bylo nutno ubít, bylo zřejmě víc a tak čilý dědula poskakoval z místa na místo.

„Všechny ty ryby by sežral,“ ušklíbl se Bertie. „Ted' mi ještě vysvětlí, kde by dědulové jako on vzali dynamit?“

„Nemám nejmenší představu, a i kdyby ho někde sehnali, neu-měli by s ním zacházet. Takže u jezera musí být někdo, kdo má trhaviny a umí si s nimi poradit! O tom není sporu. A máme to tu zase!“ dodal Ginger chraptivě, když zaduněl další výbuch. „Přichází to z tohoto směru!“ Ukázal přes jezero. „Mrzí mě, že nevidíme, co se tam děje, ale ohyb břehu nám brání ve výhledu. Potřebovali bychom letadlo.“

„Jak daleko to může být?“

„Těžko říct. Podle mne pár mil. Při bezvětrí se nad vodou zvuky nesou daleko. Musí to být někde na druhém konci jezera. Z ohybu bychom dalekohledem zahlédli kouř.“

„Jaký smysl má bombardovat ubohé rybičky?“

„Ale Bertie, myslel jsem, že ti to pradědeček vysvětlil. Výbuch omámí ryby, ty vyplavou na hladinu a Zinnové mají co jíst Možná právě proto opustili osadu. Tenhle chlapík by nám o tom zaručeně pověděl víc. Možná je sám trochu staromódní a neschvaluje moderní způsoby rybaření. Jeho radost tomu sice nenasvědčuje, ale možné je všechno. Zjistili bychom víc, kdybychom došli za ohyb. Jak je to asi daleko?“

„Dvě nebo tři míle. Ale Biggles nás žádal, abychom neopouštěli tábor.“

„Nemusíme přece chodit oba,“ namítl Ginger. „Mohu tam zajít sám a budu zpátky nejpozději za hodinu. Ty tu můžeš zůstat, pohlídat naše věci a pradědečka, ačkoli nemám dojem, že by se nás chystal opustit.“

„Biggles bude zuřit, jestli ho ztratíme,“ řekl Bertie nejistě. „A možná budeš muset jít mnohem dál, než si myslíš, abys pořádně viděl za ohyb. Je to ovšem na tobě, milý příteli.“

„Neztratím se ti z dohledu. Pořád na mně uvidíš,“ řekl zrzek a pak ho ještě něco napadlo. „Myslíš, že bych viděl za ohyb, kdybych použil tu kánoi?“

Bertie se zatvářil zděšeně. „Měj rozum, starouši. To vážně není plavidlo vhodné k pádlování mezi krokodýly. Některý z nich do něj trochu drcne hlavou a budeš lokat vodu, dokud tě nesežere. Dej na moji radu a zapomeň na kánoi.“

„Dobrá,“ umoudřil se Ginger. „Zůstaneš tedy na místě a já se tam dojdu podívat pěšky. Nezmizím ti z dohledu. Bez ohledu na to, zda něco uvidím nebo ne, se hned vrátím. Myslím si, že to stojí za pokus.“

„Rozumím, starouši. Když myslíš. Dávej si ale pozor a nepokoušej osud,“ řekl Bertie vážně. „Nebylo by třeba nejchytřejší, pustit se do křížku s hladovým lvem.“

„Jasně,“ ušklíbl se zrzek. „Napřed ho nakrmím.“

Vrátili se do stanice. Ginger si hodil přes rameno dalekohled a s velkorážnou loveckou kulovnicí v ruce svižně vykročil po plochem a písčitém břehu jezera. „Uvidíme se asi za hodinu,“ zavolal přes rameno.

První tři čtvrti míle ušel poměrně rychle, protože pochodoval otevřeným a snadno schůdným terénem. Občas před ním sjel do vody krokodýl, který se vyhříval na slunci a vyplašil i několik párů vodních ptáků. Jinak neviděl žádné známky života. Když míjel les, ostražitě si ho prohlédl, protože řídký porost mu umožňoval vidět daleko do jeho hloubky. Nespatřil v lese nic zajímavého a krácel proto odhodlaně dál.

Půda se mu nyní začala pod nohama bořit, takže musel postupovat dále od břehu. Jeho postup to příliš nezpomalilo. Občas se ohlédl přes rameno a viděl zmenšující se postavu Bertieho, jak stojí před

stanicí a sleduje ho.

Málem by však zapomněl, že je v Africe, a tak ho jedno ohlédnutí mohlo stát život. Nedíval se před sebe a málem by šlápl na jednoho z nejjedovatějších afrických hadů, písečnou zmiji. Zahlédl pla-za až v poslední vteřině a protože nemohl uhnout, přenesl se zoufalým skokem přímo přes hlavu statného a dlouhého zabijáka a pro jistotu se rozběhl. Když se konečně zastavil, cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Z úleku se vzpamatovával pomalu. Ohlédl se, ale zmije byla pryč, patrně se vylekala stejně jak on. Setřel si z čela pot a pokračoval dál mnohem opatrněji.

Po další čtvrt hodině usoudil, že má za sebou polovinu cesty k cíli, kterým bylo samozřejmě místo, kde se břeh, jenž mu překážel ve výhledu, stácel. Všude kolem byl klid. Až zlověstný klid. Stále ještě viděl Bertieho před stanicí. Po příhodě se zmijí mu to bylo dvojnásob příjemné. Jako mnohokrát předtím si znovu ověřil, jaký je rozdíl mezi výpravou ve dvou a cestou bez partnera. Zatím neměl důvod, litovat svého rozhodnutí k výletu.

Jeho pozornost upoutaly hlasité skřeky supů, poskakujících kolem něčeho, co leželo před ním, trochu stranou od jeho trasy v místě, kde les ustupoval sušší a plošší krajině posázené pouze vysokými termiští. Když se přiblížil, šerední ptáci mu vyklidili cestu. Někteří z nich měli tak nacpaná volata, že měli potíže vznést se do vzduchu. Odsákali opodál a čekali, až rušitel zmizí.

Na okamžik se zastavil a věnoval letmý pohled předmětu zájmu mrchožravých ptáků. Už se chystal jít dál, když jej cosi přimělo zůstat stát u hromady kostí, neboť kromě nich již z mršiny mnoho nezbylo. Mrtvé zvíře ho zprvu zajímalo tak málo, že ani neuvažoval nad tím, o jaký druh se jedná. Teď si však všiml, že mezi kostmi chybí lebka. Rozhodně ji neviděl. Kostra dosud držela pohromadě a ptáci ji téměř očistili, kde však byla lebka? Rozhlédl se, zda ji některý sup neodvlekl o kus dál. Nebyla nikde! Zarazilo ho také to, že nikde neviděl ani jediný chumáč chlupů nebo kus kůže, podle něhož by mohl určit, o jaké zvíře jde.

Zamyslel se nad tou záhadou. Nejdříve jej napadlo, že může jít o lva, ale rychle si uvědomil, že kostra je příliš malá. Velikostí spíš odpovídala leopardu nebo gepardu. Ale nikde nebyly ani drápy! Le-

opard? Nemohl to snad být právě ten, kterého zastřelili a který do rána záhadně zmizel? Bylo to možné. Považoval za samozřejmé, že zvíře nemohli zabít mrchožraví supi. Kdo tedy? Leopard, jehož tělo provrtalo tolik střel se záhadně ztratil, takže nebylo divu, že se zrzka zmocnilo podezření, že ztracenou zdechlinu, či spíše to co z ní zbylo, vidí před sebou. Kdo ji sem ale přenesl? Proč? A kde je hlava a drápy?

Podezření se stále víc měnilo v jistotu, Gingera prostě jiné vysvětlení nenapadalo. Kdyby se jednalo o antilopu, našel by rohy, kdyby o leoparda, našel by drápy a lebku! Ne! Tady došlo k něčemu zvláštnímu! Mrtvému zvířeti někdo stáhl kožich, odřízl mu hlavu a tlapy a zbytek ponechal supům, nebo ostatním mrchožroutům, kteří v Africe vykonávají práci zdravotní policie. Když Ginger dospěl k tomuto závěru a uvědomil si, že další prohlídkou zbytků zvířete víc nezjistí, vyrazil znovu na cestu a neušel ani dvacet kroků od místa, když se supi vrátili. Dalekohledem vyhledal Bertieho, který stále hleděl jeho směrem.

Kráčel co možná nejrychleji, aby dohnal ztracený čas. Ke svému zklamání zjistil, že musí pokračovat ještě pěkný kus cesty dál, než dojde k výhledu, který potřeboval. Brzy nato minul opuštěnou osadu Zinnů, v níž se nic nehýbalo, a pak dorazil do míst, kde se břeh stácel v ostřejším úhlu. Ginger došel k závěru, že chodit dál nemá smysl. Vyšplhal na vrchol termitiště vysokého asi deset stop a rozhlédl se. Před ním se otevřel výhled na jezero, které se zužovalo a stáčelo ke svému zašpičatělému konci.

Přiložil dalekohled k očím a spatřil ve vzdálenosti asi dvou mil obraz, na který byl připraven díky hereckým schopnostem starého domorodce. V pobřežní vodě, která nemohla být příliš hluboká, viděl řadu pohybujících se lidí. Byli to domorodci, téměř jistě Zinnové. Z dálky to vypadalo, že ve vodě něco hledají, chvílemi se sehnou k hladině a občas do ní bodnou kopím. Rojnice vytvářela přibližně půlkruh, jehož konce již dosáhly souše. Brodící se lidé vyhazovali na břeh předměty, o nichž byl zrzek přesvědčen, že jde o ryby. Trochu dál od břehu stál člověk ve světlém obleku, který měl na hlavě klobouk. Ten muž nejspíš řídil lov.

„Tak tady vás mám,“ zavrčel Ginger. „Tak snadné rybaření se

hned tak nevidí. Proto tedy Zinnové opustili svou starou osadu.“

Zrzek rychle pochopil, co se to odehrává před jeho zraky. Způsob lovu mu přece předvedl pradědeček. Teď viděl, jak domorodci loví, či spíše sbírají ryby pod vedením Evropana. Téměř jistě to byl muž s kloboukem, který jim dal trhaviny a předvedl jim, jak na ryby působí výbuch pod vodou. Ryby omráčené výbuchem vyplují na hladinu a lovcům stačí posbírat je a vyházet na břeh. Potud bylo Gingerovi všechno jasné.

Jenomže právě tady jeho chápání končilo. Chlapíka s kloboukem považoval za Evropana a nešlo mu do hlavy, proč to ten chlap dělá. Nějaký důvod přece musel mít, a zrzkovi se nezdálo pravděpodobné, že by někdo vážil cestu z veliké dálky jen proto, aby učil Zinny, nové a pohodlné metodě lovu ryb. Proč jim usnadňuje to, co si po celá staletí dokáží sehnat sami? Díky novému způsobu lovu sice přechodně získají větší úlovky, ale konečným důsledkem nebude nic jiného, než vybití všech ryb v jezeře. Ty, které Zinnové nevyhodí na břeh, zhltnou vodní ptáci. Postihne to všechny drobné rybky. Ne, pomyslel si Ginger, tohle barbarství má docela jiné pozadí, než rychle a pohodlně naplnit žaludky Zinnů. Zdálo se mu mnohem pravděpodobnější, že Evropan chce, aby domorodci získali tolik potravy, aby měli dostatek energie, využitelné k jinému účelu.

Samozřejmě se v tom mohu mýlit, uvažoval dál Ginger. Ale když už nic jiného, tak z dlouhodobého hlediska je tenhle druh rybaření ohavný hospodářský zločin, který by měly britské úřady co nejdříve zarazit. Jestli totiž Zinnové vybijí ryby v jezeře, ztratí jediný zdroj své obživy, a co budou jíst potom? Zvěře v okolí není mnoho a jinou potravu tu nenajdou. Byla tu navíc otázka, jak by si právě nezkušený Zinnové s lovem zvěře poradili.

Gingera to znepokojilo, ale současně si uvědomoval, že výprava kterou podnikl, měla úspěch. Až se vrátí Biggles, dostane od něj pozoruhodné hlášení. Dospěl k závěru, že tady se už víc nedozví, a slezl ze svého vyvýšeného stanoviště. Začal si oprašovat z oděvu narudlý prach, když vtom se kolem něj přehnal párek vodušek, které prchaly v takovém chvatu, až to bylo podezřelé. Zrzek se zarazil a tiše čekal, co bude dál. Bylo jasné, že zvířata něco vyrušilo. Co to mohlo být? Nejdříve ho napadlo, že se v okolí pohybují lvi nebo jiní dravci. Sám

tu ještě žádného lva neviděl, avšak během noční hlídky slyšel hlas krále pouště z dálky, takže věděl, že někde v okolí lvi být musí.

Pozorně naslouchal a rozhlédl se. Připravil si pušku a vyhlédl zpoza termitiště k místu, odkud poplašené antilopy vyrazily. Byl prostě opatrný. Nestál o potíže se lvy nebo jinými nebezpečnými zvířaty. Nešlo mu o nic jiného, než se dostat zpátky k Bertiemu a ani ve snu by ho nenapadlo uspořádat si tu své soukromé safari. Z napadení lvem neměl strach, ani kdyby tu obrovskou kočku uviděl poblíž, neboť počítal s tím, že by lva nejspíše zajímaly antilopy nebo neda-
leké napajedlo. Přesto Ginger nehodlal ponechat nic náhodě.

Zpočátku sice nic nezpozoroval, ale protože věděl, jak dokonale dokáže lev splynout s pozadím, nebo se přitisknout do suché trávy, která má téměř stejnou barvu jako jeho srst, nikam nespěchal. Nehybně stál přitisknut zády k termitišti a rozhlížel se po okolí, přesvědčen o tom, že vodušky by rozhodně tak zběsile neprchaly, kdyby k tomu neměly dobrý důvod.

Když mu konečně svitlo, o jaký důvod jde, zcela ho to vyvedlo z míry. Okolní ticho náhle narušil zvuk lidských hlasů, a o vteřinu později se za trsem trnitých křovisek směrem z vnitrozemí vynořila skupina čtyř mužů.

KAPITOLA ŠESTÁ

VELKÝ ZÁJEM O DĚDULU

Když se muži přiblížili k termitišti, Ginger se pomalu příkrčil, aby se ukryl před jejich pohledy.

Skupinu vedl chlapík snědé pleti, která však zdaleka nebyla tak tmavá, aby se mohlo jednat o afrického černocha. Byl to nepochybně Evropan, který strávil mnoho let pod žhavým sluncem, a také tak byl oblečen. Měl na sobě košili rozhalenou u krku, krátké kalhoty a na hlavě klobouk s klopenou střechou, vše v barvě khaki. Za ním kráčel vysoký svalnatý černoch s puškou přes rameno. Nejspíše jeho nosič zbraní. Jako třetí kráčel další dobře stavěný černý chlapík ozbrojený kopím. Ginger zatím viděl jen jediného Zinna, jímž byl pradědeček, ale podle toho, co o kmeni slyšel, žádný z dvojice černochů nemohl patřit mezi jeho příslušníky. Zinnové byli mnohem drobnější.

Ani poslední člen skupinky nebyl Zinn. Byl sice trochu menší než ostatní, ale dědulovi se nepodobal. Zrzek viděl z jeho postavy jen málo, protože muž byl zahalen do jakýchsi sešitých zbytků kůží či kožešin. Jeho podivný háv zdobily rozmanité ozdoby, které nebyly na dálku k rozeznání. Nesl krátké kopí. Skupina kráčela různými kroky, z nichž bylo patrné, že spěchají.

Zrzek nejprve pocítil úlevu z toho, že pár antilop vyrušili lidé a ne zvíře s dlouhými zuby a drápy. Nebál se ani lva ani leoparda, ale byl si jistý, že kdyby se takový dravec ukázal, mohlo by mu to zkomplikovat zbytek dopoledne. Kdyby musel střílet, vyburcoval by tím dynamitníky od jezera a o to vůbec nestál. Pokud šlo o tyto muže, domníval se, že narazil na loveckou skupinu. Připadalo mu naprosto přirozené, že sem chodí lovci, ačkoli okolí jezera Jumu sotva patřilo k loveckým rájům. Podle vzhledu statných černochoů se zbraněmi soudil, že přicházejí z druhé strany hranice, z Konga.

Že by šlo o pytláky? napadlo ho.

Nápad, že může jít o lotry, ho přiměl zůstat bez hnutí v úkrytu, a zatímco se tiše krčil a sledoval, co bude dál, vloudily se mu do mysli další pochybnosti. Ti lidé se jistě pohybovali poblíž jezera dost dlouho a museli tedy slyšet výbuchy způsobené rybáři. Proč je detonace nepřilákaly? To bylo podivné. Co když se o ně nezajímali právě proto, že dobře věděli, oč jde? Bylo to dost pravděpodobné a neznamenalo by to nic jiného, než že sami k rybářům patří!

Skupina přešla nedaleko Gingera, a nikdo z mužů k termitišti ani nepohlédl.

Kam tak spěchají? zeptal se Ginger sám sebe. Namířil dalekohled na chlapíka, který krácel jako poslední, a napadlo ho, že spíš než lovec vypadá jako domorodý kouzelník. Nevěděl však, zda je opravdu šaman, netušil, zda patří k Zinnům, a neměl ani zdání, zda Zinnové vůbec nějakého šamana mají. Bylo to příliš mnoho otázek a tak se Ginger nakonec rozhodl, že o své přítomnosti nedá příchozím vědět, ačkoli to zpočátku hodlal udělat. K rozhodnutí ho přimělo hlavně to, že muži patrně přišli od nejvzdálenějšího cípu jezera, z místa, kde třaskaly výbuchy. Napadlo ho, že bude rozumnější, když bude ještě chvíli nepozorovaně sledovat, kam míří a co mají v úmyslu.

Skupina kráčela dál stále stejným směrem, aniž by si některý z

jejích členů zrzka všiml. Ginger si uvědomil, že když muži nezmění směr, dojdou ke stanici a narazí na Bertieho. Nechal jim menší náskok, a pak se vydal za nimi. Využíval každou možnost, kde se mohl ukrýt, a snažil se nespustit je z očí.

Jejich první zastávkou byla opuštěná osada. Zatímco tři z mužů zůstali mlčky stát, chlapík připomínající domorodého šamana se jal pobíhat od jedné chatrče ke druhé, mával rukama a vykřikoval věty, jimž zrzek, schovaný za termitištěm vzdáleným asi padesát yardů, vůbec nerozuměl. Nejdřív si myslel, že tam šaman něco hledá, po chvíli se ho zmocnil dojem, že jde o jakýsi obřad se zaklínáním, které snad mělo vypudit zlé duchy, kteří se tam podle kouzelníka usadili.

„Nemohli Zinnové opustit osadu právě proto?“ sykl tiše Ginger sám pro sebe.

Ta domněnka ale asi nebyla správná. Z dalšího šamanova chování zrzek nabyl dojmu, že pokud s osadou něco není v pořádku, duchové v tom nemají prsty. Když šaman oběhl všechny chaty, přestal křičet a se zklamaným výrazem se vrátil ke svým společníkům. Začal jim vysvětlovat či navrhopvat něco zcela zásadního. Soustavně při tom rozhazoval rukama a trhal hlavou sem a tam.

Když to vůdce skupiny přestalo bavit, mávl rukou vpřed a všichni se znovu vydali na pochod. Cíl jejich cesty byl tentokrát naprosto zřejmý. Nemohlo jím být nic jiného, než stanice britské správy. Od přímého směru se skupina odchýlila jen jednou, ve chvíli, kdy šaman náhle uskočil stranou a kopím ukázal na zbytky ohlodaných kostí, které upoutaly Gingerovu pozornost při první části výzvědné pouti. Supi již dokončili svoji očištnou práci a zmizeli. Šaman bodal kopím k hromádce kostí a něco drmolil tak samozřejmě, až v zrzkovi vznikl dojem, že o zdechlině leoparda věděl!

To podstatně měnilo situaci, a Gingerovi nyní všechno připadalo ještě zlověstnější. Byl spokojen sám se sebou, že se té čtveřici neukázal. Jeho výprava bude nejspíš větším přínosem, než očekával, byť dosud nepochopil, co muži sledují.

Vyrazili dál a Ginger je s určitým odstupem neustále sledoval. Spěchali. Zrzek zahlédl Bertieho, jak se pohybuje po písčité pláži před stanicí, aniž by se zabýval něčím pořádnými. Zjevně jen čekal,

až se vrátí jeho přítel. Starý Zinn, který se podle všeho konečně pořádně nacpal, dřepěl na bobku opřen zády o stěnu chaty. Kdy si ho muži ze skupiny všimli, zastavili se. Pak mezi nimi padlo pár slov a vyrazili dál, aniž by se pokoušeli nějak skrývat, což by bylo vzhledem k otevřenému terénu stejně obtížné. Zrzka napadlo, že podle způsobu, jakým se přibližují, jsou si zcela jisti sami sebou. Popravdě řečeno, ho to nepřekvapilo.

Překvapilo ho však chování starého Zinna poté, co si příchozích všiml. Až později si zrzek uvědomil, že se jeho strach dal čekat. Pradědeček zahlédl čtveřici dříve než Bertie a vyskočil na nohy, jako by ho někdo bodl. Vzápětí zmizel v chatě s rychlostí zajíce prchajícího do nory před liškou.

Ten projev úleku či spíše strachu samozřejmě Gingerovi neušel, ale ani v této chvíli ještě nechápal důvod. Ani teď ho nenapadlo, že cílem celé čtveřice mohl být právě starý Zinn! Brzy se mu měly otevřít oči.

Mezitím upozoroval cizince i Bertie.

„Zdravíčko, pánové!“ zahlaholil vesele. „Pojďte dále! Co pro vás mohu udělat? Nechcete se něčeho napít?“

Jedinou odpovědí mu bylo zachmuřené mlčení.

Ginger se přiblížil, ale stále se ještě neznámým návštěvníkům neukazoval. Sílil v něm pocit, že tady není něco v pořádku, a že chování cizinců je značně podezřelé. Opatrnost mu velela sečkat, až se projeví sami, a pak se teprve ukázat. Ukryt za stavením se kradmo připlížil tak blízko, aby dobře slyšel, a aby mohl všechny sledovat, aniž by ho spatřili. Nikdo ze čtyř mužů zatím nejevil mnoho zájmu o dohovor s Bertiem, ale pak to udělal jejich vůdce, a hned jeho první věta prozradila důvod té podivné netečnosti.

„Jste tu sám?“ zeptal se, a tón jeho hlasu ani trochu neladil s jeho předstíranou lhostejností.

Až nyní si Ginger mohl chlapíka lépe prohlédnout. Měl evropské rysy, ale plet' měl tmavší. Byla to barva, prozrazující nejen vliv afrického slunce, ale i příměs arabské nebo indské krve. Mužova angličtina měla cizí přízvuk, jenž byl tak slabý, že se podle něj nedal odhadnout jeho původ. Jasně však bylo, že do škol v Anglii nikdy nechodil.

„Ano, ovšem,“ usmál se Bertie a s bezelstnou upřímností hovořil dál. Jsem tu absolutně sám, pánové. Moji společníci odešli, ale, už brzy by se měli vrátit. Hledáte něco?“

„Přišli jsme si pro starého muže!“

„Vážně?“ vyhrkl Bertie. „Jakého starého muže?“

„Pro starého negra, kterého jsem viděl před minutou vběhnout do domu.“

„Jemináčku,“ užasl Bertie. „Kvůli tomu ušatému dědulovi jdete takovou dálku?“

„Ano, právě kvůli němu! Ale nešli jsme zase tak daleko.“

„K čemu vám bude, pánové?“

„Odvedeme ho domů!“

„Kam domů?“

„Do jeho vesnice. Za jeho lidmi. Tam patří.“

„Tady je mu ale docela dobře.“

„S námi bude spokojenější.“

„Kdo to tvrdí?“

„Já!“

„Jste si tím zcela jist?“ mile se usmál Bertie. „Podle toho, jak zmizel, když vás viděl přicházet, mi to nepřipadá pravděpodobné.“

„Nechtě těch řečí! Chci ho!“

Bertie se stále usmíval, ale jeho hlas ztvrdl. „Velmi se obávám, že to nebude možné, vážený pane.“

„Proč ne?“

„Protože je to náš dědula.“

„K čemu vám bude?“

„Máme ho rádi. Je to náš maskot.“

„Zbláznil jste se?“ zavrčel cizinec. „Děláte si ze mne legraci?“

„To rozhodně ne,“ ohradil se zdvořile Bertie. „Nemám ve zvyku zesměšňovat hosty. Ale dědula patří k nám!“

„Jak by k vám mohl patřit?“

„Protože jsem vám to řekl.“

„Protože jste to řekl vy?“

„Ovšem,“ potvrdil Bertie. „Dávám si pozor na to, co říkám.“

„Soudím, že nejste v Africe dlouho,“ řekl cizinec a v očích mu zablesklo.

„V tom se moc nemýlíte.“

„Takže asi ani nevíte, že nemůžete držet domorodce proti jeho vůli!“

„Dědula projevil vůli být s námi!“

„Nesmysl! Patří k nám!“

„Tak jste se o něj měli pořádně starat a nenechat ho o samotě. Teď si může jít, kam se mu zlíbí. A protože se mu zalíbilo u nás, zůstane u nás. To je všechno.“ Bertie si vyjmul monokl z oka a jal se ho leštit.

Návštěvník zjevně ztrácel trpělivost a nejspíš došel k názoru, že Bertie je úplně blázen. „Tak dost!“ vyjel ostře. „Předejte nám ho!“

„Takhle se mnou nemluvte,“ odvětil Bertie důrazně.

Jenomže cizinec už nehodlal dále ztrácet čas. Ostře něco řekl muži, který nesl kopí. Chlapík vykročil ke vstupu do chaty.

„Stát!“ řekl Bertie a zastoupil mu cestu. „Kam si myslíte, že jdete?“

Domorodce se ho pokusil obejít, ale Bertie mu znovu vstoupil do cesty, „Zmizte!“ nařídil tichým, pevným hlasem.

Domorodce se nepokoušel vynutit si volný průchod. Ohlédl se po svém veliteli, jako by čekal další pokyny.

„Jdi pro něj!“ vyštěkl vůdce skupiny, a sám pokročil vpřed.

„Toto je majetek britské vlády,“ slavnostně prohlásil Bertie. „Chápete vůbec, k čemu toho člověka navádíte?“

Vůdce skupiny vetřelců zvedl pravici, aniž by se ohlédl. Nosič zbraní však věděl, co má dělat a vložil mu do dlaně pušku. Ozvalo se zlověstné cvaknutí uvolněné pojistky, jak si vůdce připravoval zbraň k výstřelu. „Jděte mi z cesty!“ zavrčel.

Bertie se nepohnul.

„Sám jste si o to řekl.“ Vetřelec pozvedl hlaveň o něco výš.

Zda to byla jen výhrůžka, nebo zda to ten chlapík myslel vážně, se Ginger nikdy nedozvěděl. Došel k závěru, že nastal čas, aby se do věci vložil. Vykročil vpřed a ostře vyštěkl: „Tak dost! To by stačilo!“

Britký a nesmlouvavý tón jeho hlasu přinutil vetřelce, aby se otočili. Vzápětí na Gingera zíraly čtyři páry vytřeštěných očí.

„Kde jste se tu k čertu vzal?“ zavrčel vůdce.

„Co je vám po tom!“ řekl ostře Ginger. „Zmizte! A koukejte se

držet co nejdál od nás!“

Bertie se spiklenecky usmál a využil příležitosti, aby vylovil z kapsy revolver. Nikoho s ním neohrožoval, ale hlaveň jeho zbraně mířila na zem těsně před špičky cizincových bot.

Nikdo nepromluvil. Po několik vteřin vládlo před stanicí napětí, než si vůdce vetřelců promyslel situaci. Konečně dospěl k názoru, že nenastala pravá chvíle na prosazení síly, protože kývl na muže s kopím, aby se stáhl od vchodu. Sám vrátil pušku nosiči, otočil se k neohroženým obráncům pradědečka zády a vykročil pryč. Ostatní ho následovali, nikdo z nich se ani neohlédl.

Bertie s Gingerem sledovali odchod skupiny beze slova, dokud neodešla dostatečně daleko.

„To je ale excelentní padouch,“ ozval se konečně Bertie.

„Čekal jsem, až mi to řekneš,“ ušklíbl se zrzek.

„Viděl jsi, co se tu dělo?“

„Všechno jsem viděl a slyšel. Sleduji ty lotry už půl hodiny.“

„Už jsem si říkal, kde se tak dlouho touláš. Chtěli nám ukrást chudáčka dědulu.“

„Já vím. Prohledávali kvůli němu osadu.“

„Co si o tom myslíš?“

„Sám nevím. Jsem ale přesvědčen o tom, že tihle čtyři patří k tlupě, která působí na druhém konci jezera. Přišli odtamtud. Ten míšenec, rozhodně tedy na míšence vypadá, věděl, že jsme tady. Patrně viděl přistávat letadlo. Podle mého názoru má pradědeček mnohem větší cenu, než nás mohlo napadnout. Asi na ně něco ví a tak nechtějí, aby to někomu vyprávěl. Dokud jsme tu nebyli, nijak jim nevadilo, že je v osadě sám. Když jsme ale přiletěli, dostali strach, že ho najdeme. Proto se rozhodli, že ho odvedou.“

Bertie přikývl. „Vyjádřil ses absolutně přesně, starouši. A co dělají kamarádi toho lotra na konci jezera?“

„Víš to stejně dobře jako já. Rybaří dynamitem!“

„Jemináčku. Těm ale musí ryby chutnat.“

„Aby nakrmili všechny Zinny, potřebují jich opravdu hodně. Ale já ti odpřísáhnou, že nepřišli do Afriky na ryby!“

Bertie nastražil uši, protože zaslechl z dálky hukot leteckých motorů. „Zní to, jako by se vracel Biggles,“ poznamenal.

„To znamená, že do Nabuly nedoletěl,“ zamračil se zrzek. „Za tak krátkou dobu by to nestihl.“

Oba chvíli naslouchali.

„Motory běží podle zvuku normálně, takže v tom potíže není,“ řekl Ginger.

„Ano, náš ptáček se vrací,“ prohlásil Bertie, když se na obloze objevil gadfly.

Sledovali, jak stroj přistává na jezeře, brázdí hladinu ke břehu a po vysunutí podvozku vyjíždí na místo, kde stál před odletem. Motory utichly a z kabiny vyskočil Biggles. Jeho pohled spočinul na Gingerově pušce a Bertieho revolveru.

„Copak se tu dělo?“ vyhrkl.

„Měli jsme tady hrstku drsných chlapců z druhého konce jezera,“ odpověděl Ginger.

„Co chtěli?“

„Přišli si pro našeho hodného pradědečka. Zvláštní bylo, že jen jeden z nich uměl mluvit.“

„A dali jste mu ho?“

„Kdepak. Měl bys vidět Bertieho, jak ho bránil. Když pak šlo do tuhého, ti skunci odešli. Za chvíli se o tom dovíš víc.“

V té chvíli vystoupil z letounu Algy a otočil se, aby pomohl dalšímu muži, který seskakoval za ním.

Ginger vytřeštil oči, neboť s výjimkou ušatého děduly ještě nikdy neviděl vystupovat z letadla tak podivného člověka.

KAPITOLA SEDMÁ

BIGGLESOVO ROZHODNUTÍ

Nebylo nejmenších pochyb o tom, že třetí muž, který vystoupil z letadla, byl Afričan. Podle šedivého strniska vousů na bradě a sítě vrásek pokrývajících obličej měl už ledacos za sebou. Na tom všem by nebylo nic tak pozoruhodného. Gingera ohromil jeho oděv a chování.

Na hlavě měl nakřivo posazené zbytky čehosi, co kdysi bývalo fezem. Původně byl asi červený, ale dlouhým používáním téměř zcela zčernal. Blůza a krátké kalhoty nejspíš původně patřily k nějakému

stejnokroji, to už však muselo být hodně dávno. Neustálým nošením za každého počasí ztratily původní barvu, tkanina častým praním prořídla a na mnoha místech ji udržovaly vcelku záplaty různých barev. Na nohy si chlapík obul něco, co kdysi bývalo bílohnědými golfovými střevíci,

Z mužova chování bylo zřejmé, že své odění považuje za naprosto normální. Pohyboval se v něm stejně rázně a odhodlaně, jako by byl nažehleným členem královské gardy na přehlídce. Ušel po břehu pár kroků, když si všiml cárů státní vlajky, splývající ze stožáru. Zastavil se, vypjal se do pozoru, zasalutoval a plynule přešel do pohovu.

„Jemináčku,“ zašeptal Bertie, když se nově příchozí vydal na obchůzku tábora a nemohl ho slyšet. „Kde jsi ho našel?“

„Cestou do Nabuly.“

„Býval to voják?“

„Rozhodně. A řekl bych, že dobrý.“

„Jak se jmenuje?“

„Charlie.“

„A dál?“

„Jenom Charlie. Tak se mi představil a mně to stačí.“

„Jak ses k němu dostal? Nemohl jsi přece doletět až do Nabuly,“ přidal svou otázku Ginger.

„Ne. Tak daleko jsem se vážně nedostal. Asi v polovině letu do Nabuly jsem dole spatřil skupinu pochoduujících mužů. Podle směru jímž šli mně napadlo, že to může být doprovod seržanta Abdullaha, vracející se na základnu. Nemýlil jsem se. Nedaleko skupiny jsem zahlédl příhodný terén a tak jsem přistál, abych si u nich několik věcí objasnil. Jak sami vidíte, jednoho z nich jsem vzal s sebou, protože zná jazyk Zinnů. Nemá v Nabule stálé zaměstnání, ale rád vyráží do pustin s výpravami jako člověk pro všechno. Prý ho to baví.“

„Kde sloužil?“

„U Královských afrických střelců. Když odešel do výslužby, dělal několik let nosiče plukovníku Blackovi, kterého, jak možná víte, zabil poblíž Čadského jezera před pár měsíci postřelený buvol. Po jeho smrti, Charlie pracuje jako průvodce a tlumočník. Hovoří docela slušně anglicky a ovládá celou spoustu domorodých jazyků a nářečí.

Napadlo mně, že nám může být v mnoha směrech užitečný, tak jsem ho vzal s sebou. Patří k nám, pánové.“

„Rozumím,“ kývl Ginger a vrátil se k otázkám. „Proč jsi hned po startu kroužil?“

Biggles si nabral vodu a zhluboka se napil. „Skvělé,“ vydechl. „Pamatuješ si na díru, kterou nám dnes ráno ukazoval dědula? Na jámu vydlabanou rýčem?“

„Samozřejmě.“

„Zahlédl jsem další. V okolí jezera je jich několik. Vypadá to, jako by tu někdo vyznačoval nějaké hraniční body, nebo hloubil do země sondy. Kde je náš dědula?“

„Tamhle vykukuje z chaty.“

„Povídej, co se tu stalo.“

Ginger mu vyprávěl celý příběh. Začal u výbuchů, které se vydal prozkoumat až ke druhému konci jezera a skončil příchodem cizinců, kteří si chtěli odvést ze stanice starého Zinna.

„Podívejme,“ řekl Biggles zamyšleně. „Pár hodin jsem tu nebyl a potíže jsou tady. Ti lidé něco u jezera urputně hledají. Může to být cokoli, takže je zatím marné hádat, oč jim jde. Vedle toho se záměrně snaží rozdráždit Zinny a vyvolat potíže. Totéž se dnes děje skoro po celé Africe. Jestli ale při tom někoho nachytám, hodně dlouho na mě nezapomene. Nemám rád lidi, kteří považují za svou povinnost škodit ostatním.“

„Je ostuda, když nedokážeme místním lidem zajistit, aby mohli žít, jak chtějí, a dělat co chtějí, starouši,“ ozval se Bertie. „Podle toho, co jsme slyšeli, se Zinnové vždycky chovali slušně. Jejich potřeby jsou skromné. Chtějí jen klidný život a trochu ryb. Vsadil bych se, že za všemi potížemi stojí ten lotrovitý šaman, co tu byl. Určitě zná řadu způsobů, jak přimět Zinny, aby dělali to, co si zamane. Proč jen se všechny tyhle barevné kmeny nechávají ovládat pověrami?“

„Proč?“ Biggles se útrpně ušklíbl. „Ze stejného důvodu, pro který podléháme pověrám my. Naše bílé kmeny mají čarodějnice, upíry a bludné Holanďany. Kde je rozdíl? Pověry nás provázejí po staletí a nejsme schopni se jich zbavit. Spousta lidí podléhá pověrám, podle nichž různé věci přinášejí neštěstí. Mnohý běloch si nesedne ke stolu, kde by byl třináctým, jiný se zas vrátí domů, když mu přeběhne přes

cestu černá kočka. Neptej se mě proč. Mnohý ostřílený námořní kapitán odmítne vyplout z přístavu, když je pátek třináctého, a mohl bych pokračovat. V Londýně mají kartárky a věštcí zlaté časy. Humbuk. Obyčejné pověry. Jestliže se takhle chovají lidé, kteří se chlubí civilizací a vzděláním, jak chceš soudit kmeny, které nemají ani pořádné školy?“

„Máš absolutní pravdu, starouši,“ potvrdil Bertie. „Souhlasím s tebou. Četl jsem, že dřív než se slavný Julius Caesar pustil do války, probral to s věstci. Ani to ho ale neuchránilo před dýkou do žeber. Drátěná košile by mu byla užitečnější, než všichni ti, co četli budoucnost z vnitřností zvířat, jestli rozumíš, co tím myslím.“

„Nechtě už řečí o pověrách a přejdeme k faktům,“ řekl netrpělivě Ginger. „Věděli ti lidé, kteří tady nechali seržanta Abdullaha, že ho někdo zavraždil?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Když jsem jim to řekl, všichni byli úplně ohromeni. Všichni s výjimkou Charlieho, což je jeden z důvodů, proč jsem si vybral právě jeho. Kromě něj tam bylo dalších sedm domorodců. Patřil k nim domorodý desátník se dvěma dalšími vojáky a čtyři nosiči. Vyprávěli mi, že ve stanici strávili noc. Nic se nedělo, takže jim Abdullah ráno řekl, že tam nemají co na práci a mohou se vrátit do Nabuly. Vyzazili okamžitě, a když jsem na ně narazil, byli na cestě třetí den. Zeptal jsem se jich, zda se někdo z nich chce vrátit se mnou k jezeru, a prvním kdo se dobrovolně přihlásil, byl Charlie. Vybral jsem si ho i proto, že se mi zdálo, že se hned tak něčeho nelekne. Desátníkovi jsem oznámil, co jsme tady našli a předal mu Abdullahův identifikační štítek. Napsal jsem také krátkou zprávu vládnímu komisaři, ve které jsem mu sdělil, že tady hodlám všechno prošetřit a že si vypůjčuji Charlieho jako tlumočníka, abych se dokázal domluvit se Zinny, až je najdu. Připadalo mi zbytečné plýtvat benzínem na další cestu do Nabuly. To je všechno.“

„Do čeho se dáme dál?“ zeptal se Ginger.

„Vydám se k jezeru a pozeptám se těch vrhačů bomb, co jsou zač, odkud přišli a co tu dělají. Nehodlám mařit čas dalším pozorováním zpovzdálí. Nejdřív bych byl ale rád, kdyby si Charlie promluvil s dědulou, který nám má jistě co říci. Proč je pořád uvnitř?“

„Schoval se před vetřelci, sotva se objevili.“

„To znamená, že se jich bál?“

„A jak. Bylo to jasně vidět. Dokud tu byli, nevystřčil nos.“

„Jak vypadal vůdce té skupiny?“

„Rozhodně nebyl Angličan. Přesněji řečeno, určitě se nenarodil v Anglii. Anglicky mluvil docela dobře, ale s přízvukem, který jsem nedokázal nikam zařadit. Je to vysoký, statný chlapík a byl jsem z něj trochu rozpačitý, protože jako zloduch nevypadá. Ani u jeho původu si nejsem jistý. Připadal mi jako poloviční Arab nebo Ind.“

„Dobrá. Brzy si ho prohlédnu. Teď ale dojděte pro dědulu. Rád bych se konečně dozvěděl, co si myslí.“

Starému domorodci se ale stále nechtělo ven a nakonec ho Bertie s Gingerem museli z chaty ohleduplně vystrkat. Neustále ustrašeně těkal očima po okolí a jeho chování se po příchodu čtveřice docela změnilo. Působil vyplašeně, jeho breptavost se vytratila a trvalo dlouho, než z něj Charlie něco vypáčil.

Nakonec se od něj přece jen dověděli, že od západu přišli do osady dva běloši se dvěma černochoy a s nesmírně mocným čarodějem. Všichni pocházeli z jakéhosi neznámého kmene. Pobili spoustu ryb a dělali přitom velký hluk. Ryby dávali Zinnům, od kterých za to chtěli, aby kopali díry v zemi. Pak chtěli běloši odejít na jiné místo, ale Zinnové odmítli opustit svou vesnici. Nakonec museli odejít, protože čaroděj přivolal v noci z lesa vraždící leopardy. Pradědeček nechtěl z osady odejít, utekl a schoval se v lese. Když pak cizinci vystrašené Zinny odvedli, vrátil se do vesnice.

Zprávy tlumočené z dědulova kmenového jazyka do Charlieho zpěvavé angličtiny, typické pro domorodé Afričany, potvrdily téměř přesně to, co letci předpokládali. Mnoho nového se od starého muže nedozvěděli, jak však řekl Biggles, obrysy toho, co se kolem děje, se začínaly vyjasňovat. Bylo jasné, že cizinci využívají Zinnů ke hledání nějakých surovin, ale dosud chyběl nejmenší náznak, podle něhož by se dalo odhadnout, o jaké suroviny jde. Když se hovořilo o šamanovi a vraždících leopardech, Charlie vypadal téměř stejně vyděšeně jako dědula. Bylo mu to vidět na očích.

„Hrůzu z černých kouzel čarodějů mají domorodci v krvi. Nemohou si pomoci,“ řekl Biggles chápavě.

„Je otázkou, co s tím můžeme udělat?“ zamumlal Bertie, dýchl

na svůj monokl a chvíli ho vášnivě leštil.

„Pověřivost je nevyhléditelná, jestli máš na mysli tohle.“

„A co hodit toho kouzelníka krokodýlům? Hned by se zjistilo, zda jeho kouzla zaberou.“

„Nežertuj, lorde! Nehodí se to,“ odvětil mrzutě Biggles. „Tady nemáme právo brát zákon do vlastních rukou a dokonce ani nemůžeme na ty cizince zaútočit, i kdybychom tím řadě lidí prospěli. Můžeme jen ohlásit na vyšší místa to, co jsme zjistili, a nechat řešení na nich. Nejdříve bychom však měli ověřit, co se tady přesně děje. Proto nás sem poslali. Dokud nebudeme znát všechna důležitá fakta, úřady se budou zdráhat zasáhnout ze strachu, že tím vývoj ještě zhorší. Víte, jak to chodí. Vlastně jsem takovou situaci předem očekával a chtěl slyšet od Raymonda, co udělat potom. Bohužel mi nedal jasné rozkazy a vyzval mě, abych jednal podle vlastní úvahy. Když tedy nastanou vážné potíže, nebude odpovědnost padat ani na jeho hlavu, ani na Koloniální úřad. Přesněji řečeno: když se nám něco nevydaří, lavina se sesype na nás!“

„Ti vetřelci už ale projevíli vůči nám nepřátelství,“ rozhorlil se Bertie. „Kdyby se tu neobjevil Ginger, možná by mně zastřelili. To ani nemáme právo se bránit?“

„Samozřejmě že ano, ale to neznamená, že jim vyhlásíme válku a stanné právo.“

„A co ty vraždy?“

„Můžeš jim dokázat, že vraždili?“

„Měl bys vidět, jak se tu ten chlap choval,“ vložil se vzrušeně do hovoru zrzek. „Moc nechybělo a došlo by k přestřelce. Kdybychom tomu nezabránili, odvedl by dědulu násilím a jestliže dostane novou možnost, zkusí to znovu. Bojí se, že bude mluvit.“

Biggles si zapálil cigaretu a zamyslel se.

„Jsem už ve věku, kdy spory nevyhledávám,“ řekl pak. „Teď mám ale dojem, že se podstaty věci nedobereme, dokud se nevypravíme na místo a nepodíváme se, co ti lidé dělají. Musíme prostě zjistit, oč jim jde. Může to být ropa, zlato, diamanty nebo sto dalších zajímavých věcí.“

„Ale oni ti to asi nebudou chtít říct,“ namítl Algy. „Zrovna tak asi nebudou mít zájem pokračovat ve své práci, když poznají, že je

sledujeme. Půjde jim hlavně o to, aby se nás zbavili a uvolnili si ruce. Právě tak, jako se snaží zmocnit se děduly ze strachu, aby něco neprozradil.“

„Půjdu za nimi a rovnou se jich zeptám, co tu dělají,“ rozhodl se Biggles. „Pokud jim nejde o nějakou špinavost...“

„Lotrům jde vždycky o lotrovinu! To je přece jasné.“

„O tom není sporu, ale zatím nemůžeme vyloučit, že mají povolení k prospektorské práci. Pak by jim stačilo zamávat na nás doklady a my se můžeme sbalit a letět domů. Pokud mají povolení k průzkumu oblasti, mohou rozkopat celé okolí, když se jim bude chtít.“

„Nechte těch řečí. Byli bychom blázni, kdybychom pro ně ještě hledali omluvy,“ řekl netrpělivě Algy. „Podle mého tu nemají co dělat. Důkazem je to, jak se chovali, když ráno vtrhli do našeho tábora. Oni prostě nechtějí, aby jim někdo koukal na prsty. Nebohé Zinny dostali tam, kde je chtěli mít, pomohl jim v tom čaroděj a jeho leopardí kouzla. Nevíme, oč jim jde, ale musí to stát za to, protože kvůli tomu už začali vraždit!“

„Řekl jsem ti přece, že jim nemůžeme nic dokázat,“ prohlásil už dost podrážděně Biggles.

„Ano. Nemůžeme ještě dokázat, že nezabíjel leopard, ale vraždili lidé.“

„Správně. Nejzákeřnější na věci je, že všechno nasvědčuje tomu, že zabíjení mají na svědomí leopardi. Nezapomeňte, že jsme jednoho sami zastřelili. Způsob jeho útoku nasvědčoval, to mohl být docela dobře lidožrout.“

„Nesmysl! To zvíře bylo zraněné a v tom stavu by zaútočilo snad i na hrocha. Přece vážně nevěříš tomu, že mrtvé lidi v okolí Jumu zabili leopardi?“

„Ovšemže ne. To, že leopard zaútočil na nás, byla pouhá shoda náhod. Přemýšlím ale o tom, jak se budou jiní dívat na nás, pokud zaútočíme jako první. Domorodci by měli znát pravdu, jenže žádného z nich nepřesvědčíme, aby svědčil proti šamanovi. Bylo by to něco podobného, jako vyzvat ho k sebevraždě. Takový chudák by zemřel hrůzou dřív, než by otevřel ústa.“

„Mohli bychom ho odhalit.“

„Koho?“

„Přece šamana. Toho kouzelníka.“

„To by dalo hodně práce.“

„Poslouchej mě starouši,“ vložil se do hovoru Bertie. „Nechceš mi přece tvrdit, že na nás stačí nějaký domorodý podvodník. Já se ho nebojím a vůbec se mi nelíbí dívat se na ty nebohé Zinny, jak na ně pouští hrůzu jeden absolutní šarlatán a hrstka ozbrojených cizáků. Než tohle snášet, raději bych tu ani nebyl.“

„Zadrž, lorde,“ ohradil se Biggles. „Neřekl jsem přece ani slovo o návratu domů. Snažím se jen vymyslet nějaký způsob, jak věc co nejlépe vyřešit, aniž bychom ublížili lidem, kteří za nic nemohou. Co bys na mém místě udělal ty?“

„Udělal bych to, co jsi řekl. Šel bych rovnou za nimi, vyložil karty na stůl a počkal, jaké eso vytáhnou.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím, že se vynasnaží udělat nám nebo dědulovi přesně totéž, co už udělali jiným.“

„Opravdu věříš, že vyšlou leopardy, aby nás čtyři rozdrásali a zadávali?“

„Čtyři? Už je nás šest! Určitě se pokusí dostat také dědulu, a až se dozví, že je tu Charlie, tak i jeho. Řekl bych, že budou potřebovat víc leopardů.“

„Myslím si, že Zinnům, kteří si tu mírumilovně žili, dokud sem nepřitáhla ta banda, dlužíme ochranu,“ ozval se zrzek.

„Ta banda jim obstarává spoustu ryb.“

„Ryby? Pche! Když chtějí, aby domorodci kopali díry, nemohou je nechat o hladu.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „To stačí. Dnes už je dost pozdě, ale zítra ráno vyrazíme za nimi a položíme jim pár otázek. Během několika dnů by měl vládní komisař dostat moji zprávu, ze které se dozví, jaké mám podezření. Možná něco podnikne sám. Mezi tím možná nepřítel zkusí nějakou lest, aby dostal našeho dědulu. Byl bych raději, kdyby s prvním úderem přišli oni.“

„Ty si vážně myslíš, že se pokusí dědulu unést?“ zeptal se Ginger. „Vždyť už nám řekl všechno, co ví.“

„Nevědí, že máme tlumočníka, takže by mě to nepřekvapilo. Ten starý chudák si to asi ani neuvědomuje, ale v jejich špinavé hře

hraje dost významnou roli hlavně proto, že ví víc, než je pro něj zdravé. Bude dobré mít se na pozoru, zvláště po setmění. Leopard, kterého jsme zastřelili, určitě nebyl jedinou hladovou šelmou v okolí. A konečně je tu ještě jeden hladový masožravec. Já. Moc rád bych teď něco snědl.“

KAPITOLA OSMÁ

NOČNÍ HLÍDKA

Po zbytek dne byl všude klid. Hroši vytvářeli hloučky hodně daleko od břehu. Dlouhonozí vodní ptáci postávali nebo kráčeli po mělčině. Z vody vylezlo několik krokodýlů, kteří se vyhřívali na břehu, ale žádný z nich nebyl tak velký a hrozivý, jako ten, jehož zastřelil Biggles. Skleslý dědula seděl opřen zády o stěnu stanice a pozoroval Charlieho, který se skoro nezastavil a stále pracoval. Sbíral třeba dřevo na otop, které sotva kdy použijí. Zvuky dalších výbuchů již sem přes jezero nedolétly a rovněž se neukázal nikdo z lidí působících na jeho druhém konci. Algy s Gingerem doplnili nádrže letounu až po hrdlo z rezervních kanystrů, přičemž po celou dobu práce držel Bertie hlídku, ale, jak poznamenal, jako by měli celé jezero pro sebe.

Pak nastala chvíle, kdy se slunce váhavě dotklo západního obzoru, a po celodenním žáru nastala vytoužená úleva. Po soumraku, který bývá v rovníkové oblasti krátký, stáhla nad krajinou svoji temnou oponu noc.

Po večeři se dědula s Charliem stáhli do přístřešku a ostatní se ujali noční hlídky. Protože byla dnes řada na Bigglesovi a Algym, nastoupili do stráže jako první. Když pak ve stanovený čas budili Bertieho a Gintera, neměli jim co ohlásit až snad na to, že moskyti jsou dnes mimořádně vyhládlí, takže se oba probuzení muži důkladně natřeli přípravkem k odpuzování hmyzu, než vůbec vyšli ven. Když nastoupili na hlídku, první, co spatřili, byl jasně zářící africký měsíc, který, ačkoli se vznášel nízko nad obzorem, zaléval celý kraj přízračným svitem.

Po krátkém rozhovoru zaujali místa. Bertie zůstal v blízkosti dveří do chaty, které zůstávaly otevřené, aby dovnitř mohl proudit chladný noční vzduch. Usadil se na prázdný kanystr od benzínu tak,

aby mu nemohl uniknout nikdo, kdo by se snažil nepozorovaně dostat k verandě nebo k letounu. Uhlídat letadlo bylo životně důležité. Byl to jejich jediný prostředek pro spojení s civilizací a Biggles tvrdil, že nepříteli to musí být také jasné. Mohl se proto pokusit letadlo poškodit či zničit, takže velitel trval na tom, že letoun nesmí zůstat ani na vteřinu bez dohledu. Bertie seděl s nabitou kulovnicí na kolehou.

Při večerním rozdělení hlídek se ozvaly hlasy, podle nichž by měl být k hlídkování využit i Charlie, ale Biggles nápad odmítl. Tvrdil, že za normálních okolností by starému vojákovu důvěřoval, ale právě zde, kde hrál záhadnou úlohu čaroděj a vraždící leopard, nechtěl pokoušet jeho strach a hlavně pověřivost. Bylo by opravdu velice troufalé očekávat od starého vojáka, že si zachová chladnou hlavu za úplné tmy, která nastane po západu měsíce.

Rovněž Ginger se posadil na prázdný kanystr. Vybral si místo v blízkosti otevřeného vchodu do přístřešku tak, aby do něj nikdo nemohl nepozorován vejít, a přitom aby on sám měl na očích břeh jezera směrem k opuštěné vsi Zinnů. Pro případ, že by potřeboval střilet, si vybral brokovnici ráže 10. Velký rozptyl broků z ní dělal dokonalý prostředek pro boj zblízka za malé viditelnosti. Zrzek nebyl od Bertieho dál než třicet kroků, a tudíž dostatečně blízko, kdyby k něčemu došlo a potřebovali by vzájemnou podporu. Dokázal dokonce rozeznat ve tmě Bertieho obrysy, ale protože sám seděl opřen o temnější stěnu přístřešku, předpokládal, že Bertie nemůže vidět jeho. Byli si však na doslech.

U zdvojené hlídky je nejdůležitější vědomí, že člověk není sám. Ví to každý voják. Tomu, kdo nikdy takovou službu nevykonával, se může noční stráž zdát jednoduchou záležitostí. Je to však omyl. Na území, které sousedí s postavením nepřátel nebo na jinak ohroženém místě, je doba noční hlídky vždy obdobím napětí. Strážný může mít spoustu zkušeností a může to být tvrdý chlapík, přesto jeho nervy pracují tak, jak se za denního světla nestává. Je dokonce možné, že v lidech zůstal strach z toho, co může přijít ze tmy, po našich pradávných předcích. Většina z nás se ho nezbavila, takže zvuky, které za dne nemají velký význam, nebo kterých si dokonce vůbec nevšimneme, zní v noci více než zlověstně.

Neživé předměty se nám ve tmě mění před očima, přesouvají se z místa na místo nebo mizí a opět se zjevují. Květině nebo makovici na dlouhém stonku stačí pouhý závan větru, aby se rozkývala. Oko to zaznamená, a pochybnosti už pracují samy. Upřeně hledíme do tmy, mrkáme a znovu napínáme zrak, abychom rozluštili záhadnou tajemku. Většinou však dosáhneme jen toho, že předmět, který nás upoutal, vidíme ještě nejasněji.

A když se naopak nic neděje, je třeba překonat úklady spánku. Přes všechny osvědčené způsoby používané proti usnutí není nic snazšího, než uniknout ze strážního stanoviště do říše snů. Stačí jednou přivřít oči a s hlídkováním je konec. Strážce spí. Dá se dokonce na několik vteřin usnout, aniž bychom si to uvědomili. Jen první záblesk snu může strážce varovat, že na chvíli zanedbal svou povinnost. Během noční hlídky se čas zdánlivě nekonečně vleče. Stále častěji a častěji se díváme na hodinky, abychom zjistili, kolik času ještě zbývá do konce hlídky. To jsou skutečnosti, které nepopře nikdo, kdo někdy poznal noční stráž.

Ginger, pro kterého nebyla noční hlídka ničím novým, si to velmi dobře uvědomoval. Věděl, že při prvním náznaku usínání musí udělat jedinou věc, vstát a tiše chodit. Pomohlo mu to už mnohokrát.

Záměrně se také vzdával pohodlí, protože by se mu mohlo stát osudným. Vždy se potom posadil až tehdy, když si byl jist, že je zcela bdělý. Stále viděl na Bertieho, který rovněž chvílemi stál a chvílemi seděl.

Z noční tmy občas zazněly zvuky. Jednou zahřměl ze značné dálky řev lva, avšak nejčastějším zvukem bylo ovšem šplouchání vody od břehu, které znamenalo, že na souš vychází hroch nebo krokodýl. Všeobecně však po zmizení měsíce vládl klid.

Asi ve čtyři hodiny ráno, kdy je pozornost člověka nejnižší, zpozoroval Ginger unaveným zrakem malou tmavou skvrnu nízko u země nedaleko opačné strany přístřešku. Nebyla jasně ohraničená, byla to prostě skvrna. Neuvědomoval si, že by ji tam ještě před chvílí viděl. Nebo se snad mýlil? Zmítán pochybnostmi a nerozhodností civěl do tmy, ale víc než nejasnou skvrnu nedokázal rozeznat. Na okamžik zavřel oči, aby si trochu odpočaly, a znovu se zahleděl do temnoty. Ta věc tam byla stále. Byla však přesně na stejném místě?

Neviděl, že by se pohnula, ale měl pocit, že je blíže k přístřešku než v okamžiku, kdy si jí všiml poprvé. Dobře věděl, co s člověkem udělá v takovýchto podmínkách vlastní představivost a zaváhal, zda nemá zavolat na Bertieho. Pocítil však, že mu srdce tluče rychleji a instinktivně si posunul pušku poněkud výš a ukazovákem obemkl obě spouště. Na chvilku se zamyslel nad možností dojít se podívat, oč tam jde, a zbavit se tak pochybností. Vzápětí to však zavrhl proto, že si nedokázal představit možnost, že by se do přístřešku něco proplížilo kolem jeho hlídkového stanoviště. Byl si jistý, že neusnul ani na okamžik.

Přesto se plně soustředil na neznámý předmět, který se mu nyní zdál o něco delší. Nemohl být i tenhle jev jen hrou jeho představ? Nepohnula se ta skvrna znovu? A co teď?

Zrzek se nedokázal rozhodnout. Potíž byla v tom, že chabé a mdlé měsíční světlo rychle sláblo. Ostré stíny, které měsíc vrhal, když byl ještě vysoko, dávno zmizely, a jak klesal k obzoru, celé okolí bylo stále rozmazanější, neurčitější a mlhavější. Zmatený Ginger znovu zauvažoval o tom, že zavolá Bertieho, ale přirozeně nechtěl probudit všechny v táboře kvůli něčemu, z čeho se mohl vyklubat falešný poplach.

Dál sledoval onu temnější skvrnu. Začínaly ho už z napjatého a soustředěného pohledu bolet oči, ale přesné obrysy věci si stále nedokázal vybavit. Jediný pohyb, ke kterému se odhodlal, spočíval v pevném obemknutí spouští ukazovákem. Opět se ho zmocnil pocit, že se záhadná skvrna pohnula. Bylo to něco mimořádného. Nemohl by přísahat, že skutečně viděl pohyb, ale byl si již téměř jist, že skvrna spočívá mnohem blíže ke krytému prostoru, v němž spali oba Afričané. A byl si také téměř jist, že je delší.

Téměř jist, blesklo mu hlavou. Téměř nebo zcela?

Mohl se snad tyčovinou obklopující přístřešek vloudit dovnitř krokodýl? Biggles mnohokrát hovořil o krokodýlech, kteří za noci vylézají na břeh a unášejí domorodce z jejich chatrčí. Rozhodně to nebyl šakal ani hyena, protože ta zvířata by se pohybovala snadno rozpoznatelným způsobem. Pokud to ale bylo divoké zvíře, proč pak nenapadlo jeho?

A potom měl Ginger toho tápání dost.

Nebyl schopen dále snášet napětí, a tak se rozhodl, že se na skvrnu dojde podívat zblízka. Jedině tím ukončí své pochybnosti. Právě ve chvíli, kdy se rozhodl vstát, zaslechl zvuk, který do té doby nevnímal. Připomněl mu kňučení štěněte vyděšeného až k smrti. Přicházel poměrně zblízka, a Ginger si uvědomil, že vychází zpod přístřešku, v němž spali dědula s Charliem. Zvuk neustával, naopak sílil a nic jej nepřerušovalo. Zrzkovy nervy už byly napjaté k prasknutí a v ústech mu začínalo vysychat. Co to bylo? Nedokázal si představit žádné zvíře, které by mohlo vydávat takový zvuk, vyvolával v něm však mrazivý pocit hrůzy.

Nyní už byl Ginger skálopevně přesvědčen, že tady něco není v pořádku, stále však netušil, oč přesně jde. Pomalu, velice pomalu vstal, a chystal se písknout, aby přivolal Bertieho. Vzápětí si to rozmyslel, protože v témže okamžiku jasně spatřil, jak se skvrna pohnula. Bez jediného zvuku se posunula po zemi vpřed jako tlustý had. Mířila přímo pod přístřešek, kde spali oba domorodci.

Déle nečekal. Opřel si pažbu pušky do ramene a zalícil. Asi tři vteřiny se snažil zamířit hlavně tak, aby se jejich ústí krylo ve špatném světle s onou neurčitou skvrnou, odlišnou od pozadí stěny jen o něco tmavší barvou. Pak se odhodlal a stiskl spoušť právě hlavně brokovnice.

Ohlušující výstřel zbraně velké ráže přerval noční ticho tábora, jako by ohlašoval konec světa. Ještě ani nedozněl, když se ozval ostrý bolestný výkřik. Oheň výstřelu Gingera téměř oslepil, ale přece jen mu umožnil poznat, že se na zemi před přístřeškem zmítá jakýsi muž v křečích. Trvalo to jen zlomek vteřiny, viděl ho jako nasvíceného fotobleskem. Potom se zasažený vzpamatoval, vyskočil na nohy a rozběhl se ke vzdálené straně přístřešku, kde se ztratil v temných stínech noci. Zrzek namířil zbraň na místo, kde zmizel, vypálil z druhé hlavně a rychle zasunul do nábojové komory další dva náboje.

Udělal to naprosto mechanicky, novou příležitost ke střelbě už nemohl očekávat. Měl však tak napjaté nervy, že poznal Charlieho, který náhle vyrazil z přilehlé strany přístřešku, až na poslední chvíli. Měl ho již na mušce a mnoho nescházelo, aby nestiskl spoušť potřetí. „To je, Charlie,“ vydechl Ginger a sklonil hlaveň dolů.

„Co se tu děje?“ křičel Bertie, přibíhající ze svého strážního místa a k zrzkovi se již hnál i Biggles s Algym, oba v pyžamech, a s revolvery v rukou.

„Co se stalo?“ vyštěkl Biggles a namířil světlo baterky do přístřešku.

„Vystřelil jsem na člověka,“ odpověděl Ginger. „Zasáhl jsem ho, ale nezabil, ačkoli to nemusí přežít. Mířil jsem dobře, ale byl dost daleko ode mne. Když potom vyskočil na nohy, vypálil jsem podruhé.“

„Jak se to stalo?“

„Všiml jsem si, že se před přístřeškem něco pohybuje. Nedokázal jsem rozeznat oč jde, ale blížilo se to ke vchodu, kde spal dědula a Charlie. Potom uvnitř někdo začal sténat. Myslím, že to musel být dědula, který nějak vycítil, jak se k němu blíží nebezpečí. Pak jsem vystřelil.“

„Dědula je v pořádku?“

„To nevím. Neviděl jsem ho, ale dovnitř se ten chlap nedostal. Charlie je tady.“

„Raději se tam podíváme,“ řekl starostlivě Biggles a přikročil k přístřešku.

Starého muže našli sice nezraněného, avšak téměř v bezvědomí. Ležel na zádech, těžce lapal po dechu a z očí mu byla vidět pouze bělma. Biggles si ho prohlédl a pak ho popleskal po tváři.

„Brzy bude zase v pořádku,“ usoudil. „Tady vidíte, co dokáže pověra. Cítil, jak se k němu blíží smrt, ale hrůza mu nedovolila ani se pohnout. Nedokázal si pomoci o nic víc než králík, před kterým se objeví kolčava. Ten hnusný lotr šaman za ním vyslal jednoho ze svých vrahounů. Rozhlédneme se kolem. Kde byl ten muž, když jsi po něm střílel?“

„Tady!“ ukázal Ginger. „Plazil se po zemi.“

Světelný kužel baterky odhalil krvavou skvrnu, hrubě opracovaný domorodý nůž s úzkou čepelí a něco, co na první pohled vypadalo jako leopardí pracka. Biggles ji podržel mezi palcem a ukazovákem. „Takže opravdu leopardí muž,“ zamumlal. „Konečně máme důkaz. Chlap by použil nejdřív nůž a pak teprve drápy šelmy. Těmi by rozdrásl ránu a tělo oběti, aby vypadalo jako po útoku leoparda. Podí-

vejte se, jak si tlapu přizpůsobil, aby mu sedla na ruku jako rukavice. Ten odporný zloduch nosil pravděpodobně dvě, a když prchal, jednu tady upustil. Leopardí kůže je docela čerstvá. Vsadil bych se, že to je tlapa šelmy, kterou jsme zastřelili. Pokud to tak je, víme už, proč odnesli zdechlinu a stáhli ji kůži. Sledovali nás, když jsme zvíře zastřelili.“

„Na kraji lesa jsme přece viděli hýbat se ještě něco,“ připomněl Algy.

„Někdo nás tady sleduje od chvíle, kdy jsme přistáli. Jakým směrem utekl, Gingere?“

„Tamhle,“ ukázal zrzek a vykročil.

Záhada spočívající v tom, jak se vetřelec dostal do přístřešku, aniž by prošel vchodovým otvorem, byla okamžitě vysvětlena. Chlap si vyřízl při zemi v tyčovině, tvořící stěnu, díru dostatečně velkou k tomu, aby se jí protáhl.

„Měl jsem z toho výčitky svědomí. Myslel jsem, že se proplížil někde kolem mě a vůbec jsem nechápal, jak se mu to mohlo povést,“ řekl Ginger. „Chceš to teď obejít a zjistit, jestli je venku?“

„Ani mě nenapadne,“ odpověděl důrazně Biggles. „Nebudu si říkat o ránu kopím do zad. Jestli tam leží, bude tam ležet i za světla. Potom uvidíme, s kým máme tu čest. Navíc si jsem zcela jistý, že ho doprovázel alespoň jeden další vrah, který mu teď možná pomáhá dostat se pryč. Dobře, že jsi měl oči na stopkách, Gingere, jinak by měl dědula kůži na cáry, tenhle nůž pod žebry a zítra pohřeb. Pojd'me se podívat, jak mu je. Tady vidíte, jak zhoubné následky může mít pověřivost.“

Starého Zinna našli zachváceného třesavkou, ale už byl schopen se posadit. Charlie mu pomohl na nohy a odvedl ho do stanice, kde jeho zotavení urychlila sklenka brandy z lékárníčky. Zuby mu však stále jektaly tak, že nebyl schopen mluvit. Stejně by nemohl říci nic, co by už letci nevěděli.

„Jdeš ještě spát?“ zeptal se zrzek Bigglese.

„To už nestojí za to. Za hodinu bude světlo. Vyspal jsem se dost. Dej vařit vodu na kávu. Nemyslím si, že milovníci leopardí kůže se dnes ještě o něco pokusí, ale ty, Bertie, bys měl dokončit hlídku. Člověk nikdy neví...“

KAPITOLA DEVÁTÁ

TVÁŘÍ V TVÁŘ

Jakmile se rozednilo, začali hledat stopy po muži, jehož kůži provrtaly na několika místech Gingerovy broky. Leopardího vraha nenašli, objevili však několik zaschlých skvrn od krve v místě, kde opouštěl přístřešek. Další skvrny táhnoucí se směrem od tábora dokazovaly, že se mu podařilo utéci.

Biggles řekl, že ho nijak nepřekvapuje, že chlapík zásah přežil. Ginger střílel na příliš velkou vzdálenost, takže broky člověka nemohly usmrtit. Dokázaly prorazit kůži, ale nezpůsobily hlubší nebo vážnější zranění. Kromě toho střelba na dálku znamená, že se značně zvětší rozptyl broků, takže i při přesném namíření jejich větší část vetřelce vůbec nezasáhne. Přesto však byly zásahy velmi bolestivé, což vysvětlovalo křeče, v nichž se muž zmítal poté, co byl zasažen.

Po rychlé snídani se vrátili na místo, kde našli poslední skvrnu zaschlé krve a Charlie začal znovu slídit. Stopu však brzy ztratil a musel přiznat, že neví, kudy dál. Byl si jistý jedině tím, že vetřelec nebyl sám. Pohybovali se tam nejméně dva lidé. Znamenalo to, že se Biggles v odhadu nemýlil a že druhý lotr čekal na vraha venku.

„Připravili se na vraždění dobře,“ zamumlal Biggles. „Je štěstí, že jsme postavili hlídky, co?“ dodal a ušklíbl se.

„Ještě pořád chceš jít k jezeru a ptát se těch vrahounů, oč jim tedy jde?“ zeptal se Ginger. „Vždyť to už víme.“

„Ne tak docela,“ prohlásil Biggles. „Po tom, co se v noci stalo, mi jde o zjištění jejich skutečného cíle ještě víc, než předtím. To, že chtěli zabít našeho milého dědulu, je jenom prostředek, který by je měl k cíli dovést.“

Právě se vraceli zpátky ke stavení, když k nim dolehl třesk výstřelu z pušky. Vzápětí se ozval pokřik Algyho, který zůstal po snídani v táboře, aby uklidil. Biggles se dal do běhu, protože ke stanici jim ještě chyběl kus cesty. Než však doběhl k rohu chaty, zazněl další výstřel a další výkřik. Uviděl Algyho, jak právě vstupuje do letadla.

„Střílejí na letoun!“ vzrušeně křičel. „Hned první střela stroj zasáhla.“

„Vezmi letoun pryč!“ vyjekl Biggles. „Někam, kde na něj nebudou vidět! Třeba za ohyb jezera.“

Motory naskočily, ale vzápětí třeskl další výstřel. Pod letounem zavířil prach. Algy rychle obrátil gadfly nosem k jezeru a během další minuty sklouzl s letounem na hladinu a podél břehu mířil do bezpečí. Pak ostatní slyšeli, jak utichly motory, a věděli, že se letoun zastavil mimo dohled.

Biggles pohlédl k lesu a jeho tvář byla bledá vztekem.

„Nikoho nevidím,“ řekl Ginger.

„Jsou tam! Musí být někde v lese.“

„Co chtějí dělat?“

„Vystrašit nás. Je jim jasné, že si nemůžeme dovolit přijít o letadlo.“

„Ale co by získali tím, kdyby náš stroj poškodili? Jaké by jim to přineslo výhody?“

„Zůstali bychom uvěznění. Do Nabuly se s letadlem dostaneme za hodinu, ale bez něj bychom mohli mluvit o štěstí, kdybychom se tam dostali za týden. Ti lotři si snad dokonce představují, že nás mohou během té doby povraždit.“

„Excelentní vyhlídka, starouši,“ ušklíbl se Bertie. „Jde o to, co s tím uděláme? Nepotřebuji, aby mi někdo drbal záda leopardí prac-kou.“

„Střelbu na letadlo jim neodpustím. Teď rozehráli tvrdou hru, a budou ji tedy mít! Algy už jde. Než rozhodnu, co uděláme, počkám, co nám poví.“

„Ještě chceš za těmi lotry k jezeru?“

„Nezměnil jsem názor.“

Počkali, až k nim doběhl Algy.

„Co jsi udělal s letadlem?“ zeptal se Biggles.

„Vyvezl jsem ho na pláž. Myslím si, že tam bude v bezpečí.“

„Jsi si jist, že stříleli na něj?“

„Hned první rána letoun zasáhla. Slyšel jsem náraz střely do krytu motoru. Nezdá se ale, že způsobila nějakou škodu.“

„Dobrá. Takže se jich dojdu pozeptat, co to tu vyvádějí. Vezmu si s sebou Gingera a měl by s námi jít i Charlie. Je skoro jisté, že u jezera najdeme kmen Zinnů. On jediný se s nimi dorozumí. Až uvidí-

te, že jsme zašli do lesa, ačkoli pochybuji, že ještě nějaká rána padne, můžete vrátit letadlo zpátky. Postavte ho na opačnou stranu stavení, aby na něj nebylo z lesa vidět. Pak ho hlídejte, dokud se nevrátíme. Bertie tu s tebou zůstane.“

„Takže ty tam vážně jdeš?“

„Neřekl jsem to dost jasně?“

„Koleduješ si o potíže. Co když po vás budou střílet a nevrátíte se?“

„Kdybychom nepřišli zpátky do čtyř odpoledne, odletíte do Nabuly a ohlásíte, co se tu stalo. Jdeme, Gingere. Charlie, ty půjdeš s námi. Potřebuji tě.“

Biggles se obrátil k odchodu.

„To si ani nevezmeš pušku, starouši?“ vyhrkl Bertie.

„Mám revolver.“

„Když potkáš rozčileného lva, revolver ti nepomůže.“

„Dobrá. Vezmu si ještě kulovnici. Může ji nést Charlie. Ten s ní jistě umí zacházet.“

„A co my? Mohou na nás zaútočit. Máme vzít pušky a rozdat si to s nimi, nebo si máme dát nohy na stůl?“

„Vždyť tu ani pořádný stůl není,“ zavrčel Biggles. „Rozhodně nedovolte, aby se někdo dostal k letadlu. Když to bude nutné, pak samozřejmě střílejte. Počítejte raději s tím, že každý cizinec, který se objeví, je nepřítel. Nemyslím si ale, že by opakovali návštěvu, protože jestliže odtamtud někdo půjde, měl by se nejdříve střetnout s námi.“

„Stejně moc riskuješ,“ řekl starostlivě Bertie.

Biggles se chabě usmál. „Až se začnu bát rizika, bude nejvyšší čas zažádat si o penzi.“

„To je pravda, starouši. Absolutní pravda.“

Biggles se ušklíbl a odvrátil se od něj.

„Jdeme! Musíme to konečně nějak vyřešit. Buď po dobrém nebo po zlém.“

Vyкроčil po břehu. Charlie ho následoval v těsném závěsu s puškou přes rameno, a zrzek malý oddíl uzavíral. Další výstřely se již neozvaly, nikdo se neukázal, ale když se přiblížili k pásu lesa, Ginger se k němu zahleděl s hlubokou nedůvěrou. Les však byl nehybný

a tichý, a skupina nerušené pochodovala dál.

„Pozor na hady,“ varoval Ginger, když vstoupili do míst s měkkí půdou. „Tady jsem málem šlápl na písečnou zmiji.“

Tentokrát se tu však neplazil žádný nebezpečný had a za chvíli nerušeně prošli kolem opuštěné osady Zinnů.

Když dorazili k ohybu břehu, otevřel se jim výhled na zadní část jezera. Notný kus cesty před sebou uviděli trojčlennou pochodující skupinu, která mířila stejným směrem jako oni. Tvořil ji jeden muž oblečený do evropského oděvu, a dva domorodci. Všichni měli pušky.

„Viděli nás přicházet a rozhodli se k návratu do tábora,“ řekl Biggles, aniž by zmínil krok.

„Všimni si těch jam,“ rozhodil Ginger rukama kolem sebe. „Tady všude kopali.“

„Až zjistíme, proč to dělají, budeme mnohem moudřejší,“ odvětil Biggles.

Blížili se ke zužujícímu se konci jezera, kde se volná hladina ztrácela v hustém rákosí. Tam kde končilo, krajina mírně stoupala ke skutečnému rovníkovému pralesu, temnému a hrozivému. Zdálo se, že na tomto konci jezera je půda úrodnější, neboť od okraje jezera se k pralesu táhl svěže zelený porost.

Biggles pochodoval dál.

Když se přiblížili ke břehu, upocení ve vedru žhavého afrického slunce, které neustále sílilo, mohli konečně rozeznat podrobnosti. Nedaleko vodní plochy stál na zemi velký bílý stan, obydlí bílých mužů. Opodál se pohybovalo několik domorodců, kteří pracovali pod vedením muže v klobouku s klopenou střechou. Byli to zcela jistě Zinnové, protože v okolí nežil jiný kmen než právě oni.

„Tak tady je máme,“ řekl klidně Biggles, aniž by zpomalil.

Právě v té chvíli dorazili do ležení tři muži, kteří pochodovali před skupinou vedenou Bigglesem. Jejich vůdce se připojil k muži v klobouku a společně se ohlédl k blížícímu se Bigglesovi a jeho druhům. Za dvěma bílými muži stála malá skupina vysokých černochoů vyzbrojených oštěpy a o značný kus dál se tísnil mnohem početnější houfec domorodců, které Ginger považoval za celý kmen Zinnů. Před statnými černošskými bojovníky seděl na bobku čaroděj, ná-

padný v leopardí kožešině omotané kolem těla. Všichni tiše vyčkávali věci příštích.

Ginger si nyní poprvé mohl prohlédnout druhého Evropana. Byl to opravdu běloch. Jeho věk odhadoval mezi padesáti a šedesáti lety. Měl podsaditou postavu, široká ramena, větrem a sluncem ošlehanou tvář a řídkou prošedivělou bradku. Jak tam stál s rozkročenýma nohama a s nahými pažemi založenými na hrudi, vypadal jako silná osobnost. Výraz jeho obličeje byl tvrdý a vypočítavý. Mohl patřit k jakékoli bělošské národnosti, ale když později promluvil, jeho angličtina byla zcela plynulá a čistá.

Vedle něj stál jeho společník s tmavší pletí, jenž před chvílí dorazil se svými dvěma průvodci. Jeho výraz byl na první pohled nepřijemný. Ginger ho již znal, protože to byl chlapík, který se pokusil odvést ze stanice dědulu.

Biggles zamířil přímo k nim, a aniž by čekal, až někdo promluví, spustil sám: „Co měla znamenat střelba na můj tábor?“

Běloch se obrátil na svého společníka.

„Tys na ně střílel?“ zeptal se s nelíčeným úžasem.

„Já? Ne. Proč bych to dělal? Asi třikrát jsem vystřelil po jedné antilopě, protože jsem chtěl opatřit maso. Jestli střely dolétly až k jejich stanici, byla to náhoda.“

„Nevěřím vám!“ prohlásil Biggles.

„Chcete říct, že jsem lhář?“ zeptal se zlověstně míšenec.

„To jste!“

V chlapíkově tváři se objevil vztek. Vykročil vpřed, jako by se chtěl na Biglese vrhnout, ale jeho společník ho zadržel.

„Než se váš přítel začne rvát, chtěl bych mít jasno,“ pokračoval Biggles. „Co tu vy dva vlastně děláte?“

„Kdo k čertu jste, že si mě dovolujete vyslýchat?“ ohradil se ostře běloch.

„Jsem důstojníkem britské policie, jestli vás to zajímá.“

„Nezajímá,“ ušklíbl se muž. „Ani trochu.“

„Dobrá. Jak myslíte, varoval jsem vás. Kdo jste?“

„To zase nemusí zajímat vás! Hleďte si svého!“

„Nic jiného nedělám! Povězte mi, jak se jmenujete a odkud jste sem přišli!“

Běloch se zamračil. „Podívejte se, vážený pane, mně je jedno, co jste zač, ale jedno vám řeknu. Moc se vyptáváte. Radím vám, abyste se vrátil, odkud jste přišel.“

„Také vám dám jednu radu,“ řekl Biggles a ukázal na shromážděné Zinny, kteří se tvářili zcela nezúčastněně a neproniknutelně jako všichni domorodci, kteří mají před sebou něco, co přesahuje jejich chápání. „Ale dříve se vás zeptám, proč jste sem přivedl tyhle lidi? Proč jste je donutili opustit jejich osadu?“

„K ničemu jsme je nenutili.“

„Tak proč jsou najednou tady?“

„Nejspíš se jim tu líbí,“ ušklíbl se běloch.

„Proč by se jim mělo líbit právě zde?“

„Tady mají víc ryb, než viděli za celý život.“

„Dokáží si nalovit dost ryb i bez cizí pomoci. Vráti se do své vesnice!“

„Kdo to řekl?“

„Asi špatně slyšíte. Já! A teď tu radu. Bude pro vás lepší, když se vrátíte i vy, odkud jste přišli.“

„A když to neuděláme?“

„Donutím vás k tomu!“

„Vy? A kdo ještě?“

„Jednotka afrických střelců.“

„Máme stejné právo, jako každý jiný,“ prohlásil běloch, ale tón jeho hlasu se změnil.

„Vzhledem k tomu, jak se chováte, jste se o to právo připravil. Pustil jste se do neoprávněného geologického průzkumu!“

„A co má být?“

„Kde je vaše licence? Ukažte povolení!“

„Žádné nepotřebujeme.“

„Nehodlám ztrácet čas dalšími dohady,“ řekl Biggles a rysy jeho tváře ztuhly. „Máte čtyřicet hodin na to, abyste se stáhl za hranice i s vašimi lidmi. Jestliže tu zůstanete, dostanu vás před soud pro pokus o vraždu.“

„Nerozumím. O čem to mluvíte?“

„Vy to dobře víte.“

„Vy jste ten pravý, kdo tu může někoho obvinít z vraždy,“ odfr-

kl si neznámý běloch. „Dnes v noci jste vystřelili na jednoho z mých lidí. Nejspíš to nepřežije. Jestli zemře, vrah jste vy.“

„Poslal jste ho do mého tábora, aby zabil starého černocho. To, co se stalo jemu, potká každého, kdo se k táboru přiblíží. Vaše vraždění, které svádíte na leopardy, vám možná projde u černochů, ale já se šamanů a leopardů nebojím.“

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíte.“

„Váš člověk, kterého jste poslal k nám do tábora, ztratil jednu rukavici. Hádejte jak vypadá! Předložím ji soudu jako důkaz!“

Biggles se obrátil k starému Charliemu a ukázal na Zinny, kteří vycítili, že mezi bílými muži není všechno v pořádku, a ustrašeně se shlukli těsněji k sobě. „Vyzvi je, aby se vrátili do vesnice. Nemají se čeho bát. Vypořádáme se s každým dalším leopardem, který by jim dělal potíže.“

Charlie zasalutoval a vykročil k Zinnům. Promluvil k nim svým zpěvavým hlasem a brzy bylo patrné, že jeho slova na ně dělají dobrý dojem. Dokud Charlie hovořil, nikdo se ani nepohnul, až na jednoho...

Domorodý kouzelník zřejmě usoudil, že starý voják by mohl se svým řečením uspět, a rozhodl se zakročit. Plíživým krokem k němu vyrazil, v ruce svíral krátké útočné kopí. Charlie ho neviděl, byl k němu otočen zády.

Biggles stiskl rty a vyrazil. Přiskočil k šamanovi zezadu, povalil ho tvrdým úderem do zad, a když ležel, přišlápl ho nohou k zemi. Sehnul se, uchopil jeho leopardí kožešinu, serval ji kouzelníkovi z těla a odskočil od něj.

Muž se pomalu zvedal a skučel přitom jako divoké zvíře. Obrátil se s kletbami proti Bigglesovi, ale když viděl, že se jeho soupeř nebojí a sleduje ho s mírným úsměvem, strnul. Patrně se mu ještě nestalo, že by mu někdo odporoval. Pozvedl kopí, aby se vypořádal s bílým hlupákem, který neuznává jeho kouzla.

Jistě ho nenapadlo, co přijde.

Biggles pokročil vpřed a švihl ho kožešinou tak silně, až mu kopí vylétlo z ruky. Udeřil šamana podruhé a potřetí, a bil ho tak dlouho, až omámený kouzelník zavrával dozadu a upadl na zadek. Pak Biggles hodil kůži před Gingeru a obrátil se k Charliemu.

„Pověz Zinnům, že tak jednám se všemi leopardími muži!“ vyzval ho.

Charlie zalapal po dechu a vteřinu vládlo ticho, které přerušil Ginger.

„Tohle je úplně čerstvá kůže,“ řekl.

„Je to kožich z té útočné bestie, kterou jsem zastřelil,“ kývl Biggles.

Všechno se seběhlo tak rychle, že se oba Evropané nestačili ani pohnout. Způsob, kterým se Biggles vypořádal se šamanem, je zcela zaskočil. Muž s osmahlou pletí se vzpamatoval dřív a zvedl hlaveň pušky, kterou držel v ruce.

„Nic takového bych nezkoušel,“ zavrčel Ginger, v jehož ruce se náhle objevil revolver.

Kouzelník vstal. Zakrýval si paží obličej a zdálo se, že nemá daleko k pláči.

„Tohle budu hlásit!“ zabouřil běloch.

„Výtečně,“ kývl Biggles. „Kdybyste to neohlásil vy, udělám to já.“

„Nemůžete přece jen tak vtrhnout do mého tábora a zmrskat tedy jednoho z mých...“

„Tak proč jste toho darebáka nechal vraždit?“ skočil mu do řeči Biggles. „Ne! Mlčte! Dobře vím, co říkám. Odvolejte tu skuhravou lidskou kočku, než ztratím trpělivost a odstřelím ji!“

„Bude vás mrzet, že jste na šamana vztáhl ruku,“ řekl běloch. „On vás za to dostane.“

„Tenhle plíživý lotr? Už se bojím! Jestli ho dopadnu v okolí našeho tábora, pověším ho na nejbližším stromě. Sbalte si své věci a vypadněte, to je moje poslední slovo. A naposledy opakuji, že jestli nezmizíte z britského území do čtyřadvaceti hodin, vrátím se sem s četou vojáků!“

Charlie se znovu obrátil k užaslým Zinnům a ukazoval jim směrem k opuštěné vsi. Bigglesův zákrok ho velice povzbudil, hovořil nyní s větší jistotou. Bylo více než pravděpodobné, že na to mělo vliv zmrskání kouzelníka. A platilo to i na Zinny, neboť slova starého vojáka nyní padala na úrodnější půdu. Vzápětí se to prokázalo, protože Zinnové začali sbírat svůj skromný majetek — oštěpy, koše,

harpuny a sítě. Po krátké chvíli první z nich vykročil a ostatní ho následovali. Mířili k vesnici.

Ginger všechno napjatě sledoval a zůstával ve střehu, protože očekával další násilí. Oba Evropané stáli vedle sebe bez jediného slova, jako by si nebyli schopni srovnat v hlavě, co se tu děje. Oštěpy jejich statných černochů zatím zůstávaly v klidu. Bojovníci se chovali jako sluhové, vyčkávající pokynů svých pánů. Ve vzduchu viselo napětí, ale nic se nedělo. Možná i proto, že oba Evropané věděli, že Biggles s Gingerem nejsou ve stanici sami. Byli tam další muži a čekalo tam i letadlo, které mohlo snadno dopravit na místo posily. Každý výstřel, který by zde padl, by muži s letadlem slyšeli.

Biggles se chystal vykročit za Charliem a Zinny, kteří už byli na cestě do vesnice, než však odešel, ještě se otočil k bělochům: „To, co jsem vám řekl, neberte na lehkou váhu. Zmizte odsud, dokud můžete, a ty své hrdlořezy si odveďte s sebou. Všechno, co bude v okolí vládní koloniální stanice připomínat leoparda, zastřelíme na potkání a bez výstrahy!“

Potom se obrátil k nehybně stojícím ozbrojencům.

„Rozuměli jste tomu?“ zeptal se a ukázal k západu. „Jděte domů, než budete mít potíže!“

Pak se otočil k zrzkovi, mávl rukou a vykročil za Zinny.

Ginger se ke dvěma bělochům a jejich černým ozbrojencům obrátil zády s nepříjemným pocitem. Vůbec si nebyl jist, zda mu do týla nevnikne kulka nebo oštěp. Nic z toho se však nestalo. Následoval Bigglesova příkladu a ani se neohlédl. Volněji dýchat však začal až tehdy, když se zvětšila vzdálenost mezi ním a nebezpečím.

„Fuj!“ vydechl si, když ušli kus cesty. „To bylo o chlup!“

„Rozhodně mají o čem přemýšlet,“ prohlásil Biggles.

„Na blufování jsi tedy mistr.“

„Na jaké blufování?“

„Kdyby se do nás pustili, neměli bychom naději. Bylo by to deset proti dvěma.“

„Dalo se odhadnout, jak se budou chovat.“

„Nebyl jsem si jistý. Je to ale banda ubožáků.“

„Ani bych neřekl. Rozhodně ne všichni. Ten míšenec je rozhodně lotr a lhář. To je skutečně ubožák bez špetky charakteru. Vůdcem

je ale chlapík s vousy, jenž není v Africe žádný nováček. Navzdory tomu, jak drsně se vyjadřoval, ví, že přestřelil, když sem přivedl toho odporného kouzelníka. Ví, že jsem myslel vážně, co jsem řekl, a už teď o tom vážně přemýšlí. On totiž vypadá, na rozdíl od těch ostatních, že přemýšlet dokáže.“

„Doufám, že se nepleteš,“ odpověděl pochybovačně zrzek.

„Měl dost příležitostí,“ řekl Biggles. „Stačilo, aby dal jasný pokyn. Kdyby řekl jediné slovo, strhla by se přestřelka. Ale on to nedělal.“

„Myslíš, že je Brit?“

„Ne. Ale je ze západní Evropy. Rozhodně mu je jasné, že kdyby nás zabil, musel by se skrývat a nemohl by tu zůstat.“

„Pořád ještě nevíme, kvůli čemu tu jsou.“

„Nevíme to jistě. Dvě největší lákadla prospektorů jsou zlato a diamanty, ale podle toho, jak vypadá okolní krajina, bych neřekl, že tady něco z toho objeví.“

„Co třeba uran?“

„I kdyby ho našli, nedokázali by ho sami těžít. A kromě toho by při hledání uranu nemuseli kopat díry. Stačil by jim Geigerův měřič záření.“

„Ropa?“

„Vsadil bych krk, že tu žádná není. K těžbě ropy by také museli mít spoustu strojního vybavení. Jako cizinci by k tomu nejspíš ani nezískali povolení. Přišli z druhé strany hranice, z Konga, a podle toho jak to dnes dopadlo, si myslím, že se tam zase hodně brzy vrátí.“

„Možná, že se Charlie od Zinnů dozví, oč jim jde.“

„To sotva. Zinnové pro ně sice kopali díry, ale sami nevěděli proč.“

„Předpokládám, že tu chceš zůstat, dokud ti lotři nezmizí.“

„Samozřejmě.“

„A co Zinnové?“

„Dohlédneme na ně. Nemělo by to trvat dlouho. Podívej, už jsme u osady. Necháme tu zatím Charlieho s puškou. Řeknu mu, že může střílet. Přivolá nás střelbou, kdyby se vyskytly potíže, a potom v případě sebeobrany. Myslím si, že se už šamanova kouzla tolik

nebojí. Zmrskaný čaroděj je špatný čaroděj. Ale jestli tu ještě nastanou problémy, bude za nimi zase stát ten špinavý šarlatán. Viděl jsi mu do obličej, když ležel na zemi?“

„Ještě se na to ptej! Nikdy v životě jsem neviděl tak nenávistný škleb. Bylo to tak hrozné, že jsem se musel podívat jinam.“

„Zapomeň na to,“ ušklíbl se Biggles.

KAPITOLA DESÁTÁ

BIGGLES A LEV

Zanechali Charlieho v osadě se Zinny, a o necelou hodinu později dorazili zpátky do stanice. Vyprávěli tam ostatním, co se seběhlo ve vousáčově táboře. Bylo časně odpoledne. Gadfly stál přesně na místě, které určil Biggles a dědula už klidně dřepěl u vchodu do stanice. K jeho uklidnění prý nejvíc přispěla veliká plechovka s hovězím masem.

Před odchodem z osady si Biggles ještě promluvil s Charliem, aby mu udělal pokyny a zjistil, co se vysloužilý voják dozvěděl od domorodců, zatímco je doprovázel. Biggles si totiž všiml, že si se Zinny stále povídá. Charlie mu však skoro neměl co říci. Oba dva běloši, protože podle Charlieho patřil k bílým i míšenec, donutili Zinny kopat díry v zemi. Nejdříve kopali v okolí vesnice, později i dost daleko od ní. Domorodci za to dostávali ryby, aby měli ke kopání chuť a sílu. Jak Biggles předpokládal, Zinnové neměli ani tušení, proč kopou. Vůbec o tom nepřemýšleli. Dělali prostě to, co po nich chtěli bílí muži. Zpočátku svou vesnici odmítali opustit, ale uposlechli, když šaman pohrozil, že na ně pošle zlé leopardy, kteří běžně pobývají v jakémsi černošském pekle. Nyní byli rádi, že se vrací domů.

Charlie nebyl příliš nadšený z toho, že má v osadě zůstat, ale jako správný voják uposlechl bez reptání. Biggles mu nechal pušku a slíbil mu, že když vystřelí, hned mu přiběhnou na pomoc, a že ho budou navštěvovat co možná nejčastěji. Tahle situace stejně měla trvat nejdéle dva dny. Pak Biggles s Gingerem odešli, a nechali Charlieho mezi Zinny jako dočasnou pojistku do doby, kdy se rozhodnou, jak dál. Biggles si chtěl všechno promyslet.

„Získali jsme sice už dost informací, ale stále moc málo na to, abychom mohli odejít,“ řekl ostatním, když se sesedli uvnitř. „Já odcházím pouze od dokončené práce, a tady stále nevím, proč sem ta skupina přišla a co tu hledá. Než tohle zjistíme, musíme tady zůstat a sledovat, zda jejich vůdce poslechne a odvede své lidi pryč. Podle mého názoru přišli z opačné strany hranice. Ti statní černoši, které si přivedl, pocházejí asi z Belgického Konga. Tam, jak víte, došlo nedávno k nepokojům. Ještě stále nevylučuji, že je chtějí rozšířit sem k nám. Když odejdou, bude vše v pořádku. Když zůstanou, ohlásím to do Nabuly. Předpokládám, že sem vyšlou četú vojáků, aby je odsud vyhodili.“

„Vyhodili?“ vyhrkl Algy. „Jak to myslíš? Měli by je dostat před soud a pak za mříže za tři vraždy! Kdybych je soudil já...“

„Nebudeš je soudit!“ zarazil ho Biggles. „Rozhodovat bude vládní komisař. Vzhledem k tomu, že máme málo důkazů, nepředpokládám, že by je hnál před soud. Budou tvrdit, že o vraždách nemají nejmenší tušení a ten chytrý s vousy možná slavnostně prohlásí, že nemohou odpovídat za ohavné zločiny, páchané domorodci.“

„Stejně by zasloužili provaz,“ trval na svém Algy. „Taky by mě moc zajímalo, co hledají. Dosud to nenašli, jinak by už byli pryč. Všichni jsme si všimli, jak velkou plochu už prohledali! Po čem jen jdou?“

„Nemám ponětí,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Jsem z toho blázen. Jde pravděpodobně o nějaké nerosty. Podle hromad bláta na břehu jezera bych dokonce hádal, že kopali i na mělčině a možná se pokoušeli o jakési rýžování. Myslím si, že jezero bylo původně kráterem vyhaslé sopky. Nyní je plný vody a pomalu vysychá. Z kráteru zbyla jen část vnějšího okraje. Mně to tedy tak připadá. Mohly by tu být diamanty, ale místo nevypadá jako diamantové pole. Nejsem ovšem na tyhle věci odborník.“

„Ti lidé sem nepřišli zkoumat hlínu jen tak náhodou,“ prohlásil Ginger. „Kdyby to tak bylo, nezůstávali by na jednom místě tak dlouho a nekopali tolik děr. Když se sem vydali, najisto čekali, že najdou něco cenného. Jsem prostě přesvědčen, že jim kdosi dal nějaké významné informace. Proč by jinak tak vytrvale pátrali dál, když nenarazili ani na zlato, ani na diamanty?“

„Ano,“ kývl zamyšleně Biggles. „To dává smysl.“

„Jemináčku. Co kdybychom si zakopali i my?“ navrhl Bertie živě. „Věděl bych, co udělat s hrstkou diamantů.“

„Nedělej ze sebe šaška, lorde,“ řekl Biggles. „Kdybychom našli diamanty a nechali si je, byli bychom stejní jako oni. Pátrání po diamantech zakazuje zákon.“

„Okay,“ řekl netrpělivě Algy. „Tak co tedy dál? Nemá přece smysl sedět tu jen proto, aby měli moskyti kam létat na oběd.“

„Nepospíchej,“ odvětil Biggles. „Vousáč si snad své muže odvede, a jestli to neudělá, dříve nebo později se sám prozradí, nebo hru vzdá. Chtěli získat místo sami pro sebe. Šamana leopardích mužů si přivedli jen proto, aby zastrašil a odehnal případnou konkurenci. Náš příchod jim udělal čáru přes rozpočet. Teď poznali, že jsme se rozhodli zůstat. Brzy začnou dělat chyby a odhalí karty. Počkáme si. Nemůže to už trvat dlouho.“

„To znamená pokračování nočních hlídek?“

„Rozhodně.“

„Hnus!“ řekl Bertie. „Absolutní hnus!“

„Není to takový hnus, jako kdyby ti obličeje rozdrásaly leopardí drápy. Ale teď bychom mohli něco sníst. To mi připomíná, že když jsme přivedli Zinny zpátky do osady, budou patrně potřebovat něco k zakousnutí. Je jich kolem stovky, když počítám, že i ženy a děti mají žaludek. Za dnešní odpoledne si nenaloví dost ryb, aby neměli hlad. Balíčky se svačinou si zaručeně do vsi nepřinesli.“

„Svatá pravda,“ řekl Bertie. „Osobně zorganizuji pro ubohé Zinny dobročinnou sbírku, aby se nakonec nevrátili ke skunkům na zadním konci jezera. Ale povím ti ještě něco, starouši. Nelíbí se mi, že v osadě bude náš statečný Charlie v noci sám. Ten leopardí šaman je rozený zločinec. Co když na něj pošle vraha s drápy?“

„Charlie nic nenamítal,“ pokrčil rameny Biggles. „Musel jsem věc nějak vyřešit, a neměl jsem moc času o tom přemýšlet. Dal jsem mu pušku a řekl mu, že stačí jednou vystřelit, aby nás přivolal. O tom si můžeme ještě promluvit při obědě. Podle toho, jak mi kručí v břiše, je na něj nejvyšší čas.“

„Škoda, žeš nezajal ty dva darebáky, když už jsi tam byl,“ řekl Algy, když usedali ke stolu. „Kdybys je sem přivedl s provazem na

krku, ušetřili bychom si spoustu potíží.“

„Spíš by nám to potíže způsobilo,“ odpověděl trochu podrážděně Biggles. „Nemysli si, že jsem o tom neuvažoval.“

„Tak proč jsi to neudělal?“

„Co bychom s nimi dělali? Nemáme je kam dát. Svázané bychom je pořád držet nemohli. Také nezapomeň, že jsme tam byli tři proti deseti. Ne, rozhodl jsem se, že tuhle zábavu nechám na vládním komisaři. Možná si myslíš, že jsem to neudělal z pohodlnosti. Ale jistě chápeš, že nás sem nevyslali, abychom někoho zatýkali. Máme úkol zjistit, co se tady děje a to zatím pořádně nevíme. Navíc ani nemáme proti těm holoubkům dost důkazů.“

„Vývolávali nepokoje u Zinnů.“

„Není na to jediný důkaz. Před soudem by řekli, že když přišli k jezeru, našli kmen vyhladovělých lidí. Postarali se o ně a dali jim víc ryb, než kdy černoušci viděli. To bychom nemohli popřít. Myslím, že je to takhle lepší. Dáme vousáčovi dva dny a uvidíme, co vymyslí. Můžeme je sledovat z letadla.“

Po obědě, který spíš připomínal krátké posezení u čaje, Bertie prohlásil, že splní slib a sežene Zinnům jídlo. Dobrovolně se rozhodl dojít do osady, kde potom stráví s Charliem noční hlídku. Chtěl odejít za soumraku.

„Dobrý nápad,“ kývl Biggles a s mírným úsměvem dodal. „S takhle obětavým bílým mužem, jako jsi ty, Bertie, jsem se už dlouhé roky nesetkal.“

„Zkusím jim sehnat něco k jídlu, aby měli z čeho žít, než zase začnou normálně lovit,“ řekl Bertie. „Na lov ryb nemám nadání ani chuť, takže se raději projdu podél jezera. Docela rád bych ulovil nějakou antilopu. Nemělo by to být moc obtížné. Za chvíli půjde zvěř k jezeru pít. Když se mi ji povede dostat, dědula může říci Zinnům, kde leží, a oni si pro ni dojdou, On se už přece také může vrátit do osady. Mezi svými by měl být v bezpečí.“

„Podívejme!“ ozval se ode dveří zrzek. „Charlie opustil osadu a jde k nám. Docela mě zajímá, co chce.“

Jeho zvědavost byla brzy ukojena. Charlie vyprávěl, že znovu hovořil se Zinny. Prozradili mu, že před několika měsíci přišel od západu k jezeru starý bílý muž. Kopal díry v zemi a proplachoval prý

hlínu v pánvi. Získal tak červený prach, který potom vařil v nějakém hrnci. Po několika dnech zmizel a už se nikdy nevrátil. To bylo všechno. Charlieho napadlo, že by to bílé muže mohlo zajímat.

„Že by vařil prach?“ zamračil se Algy. „To přece Zinnové nemohli myslet vážně.“

Biggles svraštil obočí. „Tím si nejsem tak jist,“ řekl pomalu a zamyšleně. „To vaření červeného prachu mi něco připomíná. O něčem podobném jsem kdysi četl a snad se mi časem vybaví, oč šlo.“

Obrátil se k Charliemu. „Co teď dělají muži vousatého náčelníka? Z osady Zinnů je přece na jejich tábor vidět.“

„Stojí na místě a koukají, bwana. Nedělají nic.“

„Nekopou další díry?“

„Ne, bwana.“

„Jsou Zinnové rádi, že se vrátili do osady?“

„Ano, bwana.“

„Jak jsou na tom s jídlem?“

„Špatně. Příliš mnoho krků. Zítra půjdou na ryby.“

„Z toho jsem měl obavy. Jedli by maso, kdyby nějaké měli?“

„Raději než ryby, bwana. Jedí ryby, protože moc neumějí lovit zvěř.“

„Půjdeš se mnou, když se pro ně pokusím něco ulovit?“

„Ano, bwana. Moc rád.“

Z jeho výrazu Biggles vyčetl, že myšlenka na lov zvěře starého vojáka přímo nadchla. Pochopitelně si přinesl i kulovnici.

„Bertie odpusť, ale na lov jdu já,“ řekl Biggles a obrátil se k ostatním. „Půjdu tam,“ ukázal na břeh jezera v opačném směru, než ležel tábor nepřátel. „I kdyby se mi nepovedlo nic ulovit, hodlám se vrátit před západem slunce. Zatímco budu pryč, dávejte pozor, ačkoli pochybuji, že by nastaly nějaké potíže. Ty, Bertie, jestli opravdu chceš jít na noc do osady, raději se trochu prospi. Budeš nejspíš větší část noci vzhůru.“

Biggles vykročil a Charlie s puškou na rameni šel za ním.

Krajina, kterou si vybral, byla pokryta typickým bušem. Byla zde pásma porostlá jen řídkou vyschlou travou a četnými trsy křovísek, která byla vysoká asi jako dospělý muž. Místy rostly také trnité stromy, které si byly podobné jako vejce vejci a vysoké až třicet stop.

I křoviska byla stejného druhu. Nepřehledných míst zde bylo málo, šlo o druh krajiny, kde byla značná naděje na úspěšný lov. Bigglesovi však bylo jasné, že by v ní mohl snadno zabloudit, a byl docela rád, že má Charlieho s sebou. Hodlal totiž zamířit dál od břehu, do míst, kde by mu jezero, jediný orientační bod, mohlo zmizet z dohledu.

Nemuseli ale chodit daleko. Ušli spolu sotva míli a narazili na kořist. Biggles se pohyboval potichu a přebíhal od jedné křoviny ke druhé s Charliem v těsném závěsu. Ten, přestože nesl na rameni pušku, nenadělal víc hluku než tiše našlapující kočka. Byl to také Charlie, kdo uviděl antilopu jako první. Postoupil o krok vpřed, dotkl se Bigglesovy paže a ukázal na pár dlouhých zakřivených rohů vyčnívajících nad trávou. Zvíře leželo. Možná čekalo na soumrak, kdy chtělo přiklusat k napajedlu.

Podle tvaru rohů a bílých kroužků kolem očí Biggles poznal, že jde o antilopu losí, mohutné, asi pět stop vysoké zvíře. Kdyby se ho podařilo uvolit, nakrmilo by jeho maso celý kmen Zinnů. Losí antilopa ležela, takže nebylo snadné na ni zamířit, zdálo se však, že nebude těžké, dostat se k ní blíž.

Jenomže antilopa náhle vyskočila na nohy a upřeně se zahleděla nikoli směrem k lovcům, ale kamsi stranou. Žádný z nich se přitom nepohnul a nemohl ji tedy vyplašit. Tiše sledovali jak přikrčila nohy, připravena odskočit stranou. Biggles měl poslední možnost vystřelit, protože bylo jasné, že jakmile zvíře vyrazí, zmizí mu z očí. Antilopa se k nim při výskoku natočila bokem, takže skýtala výborný terč.

Biggles natáhl ruku pro pušku. Charlie věděl co dělat, a pak již stačilo krátce zamířit a třeskla rána. K Bigglesově uspokojení zvíře kleslo k zemi jako zasažené bleskem. Ozvěna výstřelu ještě ani nedozněla, když se ve směru, v němž antilopa tušila nebezpečí, vztyčil z trávy lev. To vysvětlovalo podivné chování antilopy před výstřelem. Také dravec se vydal na lov, ale Biggles pochopitelně neměl ani tušení, co má za lubem a že se připlížil tak blízko k nim. O lvu nevěděl ani Charlie.

Obrovská kočkovitá šelma po několika vteřin upřeně zírala na oba muže a šlehala ocasem ze strany na stranu. Potom se jí z hrdla vydralo drsně zavrčení a pomalu vykročila k padlé antilopě.

Závěr Bigglesovy pušky zarachotil. Střelec mohl na lva vypálit, ale ještě váhal. Nehodlal zabít šelmu, která mu bude k ničemu, na druhé straně však nechtěl nečinně přihlížet, jak si král zvířat přivlastní jeho úlovek. Znamenalo by to, že by Zinnové nedostali večeři, neboť výstřel vyplašil zvěř v širokém okolí.

Lev si již mužů nevšímal a hrdě kráčel k ležící antilopě, kterou zřejmě považoval za svojí kořist. Charlie nehnutě stál, jako by ho někdo přibíl k zemi.

Biggles vykřikl. Lev se uprostřed kroku zarazil, zavrčel a lehl si do trávy, takže téměř zmizel. Bylo zřejmé, že lovce sleduje, protože špičky jeho tmavých uší vyčnívající z trávy byly natočeny směrem k nim. V té chvíli nebyla šelma od obou mužů dál než asi padesát yardů.

Biggles dospěl k závěru, že pokud nechce přijít o kořist, má jen jednu možnost. S puškou připravenou k výstřelu a s očima upřenýma na lví uši, vykročil k nehybně ležící antilopě. Výstřel byl přesný a usmrtil ji. Bez pohnutí ležel i lev. Sledoval však očima, jak to drzé dvounohé zvíře kráčí k jeho potravě.

Letec se zastavil nad antilopou. Byl to krásný, mohutný samec. Přidřepł k němu, zapálil si cigaretu a uvažoval. Hlavou mu vířily otázky, co dál. Antilopa byla příliš těžká na to, aby ji dokázal odnést pouze on a Charlie. O tom bylo zbytečné přemýšlet. Pokud by ji nechali ležet na místě, přišel by si pro ni lev. Možná by si ji někam od táhl, možná by se do ní pustil na místě. Bigglese napadlo, že se pokusí lva odehnat, ale ta představa ho příliš nelákala. Lev ležel nehybně, a nezdálo se, že pomýšlí na odchod. Charlie stál opodál a netečně přihlížel.

„Co by teď bylo nejlepší udělat?“ zavolal na něj Biggles, aniž by spustil zrak ze lva.

„Zastřelit lva, bwana!“ křikl bez zaváhání Charlie. „Zastřelit!“ opakoval důrazně.

To Biggles věděl, ale stejně tak mu bylo jasné, že se to snáze řekne, než udělá. „Nechci ho zastřelit,“ odpověděl.

„Dejte mi pušku, bwana. Zastřelím ho sám.“

Tohle řešení se Bigglesovi zamlouvalo ještě méně.

„Utíkej k Zinnům, Charlie,“ zavolal, „a řekni jim, že maso je ta-

dy. Jestli ho chtějí, musí si ho odnést. A až sem půjdou, ať tropí velký hluk. Vyplaší tím lva, který pak uteče. Já tady maso zatím pohlí dám. A pospěš si, nebo než se vrátíš, bude tma.“

Nebylo to právě nejchytřejší řešení, ale Bigglesovi v té chvíli nic jiného nenapadlo. Zinnové by si antilopu museli tak jako tak odnést sami. Rozhodně neměl v úmyslu čtvrtit úlovek na místě pod lvím dohledem. Byl si však jist, že pokud ho lev dosud nenapadl, neudělá to ani v příštích chvílích. Kdyby zaútočil, nezbyde mi, než střílet, pomyslel si, jinak bych skončil jako předkrm.

Jenomže jeho plán nevyšel, což způsobilo patrně to, že Charlie vzal jeho pokyn doslova. Otočil se a prudce vyběhl.

Pokušení pronásledovat všechno co utíká, je zřejmě přesně to, čemu šelma neodolá. Jen se Charlie rozběhl, lev bleskově vyskočil a vyrazil za ním. Starý voják vzápětí uhánějící šelmu zahlédl, zamířil k nejbližšímu stromu a pronikavě ječel: „Střílet, bwana! Střílet!“

Biggles neměl na vybranou. Strom, který si Charlie vyhlédl, stál tak daleko od něj, že bylo téměř vyloučeno, aby k němu doběhl včas. Lev byl sice blízko Bigglese, ale protože uháněl mohutnými skoky, měl střelec jen malou naději na smrtící zásah. Postřelení šelmy, pokud by kulka náhodou nepřerazila lvovi nohu, by situaci obou mužů jen zhoršilo. Biggles se proti šelmě rozběhl, vykřikl a začal mávat pažemi v naději, že ji zastaví. Podařilo se mu to, lev zabrzdil a stanul na místě. Divoce mával ocasem a asi si nedokázal srovnat v hlavě, co tady vlastně ti dva potrhlí vetřelci vyvádějí. Biggles využil příležitosti a vystřelil. Lev trhl hlavou vzad a zahryzl se do vlastních zad. Biggles vypálil znovu. Lev sice padl, ale stále sebou zmítal. Letec rychle znovu nabil pušku, pokročil trochu vpřed a dvakrát za sebou stiskl kohoutek. Tělo velké šelmy v trávě zplihlo.

Starý voják se celý roztřesený vracel od stromu. „Dobře, bwana, dobře,“ chválil svého velitele.

Biggles si rukávem setřel pot z čela. „Jdi pro Zinny,“ nařídil Charliemu trochu rozechvělým hlasem. „Počkám tady, jinak by nám antilopu roztrhali supi.“

Bodl prstem nad sebe, kde již kroužilo několik všudypřítomných mrchožroutů.

Charlie odběhl a Biggles se vrátil k antilopě. Neměl chuť chodit

blíže ke lvu, raději ho ještě chvíli bedlivě pozoroval. Posadil se na tělo své kořisti, zapálil si cigaretu a připravil se na delší čekání.

Vysvobození se dostavilo dříve, než čekal. Ozval se výkřik a on na něj odpověděl. Vzápětí se za křoviskem vynořili Algy a Ginger s puškami v rukou.

„Kde je lev?“ zvolal zrzek. „Charlie nám o něm řekl.“

Biggles mlčky ukázal na mrtvé tělo.

O půl hodiny později se s velkým hlukem objevil zástup velice vzrušených Zinnů. Zatímco se někteří z nich bavili bodáním do těla lva, svého odvěkého nepřítele, ostatní začali vyvrhovat a čtvrtit antilopu. S krvavým nákladem na zádech se pak celý zástup vydal zpátky do osady. Biggles následoval ostatní.

„Doufám, že se taková kratochvíle nebude opakovat,“ poznamenal cestou a ušklíbl se. „Vždycky bych nemusel mít takové štěstí. Zinnové si nesou večeri, ale řeknu vám, že jsem si v jednu chvíli myslel, že se dřív navečeří lev.“

Bertie čekal na stanici. Vzal si od Bigglese pušku a s Charliem se připojil k zástupu nosičů, kteří se vraceli do osady Zinnů. „Hodně zdraví a pěkné počasí přeji, pánové,“ zavolał přes rameno. „Zítra se uvidíme.“

„Zavolejte nás, když budete potřebovat,“ křikl za nimi Biggles. „Stačí jednou vystřelit. Tři rány rychle po sobě znamenají, že jste v nouzi!“

„Rozumím,“ kývl Bertie a kráčel dál.

„Myslíš, že se ti lotři znovu pokusí zardousit dědulu?“ zeptal se zrzek, když se dívali za odcházejícím zástupem.

„Pochybuji,“ odpověděl Biggles. „K čemu by jim to teď bylo? Když jim šlo o to, aby nám nic neprozradil, mělo to jistou logiku. Dnes ho zabíjet nemusí, protože nám už řekl co věděl a Charlie vyslechl také ostatní Zinný. Dobrá. Doufám, že pro dnešek to je vše. Pojdme dovnitř.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

VÝSTŘELY ZA SVÍTÁNÍ

Bertieho odchod ze stanice vyžadoval nové uspořádání nočních

hlídek, na kterých Biggles trval. Všichni se shodli na tom, že je třeba přijmout všechna bezpečnostní opatření proti nenadálému nočnímu útoku. Rozhodli se, že bude hlídat vždy jen jeden z nich a že se budou střídát po třech hodinách. Strážný bude blízko dveří do chaty, aby měl na očích i letadlo. Protože v přístřešku nikdo nespál, nemělo smysl jej střežit. Jako první měl hlídat Ginger, po něm Biggles a na konec Algy. Tak se mohli všichni docela obstojně vyspat.

Když Biggles budil Algyho, neměl mu co ohlásit. Nedělo se nic s výjimkou obvyklých skřeků nočních zvířat, která se vydávala na lov nebo k napajedlu.

Bylo asi pět hodin ráno, když mlhu nad jezerem prořízly výstřely ozývající se od osady. Byly tři a střelec je vypálil v rychlém sledu za sebou.

Ginger ani nepotřeboval Algyho křik, aby se vzbudil. Byl vzhůru, protože větší část noci strávil divokou sebeobranou proti náletům moskytů. Výstřely a Algyho volání se ozvaly právě ve chvíli, kdy uvažoval o tom, že půjde vařit čaj. Chtěl se trochu zahřát, neboť v časných ranních hodinách vládla u jezera značná zima. Při třetím výstřelu se už oblékal.

„Půjdu tam,“ řekl Bigglesovi, který vstával současně s ním.

„Nemůžeš jít sám,“ chraptivě zavrčel Biggles. „Jdeme raději oba, mohlo tam dojít k něčemu opravdu vážnému. Algy, ty zůstaneš tady a pohlídáš letadlo. Nastartuješ motory a zajedeš s ním na jezero. Je možné, že ho budeme brzy potřebovat.“

Víc nebylo třeba říkat. Dvě minuty poté, co výstřely dozněly, už Biggles s Gingerem svižně kráčeli po bahnitém břehu a tam, kde se dalo postupovat rychleji, poklusávali. Biggles si nesl kulovnici a zrzek svíral v ruce brokovnici.

Gingera překvapilo množství zvířat, která se před rozedněním přicházela napít. Bylo zřejmé, že jezero slouží jako napajedlo pro zvěř z velice rozlehlé oblasti. Počítal s tím, že uvidí krokodýly, kteří mizeli při jejich příchodu ve vodě, ale ohromilo ho, jaká spousta jich v jezeře žije. Napadlo ho, kolik místa zbývá ve vodě pro chudinky ryby. V cárech mlhy, která se válela nad hladinou a nad břehem, viděl celá stádečka klusajících zeber, pakoní a jiných antilop nejružnějších druhů. Naštěstí pro oba letce však nikde v dohledu nebylo ne-

bezpečné zvíře až na osamělého starého nosorožce, který s rozzlobeným frkáním útočil nesprávným směrem, což se těmto tlustokožcům stává často, protože velmi špatně vidí.

Když konečně rozeznali vesnici Zinnů, byli téměř mezi chatrčemi, protože viditelnost byla dosud špatná. Okamžitě spatřili Bertieho, který klečel u postavy ležící na zemi. Vzápětí se ukázalo, že to je Charlie. Za dvojicí stála skupinka Zinnů ozbrojených oštěpy.

„Co se stalo?“ vyhrkl Biggles.

V tu chvíli se Charlie pokusil vstát. Bertie mu pomohl a starý voják se posadil.

„Dobré jitro, bwana,“ řekl chrčivě a zasalutoval.

„Ještě ne, Charlie,“ usmál se Biggles. „Odpočívejte.“

„Někdo se pokusil ho dostat,“ vysvětloval Bertie. „Jsem si jist, že to byla jedna z těch leopardích oblud.“

„Je to zlé?“

„Sám vidíš, bwana,“ zasmál se Bertie. „Nic strašného to nebude. Náš Charlie je dobrý rváč. Má bodnou ránu v rameni a něco, nejspíš leopardí drápy, ho škrábl do hrudníku.“

„Tak to potřebujeme desinfekci,“ rozhodl Biggles. „Rány od drápů se snadno zanítí. Gingere, upaluj na stanici pro lékárníčku. Můžeš se vrátit letadlem. Bude to rychlejší. Zaslechl jsem, jak Algy startuje, už když jsme sem přicházeli.“

„Okay.“ Ginger se dal do běhu.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Biggles Bertieho, který několikrát přeložil kapesník a přitiskl jej na Charlieho rameno, aby zastavil krvácení z rány od nože.

„Abych řekl pravdu, starouši, sám v tom nemám pořádně jasno. Moc ti toho nepovím. Dřepěl jsem tamhle na tom pařezu a zrovna si říkal, že za chvíli bude světlo a nebude čeho se bát, když jsem uslyšel výkřik. Oběhl jsem tyhle dvě chatrče a uviděl, jak se tu na zemi válejí dva chlapi. Nejdřív jsem si tedy myslel, že to je jeden chlap a jeden leopard. Než jsem k nim doběhl, jeden z nich vyskočil, popadl leopardí kůži, kterou z něj Charlie při zápase strhl, a pelášil ke břehu jezera. Byl to černý domorodec, podle mě jeden z těch z Konga. Vyštělil jsem na něj, zrovna když mizel v mlze. Zmáčkl jsem spoušť hned třikrát.“

„Tu rychlopalbu jsme slyšeli. Zasáhl jsi ho?“

„Prvním výstřelem asi ne, ale druhá rána mohla sedět. Nejsem si jist. Tu třetí už jsem střílel naslepo do mlhy.“

„Poznal bys toho ohavu?“

„Ne. Musel jsem se starat o Charlieho, když jsem ho tu viděl ležet. Báł jsem se, že umírá.“

„Zůstaň tady a Charlie ať se moc nehýbe. Napadlo mě, že nůž mohl zasáhnout plíce, ale teď vidím, že to bude dobré. Vráťím se hned.“ Biggles se otočil a vykročil k jezeru.

Nemusel chodit daleko. Po necelých padesáti krocích došel k tělu černocho ležícího tváří k zemi. Byl mrtev. Velká krvavá skvrna, která prosakovala na levé straně jeho zad, jasně ukazovala příčinu smrti. Vedle něj ležela leopardí kůže. Na pravé ruce měl mrtvý černocho známou rukavici z upravené leopardí pracky.

Biggles vykročil zpět.

„Dostal jsi ho,“ vykřikl. „Dobrá práce, lorde.“

„Je mrtvý?“

„Ano. Mířil jsi přesně.“

Charlie klidně seděl, poslouchal je a zdálo se, že zpráva ho potěšila. Biggles ukázal na dědulu, který dřepěl opodál a otočil se ke starému vojákovi.

„Charlie, pověz mu, aby přivolal pár mužů. Je třeba přinést to tělo. A tu leopardí kožešinu také. V letadle mám fotoaparát,“ řekl Bertiemu. „Udělám pár obrázků. Mohou se hodit jako důkaz u soudu, až bude projednávat případ leopardích mužů.“

Charlie promluvil s dědulou a hned nato se několik Zinnů vydalo do mlhy. Brzy se vrátili s tělem mrtvého černocho a Biggles jim ukázal, kam mají mrtvolu položit.

„Až ho vyfotografuji, mohou ho pohřbít,“ řekl Bertiemu. „Tak co se stalo, Charlie?“

Ale ani Charlie toho moc nevěděl. Během hlídky zahlédl, jak se k chatrčím plíží muž v leopardí kůži. Přiblížil se k němu zezadu, ale nechtěl střílet, protože doufal, že dokáže vetřelce polapit a zajmout. Skočil na něj, ale při zápase ho soupeř v leopardí kůži bodl nožem. Charlie vykřikl a zburcoval Bertieho. To bylo všechno. Bylo jasné, že Charlieho pověřený strach z šamanových kouzel zcela pominul.

Již se uklidnil a hovořil plynule. Mrzelo ho jen to, že nedokázal chytit muže živého.

„Měl jsi ho rovnou odstřelit,“ řekl Biggles. „Stejně přišel jen vraždit. Mohlo tě napadnout, že bude ozbrojen.“

„Ano, bwana,“ chmurně zavrčel starý voják.

„Oč tomu zlosynovi podle tebe šlo?“ zeptal se Bertie.

„Napadá mě, že se ti darebáci i nadále snaží vyděsit Zinny, aby odsud odešli,“ pokrčil rameny Biggles. „Snad je také možné, že se šaman prostě chce pomstít.“

Hučení leteckých motorů zesílilo, letoun už byl blízko. Ginger s ním ani nevzlétl, protože správně usoudil, že přistání v mlze by nemuselo dobře dopadnout. Proto k osadě doroloval po hladině. Když zastavil u bahnitého břehu, vyskočil s lékárníčkou v ruce.

Biggles nejdřív důkladně očistil rány na Charlieho rameni a hruď desinfekcí a pak je teprve obvázal. Silný desinfekční roztok starého vojáka zaručeně hodně pálil, ale Charlie ani nehnul brvou. Bodná rána nebyla velká. Útočník ji vedl přímo a nebylo třeba ji sešívát.

„Víc dělat nemůžeme,“ prohlásil Biggles, když byl hotov. „Teď sebou moc nemrskej, Charlie, aby se krvácení neobnovilo. Potom tě dovezeme letadlem na stanici. Budeš v pořádku. Chce to jen trochu klidu a za pár dnů o tom ani nebudeš vědět.“

„Ano, bwana. Děkuji, bwana.“

„Jemináčku!“ vykřikl Bertie. „Podívejte, návštěva z temnot!“

Biggles vzhlédl a spatřil, jak mezi chatrčemi prochází vousatý běloch z nepřátelského tábora. V ohbí lokte nesl pušku. Byl sám a nijak se nesnažil skrývat.

Nikdo nepromluvil, dokud se u nich nezastavil. Chlapík lehce kývl hlavou na pozdrav, pohlédl na mrtvého černocho a pak jeho oči utkvěly na obvázaném vojákovi, který ještě seděl na zemi.

„Co se tu dělo?“ zeptal se.

„Víte to stejně dobře jako my,“ zavrčel Biggles. „Nezkoušejte zase si hrát na nevinátka! Nezabere to.“

„Já o tom ale vážně nic nevím,“ řekl muž a zamračil se. „Vyšel jsem si na lov, a když jsem zaslechl výstřely, napadlo mě, že se podívám, co se stalo. Očekával jsem, že vás tu najdu.“

„Vážně si myslíte, že tomu uvěřím?“ řekl Biggles a zkoumavě

se zadíval na vousáče.

„Věřte si čemu chcete, ale já mluvím pravdu!“

„Mohl bych vás zatknout pro plánování vraždy.“

Muž namířil prstem na Charlieho. „Jestliže máte na mysli tohoto muže, potom tvrdím, že ve chvíli, kdy se střílelo, byl jsem dobrou milí odsud!“

„To je možné, ale vyslal jste sem leopardího muže. Nevidíte ho? Leží před vámi!“

„Neposlal jsem nikoho a ani jsem o tom nic nevěděl!“

Ginger byl zmaten. Sílil v něm pocit, že chlapík mluví upřímně.

Biggles patrně cítil něco podobného, protože se vousáčovi znovu zkoumavě zahleděl do očí.

„A kromě toho,“ pokračoval cizinec klidně, „jsem se za vámi dnes ráno stejně chtěl vypravit.“

„Vážně?“ zamrkal Biggles. „Zatoužil jste vidět právě mne?“

„Už jsem to řekl!“

„Smím znát důvod?“

„Jistě. Chci vám oznámit, že odcházím.“

„Kdy?“

„Hned jak se sbalíme.“

„A proto jste poslal jednoho z těch hrdlořezů do vesnice?“

„Neposlal jsem ho, kolikrát to mám říkat?“

„Kdo to tedy udělal?“

„To nemohu říci.“

„Váš společník?“

„Možná.“

„Jeden z vás to být musel.“

„Nemusel. Je možné, že ho N'Bula vyslal na vlastní pěst.“

„Kdo je N'Bula?“

„Šaman, kterého jste zmrskal jeho vlastní kožešinou. To ponížení vám nikdy neodpustí.“

„Tu odpornou lidskou stvůru jste sem ale přivedl vy. Jste tedy za jeho jednání odpovědný.“

„Nepřivedl jsem ho,“ ušklíbl se muž.

„Kdo tedy?“

„Batoun. Akmet Batoun.“

„A kdo je zas tohle?“

„Můj společník.“

„Musel jste s tím přece souhlasit.“

„Byl jsem zásadně proti tomu. Batoun je bohužel s domorodými šamany jedna ruka. Já ne. Jsou nebezpeční. Nevěřím jim ani za mák. Batoun má k domorodcům zcela jiný přístup než já.“

Vrásky na Bigglesově čele se prohloubily. „Při našem posledním setkání jste mluvil jinak.“

„Ano. Od té doby jsem si všechno promyslel. Kromě toho mám už Batouna a jeho metod plné zuby. Varoval jsem ho, co se stane, když bude pokračovat po svém.“

„Jak to myslíte?“

„Třeba když bude dál využívat kouzelníka.“

„Proč s sebou vůbec tahá takovou nestvůru?“

„Před cestou jsme sháněli nosiče. Batoun o to požádal N'Bula, a ten si vybral své lidi. Sestavil z nich celou výpravu. Batoun tvrdil, že nám to prospěje. N'Bula víceméně ovládal celou vesnici a nosiči, které si vybral, udělají všechno, co jim řekne. Neodvází se mu odporovat.“

„Kdo vlastně velí vaší skupině? Vy nebo míšenec, kterému říkáte Batoun?“

„Když jsme vyráželi na cestu, myslel jsem si, že to jsem já, ale teď se to změnilo.“

„Takže jste předal velení Batounovi?“

„Nic jsem mu nepředal. On však prostřednictvím šamana ovládá celou výpravu. Černoši by už pro mě nehnuli ani prstem, a kdybych chtěl prosadit svou, jen těžko bych přežil. Uvědomil jsem si to ale moc pozdě. Nemohl jsem se už vrátit. Ostatně o tom, že mám ve výpravě leopardí muže, jsem se dozvěděl až po příchodu k Jumu.“

„Jestli teď mluvíte pravdu, proč jste se ke mně ve vašem táboře nechoval jinak?“

„Nechtěl jsem podráždit Batouna. Neumí se ovládat a je vzteklý jako čert. Kdybych ho nebrzdil, došlo by k přestřelce.“

„Máte z něj strach.“

„To zrovna ne, ale nemohu si dovolit uvíznout tu sám bez zásob a nosičů. Kromě toho se tu Batoun věnoval spíš šamanovi a strašení

Zinnů než hledání toho, kvůli čemu jsem sem přišel já. Klidně by poslal leopardí muže i na mne. Je schopen všeho.“

„To jsou ale proměny,“ řekl Biggles.

„Tohle je první možnost, kdy s vámi mohu mluvit sám.“

„Snad mi teď nepopřete, že mrtvý patří k vaší výpravě?“

„Ne. Je to skutečně jeden z našich lidí. Ale já ho sem neposlal. Zjistil jsem, že si navlékl leopardí kůži, až když jsem sem přišel a viděl ho tu ležet.“

„Těší mě, že se přece jen na něčem shodneme,“ odpověděl Biggles. „Sám vidíte, co se stalo. Tenhle člověk přišel do vesnice zákeřně vraždit a málem se mu to podařilo. Naštěstí jsme postavili hlídky, takže na to doplatil sám.“

„Lituji.“

„Tak vy litujete?“ Biggles nevěřil svým uším. „Proč byste měl litovat? Vždyť příčinou všech potíží, ke kterým u jezera došlo jste jenom vy a vaše výprava!“

„Nepřišel jsem k jezeru dělat potíže. Věci se prostě vyvinuly úplně jinak, než jsem očekával.“

„Když už si tak hezky povídáme, jak se vůbec jmenujete?“

„Ducard. Otto Ducard. Možná jste o mně slyšel.“

„Neměl jsem tu čest.“

„Žiji v Africe téměř celý život.“

„Proč jste přišel zrovna sem?“

„Kvůli diamantům, pane. Alespoň vidíte, že s vámi jednám zcela na rovinu.“

„Předpokládám, že jste nenašel ani kamínek.“

„Nemýlíte se. Ani mi to tu nepřipadá jako země diamantů.“

„Proč jste si tedy myslel, že by tu mohly být?“

„Řekl mi to chlapík, jehož jsem potkal v Nigérii. Tvrdil, že tu v zemi leží celé jmění. Diamanty za miliony.“

„Proč to vyprávěl právě vám? Proč si pro to jmění nedošel sám?“ zeptal se Biggles hlasem plným nedůvěry.

„Když jsem s ním mluvil, umíral na malárii. Moc toho nena-
mluvil.

Udělal jsem pro něj, co se dalo, ale nebylo to nic platné. Ještě než zemřel, pověděl mi o tomto kraji,“

„Byl tady?“

„Tvrdil to.“

„Zinnové nám řekli, že sem před několika měsíci přišel starý běloch,“ vložil se do hovoru Ginger.

„Mohl to být právě on,“ kývl Biggles. „Měl váš umírající přítel nějaké diamanty u sebe?“ zeptal se.

„Ne. V jeho věcech jsem žádné nenašel.“

„Mluvil vůbec o diamantech?“

„Když se na to ptáte, tak si uvědomuji, že vlastně ne. Neměl ale moc času. Já ho znal jako hledače diamantů, a tak trochu také jako pašeráka. Když mluvil o tom, že tu leží celé jmění, co jiného mohl mít na mysli? Byl do diamantů blázen. Věděl to o něm každý.“

„Zní to jako docela pěkný příběh,“ řekl Biggles, kterého Ducard příliš nepřesvědčil. „Když ale odcházíte, moc na tom nesejde.“

„Už jsem u jezera ztratil dost času.“

„Ty hrdlořezy odvedete s sebou?“

„Ovšem.“

„A nehodláte se náhodou vrátit?“

„Ne. Mám toho plné zuby.“ řekl znechuceně.

„Jak dlouho potrvá, než se sbalíte?“

„Nejvýš dva dny. Počítal jsem, že tu strávíme dlouhý čas a máme proto hodně zavazadel. Před námi je dlouhá cesta.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles. „Dobrá. Měl byste jít balit kufry. Zůstaneme tady, dokud neodejdete. A co když váš společník odmítne odejít?“

„Když budu trvat na svém, půjde.“

„Počkám si a uvidím.“

„Dělejte, jak myslíte. Já končím.“ Ducard se otočil a odcházel, ale Biggles jej ještě zavolal zpět.

„Ještě chvíličku. Nezapomněl jste si tu něco?“

„Co?“

„Tenhle chlapík je váš,“ ukázal Biggles na mrtvé tělo. „Vezměte si ho s sebou.“

„To si ho mám hodit na záda a odnést?“

„My ho k ničemu nepotřebujeme. Ale dobrá. Pošlete si tedy pro něj nosiče.“

Ducard chvíli mlčel a zamračeně pozoroval Bigglese.

„Poslyšte, vážený,“ řekl pak. „Jestli opravdu chcete, udělám to, ale být vámi, spěchal bych pak nejkratší cestou odsud. Jestliže se N'Bula a ostatní dozví, že jste zabili jednoho z nich, čekají vás potíže, jaké bych nepřál snad nikomu. Jsou to krutí lidé. Pověsí se vám na paty a nedají vám pokoj, dokud vás nedostanou. Pohřbete ho sami a mlčte o tom. Dejte na mou radu. Když o tom nic neřeknete vy, budu také mlčet.“

Biggles chvíli přemýšlel. „Dobře. Možná, že na vás tentokrát dám. Nestojím o zbytečné potíže.“

„To je rozumné,“ kývl Ducard.

Otočil se a odcházel.

„O tělo se postarají Zinnové,“ rozhodl Biggles.

Když Ducard zmizel v řídnoucí mlze, ozval se Bertie. „Co si o tom všem myslíš, starouši?“

Biggles si zapálil cigaretu a než odpověděl, zhluboka vtáhl kouř. „Myslím si, že mluvil pravdu,“ odkašlal si. „Převážná část věcí, které říkal, mě přesvědčila.“

„Proč by měl mluvit pravdu?“

„A proč ne? V současnosti lhaním nic nezíská. Tvrdil přece, že odchází.“

„To opravdu řekl. Otázka je, zda to myslel vážně?“

„Jeho závěr, že nemá smysl zůstat na místě, je pochopitelný. Ví, že tady hodláme setrvat, dokud oni neodejdou. Ví také, že máme letadlo, takže těžko udělá něco, co by nám uniklo. A ačkoli hledal hromsky dlouho, nenašel nic. Mnoho nosičů nemá, takže si nemohl s sebou přinést dostatek zásob. Patrně jim již docházejí. Když to uvážím z jakékoli strany, má dost důvodů, aby měl pobytu u jezera dost. Jestli to není ještě mazanější lhář, než za jakého jsem ho měl, myslí to s odchodem vážně.“

„Ale co ten dnešní vrahoun, starouši?“ namítl Bertie.

„Ducard řekl, že s tím nemá nic společného, a podle výrazu jeho tváře soudím, že mluvil pravdu, ledaže by byl ještě lepší herec než lhář.“

„Mám stejný dojem,“ vložil se do řeči Ginger.

„Podívejme se na to takhle. Přišel by k nám dobrovolně, kdyby

sem napřed vyslal vraha?“

„Absolutní pravda, starouši,“ uznal Bertie.

„Takže si rozumíme,“ uzavřel hovor Biggles. „Nevidím důvod, proč by měl říkat, že odchází, kdyby se k tomu nechystal. Velice dobře ví, že když to neudělá, ihned se to dozvíme.“

„Ale proč by ho sem posílal člověk umírající na malárii kvůli diamantům, které to nejsou?“ položil další otázku Ginger.

„Na to mám vlastní názor.“

„Myslíš si, že ta historka není pravdivá?“

„Proč ne? Podle mne to tak mohlo být. Proč by si Ducard vymýšlel pohádky? Právě ty jsi přece přišel s nápadem, že celá ta vražedná banda se do těchhle horoucích pekel vydala jedině na základě zaručené informace. Napadlo mě ale, že Ducard mužovo vyprávění asi špatně pochopil. Jestli si vzpomínáte, říkal, že jeho informátor umíral a moc toho nenamluvil. Ducard samozřejmě předpokládal, že mluví o diamantech, protože ten chlapík byl diamanty posedlý, po celý život je hledal a také je pašoval. Jenomže tady o diamanty nešlo. Jeho přítel tu našel něco jiného.“

„Když to nebyly diamanty nebo zlato, co jiného to mohlo být?“ zašklebil se Bertie. „Neříkej mi, starouši, že tu ten umírající našel svou životní lásku!“

„Žertuješ, ale vlastně jsi to vystihl,“ usmál se Biggles. „Ten člověk miloval diamanty a Ducarda ani nenapadlo, že diamanty mu jen představovaly velké peníze. S trochou trpělivosti se dovíme, jaké velké peníze u jezera Jumu našel. Jisté tušení už mám. O tom si ale promluvíme později, teď bychom se měli vrátit na stanici. Charlie už na tom není tak zle, aby nemohl jít s námi.“

„Nikoho tu nenecháš?“

„Bylo by to zbytečné. Ve dne se sotva něco přihodí. Jeden z nás sem může zajít večer. Ještě to promyslím podle toho, jak se přes den vyvine situace.“

Pomohli Charliemu do letounu, s nímž Biggles zaroloval zpátky ke stanici, a tam pak informovali Algyho o tom, co se k ránu v osadě sběhlo.

Algy se zadumal, a vzápětí objevil, v čem má Ducardova rada na utajení smrti leopardího muže slabé místo.

„Ale když se ten leopardí muž nevrátí do tábora, ostatní snadno pochopí, že se mu něco stalo,“ řekl.

„V těchto končinách se člověku může přihodit ledacos,“ odpověděl Biggles. „Nevídím důvod, proč by si měli myslet, že jsme ho právě my zastřelili. Mohl zakopnout o hada, mohl ho roztrhat lev nebo sežrat krokodýl.“

„Můžeš mít pravdu,“ připustil Algy. „Bude to ale platit jen za předpokladu, že Ducard udrží jazyk za zuby.“

„Myslím, že opravdu chce zmizet. Proto neudělá ani neřekne nic, co by způsobilo, že se tu jeho nosiči budou zdržovat, jen aby se nám pomstili. Musíme se na něj spolehnout. Výsledek ostatně brzy poznáme. Prozatím to necháme být.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BIGGLES PRAŽÍ HLÍNU

Během dopoledne se další vrahoun neobjevil.

Po obědě se Biggles s Gingerem vydali do osady, a zastihli Zinny při rybaření. Jejich postup byl velmi jednoduchý. Na třech vydlabaných kánoí vyvezli na jezero dlouhou síť, jejíž konce nechali na břehu. Spustili ji do vody, začali plácát do vody pádly a tropit co největší rámus. Poplašené ryby tak nahnali do sítě, které potom přitáhli ke břehu. Tam lovci naskákali do mělké vody a vyhazovali ryby na břeh, větší kusy probodávali harpunami. Jak se Gingerovi zdálo, měli překvapivě dobrý úlovek. Ryby byly malé, ale našly se mezi nimi i hodně velké kusy. Byly to ryby zvláštního druhu. Měly šeredné malé hlavy a mohutná těla pokrytá obrovskými šupinami. Nejhladovější Zinnové se do ryb pustili ještě ve vodě. Živá sousta se jim mrskala v rukou, ale lovcům to zjevně nevadilo. Pohled na jejich hostinu nebyl ovšem nijak pěkný a útlocitný zrzek se znechuceně odvrátil.

„Ryzí a syrová příroda nebývá zrovna svůdná,“ řekl suše Biggles a rozhlédl se po okolí.

„Co hledáš?“ zajímalo Gingera.

„Rozhlížím se, kam pohřbili toho zastřeleného vraha. Slyšel jsi přece, že jsem Charlieho vyzval, aby jim řekl, že ho mají pohřbít.“

Žádný čerstvý hrob tady ale nevidím.“

Mávl na dědulu, který je následoval jako poslušný psík patrně v naději, že dostane další balíček sušenek, a ukázal na místo, kde ležela mrtvola. Tázavě povytáhl obočí.

Dědula se zašklebil, aby naznačil, že chápe, a ukázal na jezero. Ani Biggles ani Ginger zprvu nechápali, co tím myslí, dokud starý muž rukama jasně naznačil sklapnutí krokodýlích čelistí.

„Nebesa,“ vyhrkl Biggles a zděšeně se obrátil ke Gingerovi. „Oni ho strčili do jezera... krokodýlům.“

„Možná neměli čím vykopat hrob,“ pokrčil rameny zrzek.

„To dokazuje, co si myslí o leopardích mužích. Raději na tohle zapomeneme. Jinak to ale vypadá, že je tu všechno v pořádku, takže se můžeme vrátit.“

Kývli na pozdrav dědulovi a zamířili ke stanici.

K večeru přišel Biggles s nápadem, že by přece jen někdo z nich měl strávit další noc v osadě. Noční útok se mohl opakovat. Nabídl se, že půjde sám, ale Ginger se dobrovolně přihlásil a po krátkém dohadování velitel jeho nabídku přijal. Zrzek tedy vykročil ještě před soumrakem s dalekohledem a svou oblíbenou brokovnicí. Když dorazil do vesnice, zjistil, že Zinnové posedávají u chatrčí nebo dělají svou práci, a nehrozí žádné nebezpečí. Protože ještě vládlo světlo, rychle vyrazil k termišti, které mu posloužilo pro první průzkum. Vylezl na svou rozhlednu a uviděl stan, který stál pořád na tomtéž místě. V táboře panoval poměrně živý ruch, takže Ginger nabyl dojmu, že tam skutečně probíhají přípravy k odchodu. Další zajímavosti nezjistil.

Když se vrátil do vesnice, našel si místo k sezení a připravil se na noc, od které nečekal žádné pohodlí. Ani se ho nedočkal, ale důležitější bylo, že se nedočkal ani vpádu nepřátel. Po celou noc přemýšlel o desítkách věcí, jako to dělá většina lidí při bdění za dlouhých nočních hodin. Nevymyslel nic.

Jakmile se rozednilo, mávl na všudypřítomného dědulu a vydal se zpátky do stanice. Když tam dorazil, ostatní již byli vzhůru.

„Nic se nedělo,“ ohlásil.

„Skvělé, zdá se, že pan Ducard dodrží slovo,“ řekl Biggles. „Ted’ ale neruš.“

„Co to tu proboha tropíš?“ vyhrkl Ginger.

Jeho zvědavost byla oprávněná.

Biggles seděl na jednom prázdném kanystru od benzínu, před ním stál druhý kanystr a na něm lihový vaříč. Před vaříčem ležel větší černý předmět, v němž Ginger rozeznal kus dřevěného uhlí, které zbylo po požáru přístřešku. Do něj Biggles vydlabal či vyškrábal jakousi plochou misku. Vedle ležela kovová trubka, jejíž konec Biggles sklepal do špičky.

„Přišel jsi právě včas,“ ušklíbl se Biggles. „Můžeš být svědkem velkého pokusu, který možná změní tvář Afriky, při nejmenším tvář okolí jezera Jumu.“

„Nerozumím,“ zachrčel ospalý Ginger.

„Jak bys rozuměl?“ usmál se Biggles. „Je pozoruhodné a zábavné, jak si člověk zapamatuje věci, které se naučil ve škole. Stejně tak je zajímavé, jak často mu přijdou na mysl, když je potřebuje. Tenhle pokus jsem kdysi viděl ve školní laboratoři a připadal mi jako nesmysl a naprostá ztráta času. Ani v nejdivočejším snu by mě tehdy nenapadlo, že pokus po tolika letech zopakuji sám a dokonce na místě tak vzdáleném od budovy mé staré školy.“

„Nechtěl bys mi raději vysvětlit, co to děláš?“ zeptal se Ginger úsečně.

„Vzpomínáš si, jak nám Charlie říkal, že se Zinnové pamatují na starého bělocha, který tu vařil hlínu?“

„Ano. Tvrdil to.“

„Pamatuješ, že jsem tehdy řekl, že mi to něco připomíná?“

„Jistě.“

„Včera večer než jsem usnul, jsem na to pořád musel myslet. Pak jsem si vzpomněl, kde a kdy jsem viděl vařit hlínu. Abych to ale upřesnil, tak spíš pražit hlínu!“

„Ve školní laboratoři.“

„Velmi správně. A právě teď si to hodlám vyzkoušet.“

„Nech už konečně toho chození kolem horké kaše. Proč to všechno děláš?“

„Nepospíchej tak,“ usmál se Biggles a napíнал zrzka dál. „Nejsem si vůbec jistý, zda mám pravdu, jestli ji ale mám, podaří se nám překonat snahu těch chlapíků z opačného konce jezera. Buď se

Zinnů na nic neptali, nebo nechodili do správné školy. Jsem si prostě jist, že stejně jako většina ostatních prospektorů, nejsou ani oni schopni myslet na něco jiného, než na zlato a drahokamy. I Ducard je diamanty tak zaslepen, že se domnívá, že chlapík, který ho sem poslal, hovořil právě o nich, Jenže ten člověk, ať si o něm Ducard myslí co chce, neměl hlavu plnou diamantů. Měl to v mozku mnohem lépe srovnané a věděl o celé řadě jiných pokladů.“

„Mluvil o milionech.“

„Jestli se nemýlím, tak ve skutečnosti sedíme na miliardách. A teď už konečně dovol, aby pan profesor začal s pokusem.“

Biggles zapálil hořák. Z kapsy vytáhl útržek papíru. Rozbalil ho a do misky ve dřevěném uhlí nasypal trochu červeného prachu. Papír odhodil.

„Co to je?“ zeptal se Ginger.

„To přece nevím,“ zasmál se Biggles. „Kdybych to věděl, je pokus zbytečný. V celém okolí je toho prachu plno. Chodíme po něm. Asi to bude bauxit, ale mohla by to být také rumělka. Jsem přesvědčen, že to bude oxid nějakého kovu.“

„Co je bauxit?“

„Oxid, neboli kysličník hliníku, s příměsí oxidu železa. Hliník sice není vzácný kov, ale moderní průmysl ho spotřebuje obrovské množství. Rumělka je kysličník rtuti. Při jejím žhání se uvolní síra a zůstane čistý kov. Takhle nás to učili ve škole a já nikdy neměl důvod o tom pochybovat. Teď mám možnost vyzkoušet si to doopravdy. Jsme tu sami?“

Ginger se rozhlédl kolem. „Nevidím nikoho jen Bertieho. Zrovna jde sem.“

„To je v pořádku. Nebyl bych jen příliš nadšený, kdyby mě u toho viděl Ducard. Mohlo by ho napadnout, co dělám.“

Biggles sáhl po trubičce a použil ji jako malé dmychadlo. Vrchol plamene hnal svým dechem do prohlubně v kusu dřevěného uhlí. Tam to začalo žhnout a prachu v prohlubni začalo brzy ubývat.

Netrvalo dlouho a téměř zmizel a místo něj pokrýval dno misky tenký povlak stříbrného kovu.

Právě ve chvíli kdy odložil trubičku, stanul nad ním Bertie. Po Bigglesově tváři se rozlil vítězný úsměv chemika objevitele.

„Heuréka,“ zvolal Bertie, který o Bigglesově pokusu věděl. „Již to máš! Připadáš si jistě jako Archimédes.“

„To zrovna ne,“ usmál se Biggles, „ale konečně víme to, co neví Ducard, ačkoli tu tak dlouho hledal. Jeho to nenapadlo!“

„Skvělé, starouši. Jsi lepší čaroděj než ten černý patron všech afrických leopardů,“ blahopřál mu Bertie. „Víc by mě ale potěšilo, kdybys takhle vyfukoval zlato. Několik cihliček bych si uložil do domácího trezoru. Co si myslíš, že tohle je?“

„Povím ti to, až miska vychladne natolik, abych to mohl vzít do ruky. Rozhodně jde o nějaký kov, a každý kov včetně železa, má cenu měřitelnou penězi. Mohlo by to být berylium, další bílý kov, který se hodně používá v leteckém průmyslu, protože je lehký. Nejsem odborník, takže to nerozeznám. Důležité je, že jsme právě dokázali přítomnost nějakého kovu. V okolí jezera ho budou tisíce tun a nepochybuji o tom, že vládu potěšíme, až se o tom dozví.“

Biggles pohlédl na bílý povlak zblízka. „Vypadá to skutečně jako hliník, ale u tak malého množství na to nemohu vsázet. Nehodlám tu sedět celý den a vyfoukat si plíce jen proto, abych toho získal víc. Vezmeme to s sebou.“ Zastrčil získaný poklad do staré obálky a schoval ji do aktovky. „S pokusy končím,“ řekl vesele. „Omlouvám se, že jsem lorda zklamal, ale zrovna dnes se mi nic lepšího, než hliník, nepovedlo vyčarovat. Příště se třeba povede zlato.“ Zhasl hořák a vstal.

„Nenapadlo tě, že chlapík, který vyprávěl Ducardovi o zdejších milionech, přeháněl?“ zeptal se Ginger.

„Nepřeháněl, ale Ducard udělal chybu v tom, že myslel jenom na diamanty. Možná, že jeho přítel nepovažoval za nutné o bauxitu vůbec mluvit, protože si myslel, že až ho Ducard uvidí, pozná oč jde.“

Jaký ale smysl mají tyhle dohady? Pravdu už nikdy nezjistíme a navíc na tom ani nezáleží.“

„Měl by pro Ducarda bauxit vůbec nějaký význam? Myslím to tak, jestli by si dokázal poradit s těžbou.“

„Sám ne. Mohl by ale požádat o těžební koncesi, a pokud by mu ji poskytli, mohl by ji za velmi slušné peníze prodat nějaké těžářské společnosti. Jsem si ale jist, že na hliník ani nepomyslel kvůli neznalosti nebo přílišné chamtivosti. Teď bychom ale mohli něco sníst. Už

mě nebaví polykat jen hovězí z konzervy, suchary a rýži. Pokud ti Ducardovi lotři dnes nezmizí, ulovíme si nějakou tu husu nebo kachnu, nebo co to tu vlastně létá. Zinnové byli nadšeni tou antilopou, kterou jsem jim ulovil, takže bychom jim mohli znovu udělat radost nějakým úlovkem. Nemám pochyby o tom, že je potěší a moc by mě překvapilo, kdyby byli vybíraví.“

„Mě by zas zajímalo,“ ozval se Bertie, „jak mohou tihle hroši plavat ve vodě mezi krokodýly.“

„Tvoje starosti bych chtěl mít, lorde. Každý krokodýl by musel být blázen, kdyby na hrocha zaútočil a až na tebe nějaký hroch otevře tlamu, pochopíš, proč,“ řekl Biggles. „Tlama plná takových zubů, jaké má hroch, dokáže překousnout krokodýla na dvě poloviny. Povídá se, že to hroch občas udělá s kánoí.“

„Doufám, že ten potouchlý žertík nezkusí na naše letadlo, až v něm budeme sedět,“ zhrozil se Bertie.

„I kdybychom v něm zrovna neseděli, nebylo by to příjemné,“ řekl Biggles. „Trup letadla je ale příliš objemné sousto. Dám hrochům za chvíli příležitost, aby to zkusili. Až něco sníme, zaletím se podívat na druhý konec jezera. Chci zjistit, co se tam děje a jen nerad bych šel pěšky. Bude dobré trochu se Ducardovi připomenout. Slíbil, že do zítřka budou pryč. Když zjistím, že odešli, odvezeme Charlieho do Nabuly a vypravíme se domů.“

Rychle se najedli a Biggles s Gingerem odstartovali k letu nad Ducardův tábor.

„Ještě stále tam jsou,“ ohlásil Ginger.

Moc toho neviděl. Stan se nadále tyčil na svém místě, ale to podle Bigglese mnoho neznamenalo, protože pokud výprava nehodlala vyrazit na cestu téhož dne, musela ještě jednu noc někde přespát. Sbalit stan bylo snadné. Před ním leželo mnoho balíků s výstrojí, připravených jako náklad pro nosiče. Zdálo se, že Ducard prosadil svou a hodlá skutečně odejít. V blízkosti stanu postávala nevelká skupina nosičů a zdálo se, že se srdečně nudí. Malý kousek opodál seděl na zemi šaman.

„Co to k čertu dělají?“ zeptal se udiveně Biggles. „Nic! Čekal bych, že nosiči budou mít plné ruce práce, ale jak vidím, flákají se od ničeho k ničemu.“

„Myslím, že sledují Ducarda a jeho záludného přítele. Ani bych se nedivil, kdyby si ti dva vjeli do vlasů.“

Ze stanu vyšli oba vůdci. Zvedli hlavy k letadlu, kroužícímu nad táborem a pak pokračovali v rozhovoru, který byl, dle jejich gest, více než vzrušený.

„Kdybych se k tomu měl vyjádřit, ať se hádají, jak je jim líbo,“ prohlásil Biggles, když obracel stroj zpátky. „Pokud odsud zmizí, je mi zcela jedno, co udělají dál. Pro jistotu ale strávím tuhle noc v osadě. Dnes je řada na mně.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ODPORNÁ VRAŽDA

Biggles dostal svému slibu a strávil noc v osadě Zinnů. Nebyl tam ale sám. „Půjdu s tebou,“ řekl Algy. „Nevyspím se stejně jako ty. Jestli to má být naše poslední hlídka, nezáleží přece na tom, že budeme mít mizernou noc oba. Zítra to doženeme.“

„To ovšem platí jenom za předpokladu, že se ti darebáci stáhnou na druhou stranu hranice,“ odporoval Biggles. „Hlídkovat můžeme ještě několikrát.“

Algy však trval na svém.

Noc pak proběhla klidně a nic se nestalo.

Biggles ráno překvapil Algyho prohlášením, že tím není příliš nadšen. Přiznal se, že téměř s jistotou očekával poslední pokus leopardích mužů odstranit své protivníky z cesty. Skutečnost, že se o nic nepokusili, v něm překvapivě vzbudila podezření.

„Proč?“ zajímalo Algyho. „Já jsem docela rád, že nemám nůž mezi žebry.“

„Protože po tom, co jsem si ty darebáky prohlédl a seznámil se blíž s jejich způsoby, mě překvapuje, že by najednou stáhli ocas mezi nohy. Nechce se mi věřit, že by po všech potížích, které tu měli, od táhli jako stádo ovcí.“

„Ducard řekl, že toho má po krk. Slíbil, že odejde.“

„Nesporně. Ale nezapomínej, že mluvil jenom za sebe. Jeho slovo vůbec neznamena, že na něj přistoupí i jeho společník, Batoun. A tohle ještě víc platí na mstivého čaroděje a jeho leopardí muže.“

Ducard nám přece přiznal, že Batoun, jenž je odpovědný za odporné zabíjaky, které sem přivedl, je nyní hlavou celé výpravy.“

Jejich rozhovor se odehrával za prvního svítání, kdy se obvyklou ranní mlhou začal prodírat našedlý proužek denního světla. Oba dva muži se chystali opustit osadu a vydat se zpátky ke stanici. V tu chvíli k nim dolehl výstřel z pušky. Třesk zazněl na konci jezera, kde ležel Ducardův tábor.

„Copak to tam dělají?“ řekl Algy.

„Patrně loví čerstvou zvěřinu na cestu,“ napadlo Bigglese. „Když už jsme tady, navrhuji dojít na ohyb břehu. Ginger mi ukázal, ze kterého termitiště je na tábor nejlépe vidět. Vylezeme na něj a zjistíme, zda opravdu odchází.“

„Možná vyrazí až později.“

„Možné je všechno, ale tohle by bylo neobvyklé. Výpravy v Africe se vydávají na cestu časně ráno, aby ušly co největší kus cesty, než slunce rozžhává vzduch. Jakmile se zvedne mlha, budeme vědět, jestli odešli.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Stan tam zaručeně nenechají a ten je velice nápadný i z dálky. Pokud ho uvidíme, jsou tam pořád i oni.“

„Okay. Jdu s tebou.“

Vykročili po břehu, následování v uctivé vzdálenosti dědulou, který k nim zřejmě pojal nehynoucí důvěru a náklonnost. Hlavním jejím důvodem však ale nebyla úcta, ale dědulova velká žravost. Když jim totiž přeťalo cestu stádečko pakoní, zapomněl na všechno, přitítil se k Bigglesovi a výraznými gesty mu ukazoval na běžící zvířata, kterým právě překřížili cestu k napajedlu.

„Co takhle jednoho střelit?“ navrhl Algy. „Podívej na dědulu! Udělali bych radost všem Zinnům.“

„Právě teď na nic střílet nebudu,“ řekl Biggles. „Kdyby Ducard zaslechl výstřel, začal by si lámat hlavu nad tím, co se tu děje. Příležitost k lovu snad dostaneme i při zpáteční cestě.“

Oba se znechuceným dědousem postupovali dál a dávali si pozor na případný výskyt šelem. S žádnými se však nesetkali. Po příchodu k termitišti museli ještě chvíli čekat, než se zvedne mlha. Když se tak stalo, dozvěděli se, co potřebovali. Tam kde stál stan,

nebylo nyní nic!

„Jsou pryč,“ řekl Algy.

„Skvělé,“ odvětil Biggles. „Ušetřili nám celou spoustu starostí. Můžeme se vrátit na stanici.“

Při zpáteční cestě se Bigglesovi skutečně naskytla příležitost vystřelit na větší antilopu, která se opozdila za stádem. Dědula měl obrovskou radost, že Biggles mířil přesně. Starý domorodec se rozběhl napřed, aby oznámil ve vesnici báječnou zprávu o snídani. Ostatní členové kmene již pluli na kánoích se sítěmi v rukou, ale po té úžasné zprávě všeho nechali a utíkali pro zvěřinu, která pro ně byla mnohem vzácnější než ryby. Biggles s Algym se v osadě ani nezastavili a chvátali na stanici, kde si Ginger a Bertie dělali starosti, proč se tak dlouho nevracejí.

„Odešli,“ oznámil radostně Biggles.

„Jemináčku, konečně jedna excelentní zpráva, starouši,“ řekl Bertie.

„A co budeme dělat my?“ zeptal se Ginger.

„Odletíme s Charliem do Nabuly a pak se vynasnažíme dostat domů. Nejdřív ale zaletím na opačný konec jezera, abych získal jistotu, že zabijáci skutečně odtáhli a nečíhají opodál v naději, že nás podřežou a okradou.“

„Dobrá,“ ozval se zrzek. „Doporučují vyrazit dřív, než nás ti sadističtí moskyti zahubí. Ani nevím, zda jsem ještě živ.“

„Nehodlám už nikam spěchat,“ řekl Biggles. „Nejdříve se trochu nasnídám. Vy nemáte chuť?“

Asi hodinu po tom statečném rozhodnutí nastoupil Biggles a zrzek do letadla, pilot opatrně zaroloval po hladině okolo stáda hrochů a vzlétl směrem k druhému konci jezera. Algy a Bertie zatím začali balit věci a připravovat odlet ze stanice. Přesně tak, jak usoudil Raymond, se nyní mohla osvědčit výhoda využití letadla, se kterým mohli za půl hodiny urazit tak dlouhou pouť, která by pěší výpravě zabrala týden. Mohli přitom z letadla přehlédnout jediným pohledem celé oblasti s výjimkou zalesněných částí.

Takový pohled teď stačil ke zjištění, že leopardí muži skutečně opustili tábor. Stan zmizel a v dohledu nebyla ani živá duše. Ze zčernalého popela táborového ohně nestoupal kouř a nikde se nic ani

nepohnulo. Dokonce i supi, kteří zde zaujali číhavá postavení, seděli bez hnutí.

„Dobrá, zdá se, že nás neoklamal,“ řekl Biggles po dokončení druhého obletu. „Ducard myslel svá slova vážně. Pokud zamířili na západ cípem pralesa, samozřejmě je neuvidíme. Než se ale vrátíme, vystoupím ještě trochu výš a pořádně se porozhlédneme.“

„Počkej ještě vteřinu,“ řekl Ginger upřeně hledící dolů. „Něco nezvyklého tam vidím, ale nedokážu to rozeznat.“

„Kam se díváš?“

„Na místo, kde měli stan. Tam, co sedí supi.“

„Máš pravdu,“ řekl Biggles, když se zadíval do míst, která mu Ginger ukázal a v hlase mu zazněl podivný tón. „Mohla by to být hromada odpadků nebo hadrů, ale podle tvaru to vypadá spíše jako lidské tělo.“

„Tělo,“ hlesl Ginger. „V evropských šatech!“

„Ano. Jestliže to je opravdu tělo, musí to být Ducard nebo ten odporný Batoun. Takhle čekající supy jsme přece viděli na stromě blízko stanice. Čekají...“ nedomluvil.

„Na co čekají?“

„Až ten člověk, jestli to je člověk, zemře. Pokud je to lidské tělo, je ten muž ještě živ, jinak by se na něj mrchožrouti dávno vrhli. Něco tu nehraje. Nejlepší udělám, když přistanu. Podíváme se zblízka.“

Biggles ubral plyn, snížil výšku a po malém zakroužení přistál na hladině. Pak zaroloval ke břehu co možná nejbližší k předmětu jejich zájmu. Obrátil letoun nosem k otevřené hladině, kdyby je něco přinutilo k rychlému startu, a zajistil ho na mělčině. Pak vyšli na břeh. K místu, kde byl původně vztyčen stan, měli sotva padesát kroků.

„Je to člověk,“ vyhrkl Biggles ještě dříve, než tam došli. Zrychlil krok a pak dodal jediné slovo: „Ducard!“

Supi, kteří pochopili, že budou připraveni o kořist, se skřeky podléli.

Ducardovo tělo leželo obličejem k zemi, s čelem opřeným o paži pokrčenou v lokti.

„Hlídej prales!“ sykl Biggles. „Může to být past,“ dodal tiše a pokynul Gingerovi směrem k temnému hustému lesu, který se tyčil

asi dvě stě yardů od nich. Obrátil Ducarda naznak a na jeho košili spatřil velikou zlověstnou krvavou skvrnu.

„Zasáhl ho přesně,“ řekl. „Dostal to do prsou.“ Sklonil se nad Ducardem a přiložil ucho k jeho srdeční krajině. Několik vteřin naslouchal a pak rychle vstal. „Není mrtvý. Přines láhev brandy. Pochybuji, že mu budeme schopni zachránit život, ale snad se nám podaří udržet ho při něm tak dlouho, aby nám mohl říci, kdo ho má na svědomí.“

„Zasáhl ho výstřel, který jsme slyšeli,“ řekl Ginger. „Myslel sis, že jsou na lovu, aby měli čerstvé maso na cestu.“

„Ano, spletl jsem se,“ kývl Biggles. „Ale teď si myslím, že znám i střelce. Jdi pro to brandy!“

Mrzek se rozběhl k letadlu a vzápětí byl zpátky s lahví, kterou s sebou pro případy nouze vozili. Nebylo snadné vpravit trochu lihoviny mezi zaťaté zuby zraněného muže, ale povedlo se.

„Stačí,“ zarazil mrzka Biggles. „Kdybychom mu dali víc, zabili bychom ho.“

Ducardova víčka se zachvěla a vzápětí otevřel oči. Zpočátku byl jejich výraz skelný a nepřítomný, ale jak silná lihovina začínala působit, vrátil se do nich život.

„Kdo to udělal?“ zeptal se Biggles tiše ale zřetelně.

Ačkoli se zdálo, že Ducard otázku pochopil ihned, nedařilo se mu odpovědět. Rty se mu pohybovaly, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Jiskra života však přece jen sílila, až se ubohý muž zmohl na první slovo.

„Partner,“ vydechl.

„Batoun?“

„Ano.“

„Proč to udělal?“

„Hádali jsme se. Chtěl... zůstat. Já chtěl pryč. Už málo... jídla. Vrátit se... na pobřeží.“

„A to on nechtěl?“

„Nechtěl.“

„Kde je nyní?“

„Odešel...“

„Kudy?“

„K západu. Pralesem. Jak jsme... přišli. Vráti se sem... chce ty diamanty.“

„Ačkoli jste mu řekl, že tu žádné nejsou?“

„Nevěřil mi. Měl jsem... trochu zlata... v opasku. Vzal si ho.“ Na Ducardových rtech se objevila krůpěj krve.

Biggles se napřímil a tiše promluvil ke Gingerovi. „Nevím, co dělat,“ řekl bezmocně. „Střela ho zasáhla do plic. Nemá nejmenší naději. Nemůžeme mu pomoci. Zemře.“

„Můžeme ho převézt do Nabuly. Pomohli by mu tam?“

„Ne. Není tam nemocnice a pochybuji, že bychom tam vůbec našli nějakého lékaře. Nepřežil by ani přelet.“

„Hrůza,“ sykl Ginger.

Biggles stiskl rty.

Ducard zakašlal a na rtech se mu objevila další krev. Náhle se ozval zcela jasným hlasem: „Zmizte odsud, hlupáci! Rychle! Šaman se vrátí a přivede posily. Bude jich mnoho. Ponížil jste ho a on touží po vaší smrti.“

Domluvil, těžce vydechl a do jeho očí se vrátil nezúčastněný, skelný výraz. Už je nezavřel a vzápětí celé tělo ochablo a mužův dech utichl.

„Je mrtev,“ řekl Biggles chmurně. „Tolik toužil po diamantech, až ho stály život.“

„Co uděláme? Nemůžeme ho tu přece nechat ležet.“

„Samozřejmě že ne. To nejde. Ale nemělo by smysl odvážet tělo na stanici.“

„Ale nemáme ani rýč, nic tu není...“

„Povím ti, co uděláme,“ přerušil ho Biggles. „Já tady počkám a dohlédnu na supy, aby nebyli moc podnikaví. Ty odletíš zpátky na stanici a vrátíš se ještě s někým. Přivezete sem pár prázdných plechovek, se kterými se dá hrabat. Půda je tu většinou docela měkká a písčitá, takže by se nám mělo podařit vyhrabat něco jako hrob. Nahoru potom uložíme větší kameny a větve, aby hrob odolal hyenám. Sice jsem je tu ještě neviděl, ale jistě tu budou a mohly by hrob rozhrabat. Nenapadá mi nic jiného, co bychom mohli udělat pro toho nebožáka.“

„Dobrá. Hlídej okraj pralesa. Ducard zřejmě moc dobře věděl,

že se ten smrdutý čaroděj vrátí.“

Zrzek se během řeči obrátil a ukázal na temnou hradbu stromů. Vzápětí strnul a ruka mu sjela k revolveru. „Podívej, jakou máme návštěvu!“ vyhrkl.

Biggles se bleskově otočil a nevěřícíně vytřeštil oči.

Od pralesa k nim mířilo husím pochodem a značně ostrým tempem šest domorodých vojáků vedených bílým důstojníkem. Nebyli od nich dál než sto yardů. Všichni nesli v rukou pušky, jen jejich velitel měl na opasku pouzdro s revolverem.

„Kdo to propána je?“ zamumlal zmateně Ginger. „To nejsou naše uniformy.“

„Jak to mám vědět?“ zasyčel Biggles. „Stůj a nehýbej se!“

Počkali, až k nim jednotka dorazí.

Důstojník se tvrdě podíval na Bigglese a zasalutoval. „*Bonjour, monsieur.*“

Biggles pozdrav zdvořile opětoval.

Důstojník stočil zrak k mrtvému na zemi. Pak pohlédl na letadlo u břehu jezera, znovu se podíval na Bigglese a ukázal prstem na mrtvého muže.

„To je vaše práce?“ zeptal se.

„Ne. Před chvílí jsme ho tu našli. Zemřel před pouhými několika minutami.“

„Tak vy jste ho našli? Pozoruhodné.“ Ve tváři důstojníka bleskly pochybnosti a nebylo divu.

„Když říkám našli, tak našli!“ zavrčel Biggles. „S kým mám tu čest?“

„Kapitán Bourgon, belgická koloniální armáda. A kdopak jste vy, *monsieur*?“

„Inspektor Bigglesworth, britská policie.“

„Mohu vědět, co děláte na belgickém území?“

„Na belgickém území?“ vyhrkl udiveně Biggles.

„Ovšem.“

„Ale tohle je britská půda!“

„Velice se mýlíte, *monsieur*“ řekl důstojník, který zachovával chladnou zdvořilost. „Jste v Belgickém Kongu.“

„Připouštím, že jeden z nás se skutečně mýlí, *monsieur*“ pou-

smál se Biggles. „Nikde tu bohužel nejsou hraniční mezníky. Podle mého názoru je zdejší hranice nejistá v pásmu několika kilometrů v obou směrech a osobně si myslím, že na tom ani příliš nezáleží. Podle mapy, kterou mě vybavili, když mě se vyslali, se teď pohybují na britském území. Věřte, že jinak bych sem nevstročil.“

„Připouštím, že hranice může být vyznačena nejasně,“ prohlásil důstojník. „Proč vás sem vyslali?“

„Vyšetřuji vraždy, k nimž došlo na britské koloniální stanici na jezeře, a zjišťuji, co se děje s kmenem Zinnů, který patří pod britskou správu.“

„Ano, Zinnové žijí na vašem území,“ připustil důstojník. „Naše hranice vede v těsné blízkosti jejich teritoria.“

„A mohu vědět, proč jste sem přišli vy?“

„Hledal jsem tohoto muže,“ řekl Belgičan a ukázal na Ducarda. „Pátráme po něm již dlouho. Víte, kdo ho zabil?“

„Ano. Sám nám to řekl. Udělal to jeho partner. Muž jménem Akmet Batoun.“

„Batoun? Je zde?“

„On a Ducard se zdržovali u jezera řadu týdnů. Batoun ale podle všeho odešel.“

„Ti dva tu nemohli být sami. Koho měli s sebou?“

„Domorodého kouzelníka a několik domorodců. Všichni sem přišli z Konga.“

„Proč? Víte o tom něco?“

„Jistě. Ducard mi řekl, že hledali diamanty. Žádné pochopitelně nenašli. Nařídil jsem jim, aby odešli, protože narušovali způsob života Zinnů.“

„Jakým způsobem?“

„Nutili je, aby pro ně pracovali, a terorizovali je. Využívali při tom leopardích mužů.“

„Toho se Batoun dopustil už dřív a je to také jeden z důvodů, proč ho hledám.“

„Jaké jsou další důvody?“

„Je to zloděj, lupič a pašerák diamantů z našeho území. Batoun je velice nebezpečný lotr. Ducard byl slušnější, ale z nějakého důvodu byl pod Batounovým vlivem. Po té dvojici pátráme už delší dobu,

ale nedařilo se nám. Nedávno se k nám donesla pověst, podle které oba zamířili k Jumu, takže jsme to zkusili.“

„Zdá se, že toho o nich víte dost. Jaké byl Ducard národnosti?“

„To je těžší otázka, než tušíte. Mohl být i Brit. Narodil se v Kapském Městě. Jeho otec byl Holanďan a matka Angličanka, takže byl nejspíše Jihoafričan. V mládí ho uvěznili za nezákonný obchod s diamanty. Po propuštění se toulal po celé Africe. Byl to docela chytrý chlapík. Hovořil mnoha jazyky a ovládal také celou spoustu domorodých dialektů.“

„A co Batoun?“

„Ten? Podle mne žádnou národnost nemá. Rozhodně ne oficiálně. Jeho otec pocházel odněkud ze Skandinávie, po jistou dobu sloužil ve francouzské cizinecké legii, ale pak zběhl a zmizel. Jeho matka byla Arabka. Sám Batoun se narodil v alžírském Kasbahu. Od dětství se živil krádežemi a podezřelou činností. S Ducardem se seznámil v mezinárodním pásmu v Tangeru, kam oba uprchli, aby unikli zatčení. Naši pozornost si oba vysloužili tím, že se zapletli do domorodých nepokojů v Leopoldsville. Tihle dva by dělali potíže kdekoli ve světě, *monsieur*.“

„To věřím,“ odpověděl Biggles. „U jezera se chovali jako místní králové a kati. Jejich leopardí muži mají na svědomí tři vraždy a dva pokusy o vraždu. Proto mě sem vyslali.“

„Co hodláte dělat dál?“

„Pohřbíme tohoto muže, kterého jsme našli, když jsme letecky ověřovali, zda banda odešla. Pak vyrazíme domů. A vy?“

„Najdu Batouna a zatknou ho.“

„Než Ducard zemřel, řekl nám, že se sem Batoun hodlá vrátit se silnější skupinou domorodců. Byl přesvědčen, že tady diamanty přece jen najde.“

„Tvrdil jste přece, že nic nenašli.“

„To mi pověděl Ducard, a nemám důvod o tom pochybovat. Podle mého názoru bylo hledání diamantů v okolí jezera pošetilost. Vy máte s sebou pár lidí, takže byste mohli Ducarda pohřbít.“

„Ano, to uděláme.“

„Dobrá. Můžeme tedy startovat.“

„Ještě než odletíte, byl byste tak laskav a objasnil mi, co se u je-

zera odehrálo? Budu o tom muset podat hlášení.“

„S radostí,“ řekl Biggles, zapálil si cigaretu a pak belgickému důstojníkovi vyprávěl všechno, k čemu došlo od jejich příletu k jezeru, včetně ohavných vražd v koloniální stanici, které byly důvodem jejich vyšetřování.

„*Merci, monsieur*. Přesně to jsem potřeboval vědět,“ poděkoval důstojník. „Velice jste mi pomohl. Bylo mi potěšením se s vámi setkat.“

„Také vy jste mi pomohl,“ kývl Biggles. „Díky. My tady skončili, takže vyrážíme domů. Přeji vám hodně zdaru.“

„Pozor!“ zvolal náhle výstražně Ginger a ukázal k pralesu, na jehož okraji se z ničeho nic zahemžili černí statní muži ozbrojení oštěpy. „Tihle ještě neskončili!“

„Podívejme. Batoun se vrátil rychle,“ zavrčel Biggles.

„Vypadá to, že s nimi budeme muset bojovat,“ prohlásil Belgičan. Vyštěkl rozkaz na své muže, kteří se bleskem rozvinuli do bojové linie, aby odrazili útok.

Biggles rychle přejel pohledem po okraji lesa. „Tohle nemůžete odrazit,“ řekl chraptivě. „Kdyby jich byla polovina, bylo by jich moc. Pokud tu zůstaneme, vybijí nás všechny. Ten pekelný šaman je mezi nimi také.“

„Nemáme jinou možnost, než bojovat,“ řekl Belgičan pochmurně a vytáhl z pouzdra revolver.

„Ale máme,“ řekl Biggles.

„Jakou?“

„Můžeme vzít do zaječích.“

„Jak? A kam?“

„Zapomněl jste,“ řekl vyčítavě Biggles a ukázal na letadlo. „Měl byste říci svým lidem, aby si nastoupili. Pro začátek se stáhneme na jezero, abychom si ujasnili situaci. Pokud dojdeme k závěru, že je jich na nás moc, přesuneme se na koloniální stanici.“

„Napřed s nimi promluvíím.“

„Řečmi nic nezможете. Podívejte se na ně! Dokážou bojovat jako šilenci. Jestliže to chceme přežít, měli bychom se hnout. Nechci přijít o letadlo ani o krk.“

Z pralesa vybíhali další domorodci, a někteří již pronikli až na

břeh jezera. Jeden předběhl ostatní a vrhl oštěp k letadlu.

„Ano, bude lepší, když půjdeme,“ souhlasil Belgičan. „Na břehu je nezastavíme.“

Skupina se rychle stáhla k letadlu. Prchali a jen díky tomu, že stroj stál blízko, doběhli k němu včas. Důstojník dohlédl na své muže, zda jsou v kabině všichni, a pak nastoupil sám. Biggles s Gingerem několikrát vypálili z revolverů, aby zpomalili postup černošské gardy, a zmizeli v kabině na poslední chvíli. Moc času jim opravdu nezbývalo. Motory poslušně naskočily a letoun vyrazil po hladině. Z trupu už trčel jeden oštěp a z ocasu druhý.

Biggles nehodlal přemístit stroj daleko. Po zhruba třech stech yardech rozjezdu vypnul motory a nechal letadlo volně klouzat po klidné hladině.

„Do vody se neodvážím,“ řekl Gingerovi. „Někteří z černých tady byli dostatečně dlouho, aby věděli o krokodýlech. Půjdu dozadu a promluvím si s kapitánem Bourgonem. Vypadá to, že si napíchl na vidličku větší sousto, než dokáže spolknout.“

„A my ne, když už o tom mluvíš?“ odvětil Ginger mrzutě.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ

Biggles našel kapitána Bourgona v kabině, odkud sledoval oknem hrozivý dav čtyřicet nebo padesát mužů, kteří se shromáždili na břehu. Všichni se děsivě šklebili a mávali oštěpy.

„Tak co si o nich myslíte teď?“ zeptal se Biggles.

„Nechápu, proč se tak chovají.“

„Jsou to lidé z Konga?“

„Nepochybně.“

„To znamená, že neoprávněně vtrhli na britské území.“

„Pro domorodce hranice nic neznamenají.“

„Vím jací jsou.“

„Nešli by tak daleko od svých vesnic, kdyby je k tomu nepřimělo něco vážného.“

„Vážného?“ ušklíbl se Biggles. „Hrozba smrti je velmi vážná věc. Přiměl je k tomu ten tančící chlapík!“

Biggles ukázal na nevelkého muže, oděného v leopardí kůži, který křepčil před domorodci.

„Myslíte šamana?“

„Jistě.“

„Znám ho. Ten by ale k jezeru sám od sebe nepřišel, protože tu nemá co získat. Pracuje pro Batouna.“

„Ano a podává skvělé výkony při zastrašování lidí. Měl jsem tu čest poznat jeho práci.“

„Druhého darebáka ale nikde nevidím,“ řekl kapitán.

„Podle mne se schovává někde mezi stromy. Má asi strach, aby neschytil nějakou tu kulku. Zastřelil Ducarda, utekl a teď se sem vrátil s posilami.“

„Ale proč?“

„Aby nás odsud vyhnal. Nechtěl odejít. Už jsem vám řekl o jeho víře, že tu leží diamantové pole. Když říkám nás, myslím tím mne a mé muže. O vás nevěděl, dokud se sem nevrátil a neuviděl vás. Nemohl tušit, že sledujete jeho stopu. Měli jste, mimochodem, velké štěstí, že jste na ně nenarazili někde v pralese. Je jich tolik, že by svými oštěpy do každého z vás nadělali spoustu dírek a pak by vás rozsekali na kousky.“

„Asi ano, to bylo štěstí,“ řekl Bourgon a sklonil hlavu. „Teď zas mám hromskou smůlu. Když jsem ho konečně objevil, nemohu ho zatknout.“

„Byl byste pěkný blázen, kdybyste se o to pokoušel,“ prohlásil Biggles. „Co chcete dělat, *monsieur*?“

„Navrhněte mi něco!“ ušklíbl se Belgičan. „Teď mi bude milá každá rada.“

„Kdybych se měl doslova držet zákonů, vyzval bych vás, abyste odvedl své domorodce z britského území,“ zašklebil se Biggles. „Chápu ovšem, že o takovou radu nestojíte, protože by vás a vaše muže stála životy.“

„Vyžente si je sám a mě zatkněte. Na britském území byste neměl trpět cizí lidi,“ zasmál se Bourgon. „Ale teď vážně. Kdybychom jednoho nebo dva z nich zastřelili, ostatní by se možná stáhli. Kdyby to ale bylo jen trochu možné, rád bych se vyhnul prolévání krve.“

„Samozřejmě. Obávám se však, jak se dokážete bez boje a střel-

by vrátit zpátky na svou základnu do Konga.“

„Prokletý Batoun! Kdybych ho tu někde zahlédl, neváhal bych mu prohnat kulku hlavou. Stejně za tím vším stojí jen on.“

„Ví to moc dobře, a proto se drží zpátky. A co zastřelit toho odporného kouzelníka? Když domorodci uvidí, že není nezranitelný, snad ztratí jistotu a vrátí se domů.“

„Tomu bych se raději zatím vyhnul. Vládní pokyny nám doporučují, abychom se vyhýbali útokům na domorodé duchovní vůdce. To bych mohl udělat jen v případě nutné sebeobraný.“

„Duchovní vůdce?“ zakvílel Biggles. „Jak chcete, *monsieur*, ale já si myslím, že chvíle nutné sebeobraný už dávno nastala. Já se nemám čeho bát, protože mohu odletět, kdykoli budu chtít, ale vy jste v kaši. Jak se dostanete domů?“

„Nemám tušení. S takovou situací jsem nemohl počítat. Ostatně jsem vás už o radu žádal, ale vy jste mi nic rozumného neřekl.“

„Dobrá. Nemá smysl dál tady vysedávat. Vaši spoluobčané na břehu nevypadají, že by chtěli odejít. Mohu tedy něco navrhnout?“

„Ovšem.“

„Přesuneme se na naši stanici a poobědváme tam. Tím poskytneme těm pomatencům na břehu čas na to, aby si uvědomili, co provádějí. Později, až jim trochu vychladnou hlavy, se sem můžeme vrátit, a vy se můžete pokusit, promluvit jim do duše.“

„Líbí se mi to,“ řekl Bourgon. „Je to dobrý plán. V dané situaci bych odsud své lidi bez přestřelky stejně nedostal. Střelba by měla nepříjemné důsledky.“

„Podle mne se Batoun spoléhá právě na to. Počítá prostě s tím, že se budete zdráhat uplatnit sílu. On zábrany nemá a v tom má proti vám velkou výhodu. Dám Gingerovi v pilotní kabině pokyn, aby zaroloval s letounem ke stanici. Není nutné, abychom vzlétli. Jsme stejně značně přetížení, a stroj by se z klidné hladiny možná ani neodlepil.“

Biggles přešel dopředu, vysvětlil Gingerovi situaci, a vrátil se zpátky. Hluk motorů vzápětí zesílil a letadlo zamířilo rovnou ke stanici.

Následovalo něco, s čím ani Biggles, ani jeho nový belgický známý nepočítali. Oba předpokládali, že útočníci zůstanou tam, kde

jsou, a že se spokojí s tím, že Bigglese a Belgičany zahnali. Proto je vyvedlo z míry zjištění, že se muži s oštěpy rozběhli po břehu ve snaze udržet s letadlem krok. Jejich snaha nepochybně vycházela z toho, že chtěli překazit posádce vstup na souš.

„Bude to obtížnější, než jsem čekal,“ zamračil se Biggles.

„Co budete dělat?“

„Zrovna o tom přemýšlím.“

„V čem je potíže? Pokud zamíříme na stanici a ti lidé vás tam napadnou, budete oprávněn se bránit. Se dvěma vašimi muži, kteří tam čekají, budeme schopni se udržet.“

„O tom jsem neuvažoval. Nejsme ve velkém nebezpečí. To vlastně platí i pro vás. Kdyby to bylo nezbytné, mohu vás a vaše vojáky vzít na opačný břeh a vysadit vás tam. Černoši se mezi krokodýly neodvážají a než oběhnou jezero, budete pryč.“

„V čem je tedy problém? Ti pomatenci vám mohou ublížit jen tím, že zapálí stanici. Nevěřím, že by to byla pro Britanii moc velká pohroma.“

„Obávám se, že jste na něco zapomněl, *monsieur capitaine*.“

„Na co?“

„Jsou tu ještě další lidé, za jejichž bezpečnost odpovídám. Jde o kmen Zinnů. Nedokáží vystěhovat všechny. Pokud se ti šílenci na břehu dostanou do jejich vesnice, pak jsou schopni všechny Zinny povraždit a chaty spálit. Ne, že by tak záleželo na osadě samotné, nepochybují o tom, že by si Zinnové brzy postavili nové chatrče. Musím však myslet na lidi!“

„Nevím, co vám v té věci poradit.“

„Něco udělat musím. Nemohu nechat Zinny osudu. Nemají zbraně. Viděl jsem u nich pouze rybářské harpuny a kopí, takže se nezmůžou ani na pořádnou obranu. Vidím to tak, že se nám nabízejí pouze dvě možnosti. Můžeme namířit do osady, kam se musíme dostat dřív než oni, a vybudovat tam obranné postavení.“

„To by ovšem znamenalo bitvu.“

„Stěží se jí vyhneme. Druhá možnost spočívá v tom, že poradíme Zinnům, aby se přesunuli na stanici. Kdybychom byli přinuceni k boji tam, neměli bychom mít potíže se udržet. Jsou tam dva moji lidé a máme dostatek zbraní a střeliva, Abychom se po nějaký čas ubráni-

li.“

„Mohou vás ale obléhat dlouho. A co v noci? Za tmy?“

„Je snadné poslat letadlo pro pomoc do Nabuly.“

„Výborně, *monsieur*. Jsme na vašem území. Rozhodnutí je tedy na vás. Budu rád, když tu záležitost vyřešíme bez vážnějších ztrát. Lidé, kteří nám tady dělají potíže, se doma chovají docela dobře. Jsou snad trochu divocí, ale to je všechno. Myslím si, že bez těch dvou zlých duchů, Batouna a šamana, by byli i zde schopni vnímat rozumná slova.“

„Takže čím dřív zastřelíme ty dva lotry, tím lépe,“ řekl Biggles pochmurně a vrátil se do pilotní kabiny.

„Černí braši nás sledují po břehu,“ oznámil Gingerovi.

„Vždyť je vidím,“ odsekl rzek. „Co chceš dělat?“

„Poradíme Zinnům, aby se přesunuli na naší stanici. Vybudujeme tam obranné postavení, které musíme udržet, dokud tyhle poblázněné idioty nepřejdou vražedné choutky. Kdyby Zinnové zůstali tam, kde jsou, skončili by nejspíš s podřezanými krky.“

Během rozhovoru usedl Biggles za řízení, obrátil nos letadla k osadě, kde viděl na hladině kánoe rybařících Zinnů, a přidal plyn. Motory zabouřily a křídla letounu se nadzvedla. Dotýkal se pak hladiny tak lehce, že za ním vznikla dlouhá bílá brázda. V jednom okamžiku se vznesl úplně, neboť před letounem se ve vodě objevil jakýsi předmět. Ukázalo se, že to je hřbet krokodýla, který zmizel, jak se nad ním gadfly přehnal ve výšce pouhých tří stop.

„Budeme asi potřebovat Charlieho,“ řekl Biggles. „Možná bude chvíli trvat, než Zinnové pochopí, co se děje.“

O dvě minuty později se ukázalo, že varovat Zinny nebude těžké. Biggles vyskočil z letadla ještě dřív, než dorazilo ke břehu, a uháněl mělkou vodou k Zinnům za hlasitého křiku a divokého mávání pažemi. To stačilo k vyvolání všeobecného poplachu. Když pak mávl rukou směrem, odkud se blížilo nebezpečí, vyvolalo to u černochů děs a panický úprk. Vznikla jiná potíž. Bylo třeba přimět zděšené domorodce, aby prchali správným směrem. Dědula, vydávající skřeky podrážděné opice, však záhy situaci pochopil a hnál soukmenovce ke stanici. Ginger, který všechno sledoval z pilotní kabiny, za chvíli s uspokojením zjistil, že všichni obyvatelé osady divoce uhánějí pod

ochranná křídla Algyho a Bertieho.

„Náš životní úspěch,“ vydechl unaveně Biggles, když vstupoval zpátky do letounu.

Během následujících vteřin se gadfly znovu řítíl po jezerní hladině směrem ke stanici, a muži v pilotní kabině brzy zahlédli Algyho a Bertieho, kteří stáli na břehu a nepochybně si lámali hlavy tím, co má všechen ten zmatek znamenat. Ze svého stanoviště dosud nemohli blížící se nebezpečí vidět. Ginger si povšiml také Charlieho, jenž, dosud v obvazech, seděl na prázdném sudu od oleje poblíž verandy.

Když letoun zastavil, Biggles vyskočil a aniž by na něco čekal, vychrlil: „Uhání sem menší armáda zdivočelých černochů. Běží po břehu a nic dobrého jim nekouká z očí. Před nimi sem ale doběhnou Zinnové, kteří se u nás chtějí schovat.“

Obrátil se k Charliemu. „Jak se cítíš? „Jsi schopen chůze?“

„Ano, bwana.“

„Tak jdi Zinnům naproti a řekni jim, že na nás útočí hromada chlapů z Konga. Nemají pušky, ale jen oštěpy, za to je s nimi ten šeredný šaman. Sám jsem jim to nedokázal vysvětlit. Pověz jim, ať si pospíší, budeme se bránit společně. Moc času nemáme.“

„Ano, bwana,“ kývl Charlie a odklusal.

Biggles se vrátil k Algymu a Bertiemu, kteří užasle sledovali, jak z letounu vyskakují uniformovaní vojáci. Představil belgického důstojníka a stručně objasnil přátelům situaci.

„Stanici bychom měli udržet, mám však obavy o letoun,“ řekl pak. „Nemůžeme si dovolit o něj přijít, ale když ho necháme stát na otevřeném prostoru, mohli by ho poškodit. Do přístřešku se stroj nevejde, ale i kdybychom ho zaparkovali za něj, nebude v bezpečí. Ty šílence může napadnout stavení zapálit. Řešení je jen jedno. Ty, Algy, vyvezeš letadlo na jezero. Stačí, když se zastavíš asi tři sta yardů od břehu. Sleduj potom, co se tu děje. Pokud by se naše situace zhoršila nad únosnou mez, odstartuješ do Nabuly pro pomoc. Musíš nějakou sehnat! Vysvětlíš prostě vládnímu komisaři, co se tady děje.“

„Rozumím.“

„Vezmi si pušku. Kdyby skutečně došlo k boji, nenechávej nás v tom samotné a střílej. Stále ještě doufám, že k tomu nedojde. Snad

budou ochotni vyslechnout kapitána Bourgona, a může se stát, že je přesvědčí.“

„Je mi to jasné,“ kývl Algy, vzal si pušku a svižně vykročil k le-tounu.

„Kam hodláš umístit Zinny, starouši?“ zeptal se Bertie. „Chtělo by to bunkr, nebo aspoň nějaký zákop.“

„Bunkr?“ vytřeštil oči Biggles. „Hned ho začni stavět, lorde! Dáme je do přístřešku. Jiná možnost není. Do chaty by se všichni nevešli. A kdybychom sem vzali jenom ženy a děti, jen by nám tam překážely.“

„Absolutní pravda.“

Biggles se otočil ke kapitánu Bourgonovi. „Tak tady sídlíme, *monsieur*. Vidíte stejně jako já, jak jsme na tom. Lidé, kteří na nás uspořádali štvanici, spadají pod vaši pravomoc, takže budu jen rád, když nám pomůžete zadržet je.“

„Rozumím, *monsieur*. Moji muži zaujmou obranné postavení. Až sem ti pomatenci dorazí, udělám všechno pro to, abych jim vysvětlil, do jakého bláznovství se ženou.“

„Děkuji. Snad se vám to podaří.“

„Také bychom se měli připravit,“ ozval se Ginger.

„Nic těžkého. Vezmi si brokovnici a nabij ji. Jen se podívej na Bertieho, jak je připravený. Já se postarám o to, aby byli Zinnové co nejdřív schovaní.“

Udýchaní domorodci se právě blížili v široké řadě. V jejich čele uháněl Charlie a nepřestával je pobízet. Biggles jim vyběhl vstříc a navedl je do přístřešku. Když byli uvnitř a žádný opožděný Zinn již nebyl v dohledu, obrátil ustaranou tvář ke Gingerovi.

„Tohle je náramně pěkné rozloučení s jezerem Jumu,“ zavrčel. „Myslel jsem si, že v tuto dobu už budeme sedět v letadle na cestě domů. Škoda, ale nic jiného teď nemůžeme dělat. Nemohli jsme tady nechat napospas osudu ani Zinny, ani Bourgona a jeho muže. Podívej se! Už se objevují první šílenci. Měli bychom zaujmout postavení. Bertie, postav se vlevo! Gingere, jdi vpravo ode mne! Držte se blízko sebe! Charlie, ty si vezmi na starost Zinny. Nedovol, aby mezi nimi vznikla panika, až se začne střílet. Vezmi si revolver a zastřel každého, kdo by se pokusil vniknout dovnitř.“

Válečníci z Konga se rychle blížili v neuspořádaném šiku. Kolem jejich nohou vířil prach a nad hlavami se míhaly oštěpy. Jejich řev a výhružná gesta nebyly příjemné na poslech ani na pohled.

Kapitán Bourgon jim pomalu vyšel vstříc. Biggles na něj křikl, aby se vrátil, ale jeho slova se minula účinkem.

„Hrom do něj,“ zvolal zrzek. „Jde si pro ránu oštěpem!“

„Snad ví, co dělá,“ řekl Biggles. „Ti lidé ostatně spadají pod jeho pravomoc a on je za ně odpovědný i na našem území. Obávám se ale, že se snaží marně. Pokud budou pod vlivem mstivého čaroděje, rozumné slovo nic nezmuže.“

Kapitán Bourgon se postavil čelem k divokému houfu a rozkročil se. Zvedl ruku. V pouzdře na boku se mu houpal revolver, ale jinou zbraň neměl.

Několik prvních černochů zaváhalo, ale po ostrém zaječení šamana vyrazili dál. Z davu vyletěl první oštěp, ale dopadl na zem daleko před cílem. Kapitán Bourgon konečně uznal, že zbytečně hazarduje se životem, a začal couvat zpátky ke stanici.

„Zabijí ho,“ zachraptěl Biggles. „Vezmi si tuhle pušku, Gingere, a podej mi brokovnici!“

Sevřel zbraň v ruce a vyběhl ke kapitánovi. Když se dostal na jeho úroveň, namířil a pokropil nepřátelské řady výstřely z obou hlavních. Vzdálenost byla příliš velká na to, aby broky mohly někoho zabít, ale podle výkřiků z davu mnozí z černých bojovníků nevěřili setkání s broky s nadšením. Útočníci zaváhali, což Bigglesovi a Belgičanovi umožnilo stáhnout se zpět.

„Udělal jste, co se dalo,“ řekl Biggles. „Víc riskovat už byste neměl.“

„Aspoň mám jasno, že za to může šaman,“ řekl Bourgon. „Měl jste pravdu. Budu ho muset zastřelit. Zahlédl jste někde toho darebáka Batouna?“

„Ne. Díval jsem se po něm, ale nikde se neobjevil. Jestliže ho najdu, zastřelím ho sám! Už kvůli Ducardovi.“

Kapitán Bourgon si vzal od jednoho ze svých mužů pušku. Zvedl ji a otočil se směrem ke kouzelníkovi, který divoce křepčil nějakých sedmdesát yardů od nich. Útočníky však prvé dva výstřely zrazily, šamanova gesta nezabírala. Tak uplynuly asi dvě minuty. Pak

dostal kapitán příležitost. Kouzelník přerušil tanec a zahleděl se ke stanici. Vzápětí třeskl výstřel, šaman sebou trhl, klesl do prachu jako zasažený bleskem a zůstal nehnutě ležet. Bourgon mlčky předal pušku muži, od něhož si ji předtím vzal. Pak dal svým mužům rozkaz střílet útočníkům těsně nad hlavy.

Zazněla docela obstojná salva.

Nepříjemný svist kulek vzal bojovníkům odvahy. Rozprchli se do stran, někteří využívali k úkrytu keře, stromy, termiště, prostě vše, co jim mohlo v okolí poskytnout ochranu. Dva černí obětavci se sklonili k šamanovu tělu a odvěkli ho za křovisko.

Potom se rozhostilo ticho, které po předchozí vřavě zapůsobilo až neskutečně. Po chvíli ho přerušil výstřel, jenž zazněl od letadla.

„Zajímalo by mě, po kom Algy vystřelil,“ řekl Biggles a otočil hlavu k letadlu.

Ticho pokračovalo.

„Co myslíte, že dělají?“ zeptal se konečně Biggles Bourgona.

„Co? Pravděpodobně chystají další útok,“ odpověděl kapitán. „Je také možné, že křísí šamana, ale nemají naději! Jsem jist, že jsem zasáhl přesně.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BATOUNŮV KONEC

Nevyhlášené příměří již trvalo půl hodiny.

Poté, co útočníci odtáhli šamanovo tělo za křoví, nepohybovalo se na jejich straně téměř nic, a kdyby čas od času nevystřčil některý ze zvědavějších černochů hlavu, dalo by se předpokládat, že tlupa odtáhla. V dálce se vznesl nad obzor oblak černého dýmu, což znamenalo, že došlo k tomu, co Biggles včas předvídal. Udatní bojovníci z Konga zapálili chatrče Zinnů.

Ginger se podíval na hodinky. „Když chtějí zaútočit, proč s tím nezačnou?“ zamumlal podrážděně. „Na co čekají?“

„Možná, že ti zloduší čekají na tmou, aby mohli zaútočit v noci,“ napadlo Bertieho, který si leštil monokl. „I když to jsou hlupáci, vědí, co by je čekalo, kdyby nás napadli za denního světla.“

„U těchto mužů není boj v noci obvyklý,“ řekl kapitán Bourgon.

„Jsou vyzbrojeni pouze oštěpy, takže potřebují vidět na cíl, na který hází. Pravděpodobnější je, že mají válečnou poradu. Rokují o tom, z jaké strany bude lepší zaútočit. Dobře vědí, že jsme uvnitř stavení a nemůžeme jim uniknout. Nedivil by se, kdyby se rozhodli, že nás vyhladoví. Před puškami mají respekt a čas pro ně neznamená vůbec nic.“

„Nejsou přece takoví blázni, aby čekali, že je půjdeme hledat,“ řekl Biggles.

„Ne. Spíš přemýšlejí, jak dlouho můžeme vydržet obléhání.“

„Jídla máme dost,“ prohlásil Ginger.

„Brzy budeme mít po zásobách,“ smutně se zasmál Biggles. „Musíme přece živit i Zinny a vzpomeň si, co dokázal spořádat dědu-la. Ale i když dáme každému z nich skromnou porci jídla, už zítra nebude nikdo z nás obědvat.“

„Hrome! Na Zinny jsem zapomněl,“ přiznal Ginger.

„Můžeš si přisadit na to, že oni na ně nezapomněli. Rozhodně na ně nezapomněl Batoun, pod jehož velením je celý tenhle útok. Pokud se mu podaří udržet nás tady, nikdo a nic mu nezabrání v dalším hledání diamantů. Ty způsobily jeho roztržku s Ducardem, který už toho měl dost a chtěl odsud odejít. Batoun chtěl zůstat. Pohádali se a skončilo to sprostou vraždou.“

„Vy jste tu nějaké diamanty viděli?“ zeptal se kapitán.

„Ani jeden. V tomhle kraji bych je nikdy nehledal. Nikde tady není ani náznak šterku, jenž bývá průvodním jevem na diamantových polích. Kdyby tu místo červené hlíny byl namodralý jíl, bylo by to něco jiného. Batoun má nejspíš s těžbou diamantů menší zkušenosti než já, jinak by tu neztrácel čas. A já se dostal na diamantové pole jen jednou na dvě hodiny. Ducard byl naproti tomu odborník a věděl své. Poté, co prozkoumal půdu v okolí, bylo mu jasné, že se dostal do slepé uličky.“

Biggles domluvil a rozhostilo se ticho.

Uplynula další hodina.

„Vypadá to na obléhání nebo na noční útok,“ ozval se Biggles.

„Chudáček starouš Algy,“ napadlo Bertieho. „Mám strach, aby se nám v té sluneční výhni mezi hrochy a krokodýly neupekli.“

„Jestli to bude trvat ještě chvíli, bude muset odletět do Nabuly a

oznámit tam, jak na tom jsme,“ řekl Biggles.

„Jak mu to ale chceš připomenout, starouši?“ namítl Bertie. „Ty zubaté potvory ti nedovolí k němu doplavat, a kdyby zaroloval s letadlem blíž, černoši nám z něj oštěpy udělají jehelníček, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Když pořádně zakřičím, uslyší to. Nad hladinou se zvuk nese daleko, a motory neběží. Uznávám ale, že jsem měl pomyslet i na tuhle možnost, Vůbec jsem s ničím takovým nepočítal.“

„Kdybychom teď zahájili palbu ze všech hlavní, mohli bychom je zahnat,“ navrhl Ginger. „Když nepočítám Algyho, střílelo by deset pušek. Schovávají se jen za křovím, a to kulky nezastaví.“

„Nemůžeme si dovolit plýtvat střelivem palbou naslepo,“ zamítl návrh Biggles.

Také kapitán Bourgon zavrtěl hlavou. „Musíme se, pokud to půjde, vyhybat ztrátám na životech. Umíte si představit nepokoje, které by vznikly v Kongu, kdybychom tady zastřelili několik domorodců? Největší bouřku by spustili lidé, kteří teď sedí doma na zadku a ani si nedokáží představit, v jaké jsme situaci. Lidé, kteří nikdy neprošli nebezpečím, budou hlasitě vykřikovat, že my jsme špatní, že jsme ti největší zlosynové, kteří pro nic za nic vraždí chudáky bezbranné černoušky.“

„Máte bohužel pravdu,“ odpověděl mrzutě Biggles. „Stejně tak ale nestojím o to, aby se sem několik těch vrahounů připlížilo v noci. To je řemeslo, v němž jsou právě leopardí muži odborníci a mistři. Bylo by pro ně hračkou několik lidí propíchnout a závěrem zapálit přístřešek. Rákos, ze kterého je postaven, by hořel jako pochodeň. Kdyby je to napadlo, dostali by nás do pěkné bryndy. Zinnové by propadli panice, poletovali by tu jako šílenci a my bychom nemohli střílet z obavy, že zasáhneme vlastní lidi.“

„Tak už proboha něco udělejme,“ naléhal Ginger. „Tohle nemožné vysedávání mi hrozně leze na nervy.“

„Dojdu zavolat na Algyho, aby zaletěl do Nabuly pro pomoc,“ řekl Biggles a vstal. „Ať má také Koloniální úřad nějakou odpovědnost.“

„Není mi moc jasné, jak nám mohou pomoci z Nabuly,“ řekl Ginger. „Je to strašně daleko, a když vypraví jednotku, potrvá jí celé

dny, než sem dorazí.“

„Algy sem může pár vojáků dopravit letecky. Může přivést třeba i kulomet, kdyby mu ho ovšem dali. Jdu mu říci, aby už letěl pro pokyny.“

„Dávej si pozor. Budou tě sledovat ti venku.“

„Kdyby něco zkusili, kryjte mě palbou.“

„Okay.“

Biggles došel na břeh jezera. Několik bojovníků opustilo úkryty, ale pak všichni zaváhali a nakonec zůstali stát na místě. Biggles přiložil dlaně k ústům a vykřikl: „Slyšíš mě?“

„Jo,“ ozvalo se z jezera. Algy stál vzpřímen v kokpitu.

„Poletíš do Nabuly! Vysvětlí komisaři, jak jsme na tom, a zeptej se ho, co máme dělat. Mohl bys dovézt posily.“

Algy zamával na znamení, že rozumí a posadil se k řízení.

Biggles soustředěně pozoroval nepřátelské pozice a pomalu se vracel do stavení.

Motory letounu zabouřily. Oči všech obležených na stanici se k němu upřely, když se rozběhl po hladině. Letadlo se vyhouplo do vzduchu téměř okamžitě, díky malé váze, kterou neslo. Po obratu zamířilo k jihu.

Burácení motorů tichlo, a pomalu se ztrácelo v dálce.

„Myslím si, že jsme udělali správně,“ řekl Biggles. „Letadlo nám tu stejně nebylo k ničemu a Algyho jsme tam nemohli nechat dřepět do nekonečna. Mám hned lepší pocit, když na to nemusím myslet.“

„Poslouchejte!“ řekl Ginger a zvedl hlavu. „Zní to, jako by se letoun vracel. Algy ti ten lepší pocit hned kazí.“

„Máš pravdu,“ řekl Biggles a svraští čelo. „Petrně má nějaké potíže.“

Jistotu získali během necelé minuty. Hluk motorů se přiblížil a vzápětí se v dohledu objevilo letadlo. Letělo nízko, zakroužilo, přistálo a zarolovalo do původního postavení, snad jen trochu blíž ke břehu. Motory ztichly.

„Nerozumím,“ prohlásil Ginger.

„Zvuk motorů mi připadal absolutně normální,“ řekl Bertie.

Algy se vztyčil v kokpitu. Naléhavě zamával směrem ke stanici.

„Chce nám vysvětlit, proč se vrátil,“ ozval se Biggles. „Půjdu si ho vyslechnout.“

Znovu zamířil k vodě. „Co se stalo?“ zaječel.

„Koukni se...“ vykřikl Algy, ale dál se nedostal, protože právě v té chvíli se ze svých úkrytů naráz zvedli černí bojovníci a v dlouhé linii vyrazili ke stanici. Strašlivě přitom řvali, a řev z desítek hrdel přehlušil Algyho hlas. Mávali oštěpy a dupali do země, až se vířil prach.

Algy, který si uvědomil, že ho Biggles nemůže slyšet, začal něco signalizovat pažemi, ale Biggles tomu nerozuměl, mohlo to znamenat v podstatě cokoli. Stejně však neměl jinou možnost, než prchnout zpátky do chaty.

„Museli si domyslet, že na ně chystáme nějaký trik,“ vydechl, když se zastavil uvnitř.

„Jemináčku, pánové, vypadá to šeredně,“ prohlásil Bertie, když se černoši blížili za neustálého podupávání a zpěvu jakési bojové písně. „Kapitáne je mi líto, ale obávám se, že nenechám svou zbraň zahálet.“

„Je to tak,“ řekl trpce kapitán. „Takže nakonec k tomu střílení přece jen dojde.“

„Měli bychom jim ještě dát příležitost, aby si to rozmysleli,“ zavřel Biggles. „Dvě dávky broků mezi ně a salva těsně nad hlavy by je mohla přesvědčit.“

„Jenže dříve, než zazněl rozkaz k palbě, došlo k prapodivnému jevu. Dupající a řvoucí bojovníci se zastavili jako jeden muž a jejich válečný chorál utichl, jako když někdo vypne rozhlasový přijímač. Všichni upřeli zraky k jedinému bodu na obzoru.

„Vzadu vidím Batouna,“ řekl ostře Ginger. „Ustupuje. Ano, je to on a utíká!“

„Už toho hnusného šakala taky vidím,“ vyštěkl Biggles. „Podej mi pušku, Bertie!“

Bertie mu podal kulovnici. Biggles ji opřel do ramene a zamířil. Hned nato třeskl výstřel, Batoun se zapotácel a upadl.

„Moc dobrá rána, starouši,“ kývl spokojeně Bertie. „Myslím, že nám ten skunk už dá pokoj!“

Bojový útvar černochoů se rázem rozpadl. Sevřená útočná linie se

roztříštila v prchající jedince, kteří se neustále ohlíželi přes rameno. Motory letadla naskočily a gadfly roloval ke břehu.

„Co se to proboha děje?“ vykřikl nechápavě Biggles. „Ten Algy se snad zbláznil!“

Letoun se blížil.

Objevil se Charlie a s úsměvem od ucha k uchu sděloval: „Bwana jde! Slyšíte, bwana?“

„Bwana? Jaký bwana?“

„Přece my, bwana! My, vojáci!“

Další vysvětlování už bylo zbytečné, protože za rohem chaty se vynořil britský uniformovaný důstojník v čele jednotky Královských afrických střelců. Jeho muži postupovali za ním v dvojstupu a měli v rukou pušky připravené ke střelbě. Za nimi těžce poklusávalo asi dvacet nosičů.

„Co se tu k čertu děje?“ vyhrkl důstojník.

„To vám milerád vysvětlím,“ odpověděl radostně Biggles, který si až nyní uvědomil, že Algy se s letadlem vrátil proto, že z něj viděl blížící se jednotku.

„Kdo jsou všichni ti černoši, které jsem viděl utíkat?“ zeptal se důstojník.

„Nájezdníci z Konga.“

„Nic mi nehlásili o útoku z druhé strany hranice.“

„Neměl jsem čas, vám to sdělit a chyběla mi i vaše adresa, pane poručíku,“ usmál se Biggles.

Důstojník se zahleděl na kapitána Bourgona. Jeho uniforma ho zřejmě zarazila, protože se ostře zeptal: „Co tady děláte vy? Je vám známo, kde jste?“

„Dejte mi chvíli času a všechno vám vysvětlím,“ ujal se slova Biggles místo Belgičana. Jmenuji se...“

„Ano, vím o vás, inspektore Bigglesworthe. Komisař v Nabule ví o vašem přiletu. Dostal vzkaz z Londýna.“

„Tohle jsou moji spolupracovníci a přátelé,“ pokračoval Biggles a všechny představil.

„Mě ale nejvíc zajímá tento muž,“ ukázal důstojník na kapitána.

„To je kapitán Bourgon,“ řekl Biggles. „Dostal se k jezeru Ju-mu, když sledoval dva zločince, kteří působili potíže také nám. Ve

chvíli, kdy jsme spolu jednali, nás napadli vzbouření černoši z Konga. Spojili jsme síly, abychom odrazili útok.“

„Jsem poručík Lomax,“ řekl nově příchozí, a oba důstojníci se pozdravili. „Kde jsou ti dva, co vyvolávali problémy?“

„Nehleďte je,“ odpověděl Biggles. „Oba jsou mrtví.“

„Máte nějaké ztráty?“

„Ne, pokud nepočítám seržanta Abdullaha I'Moba, kterého jsme zde našli mrtvého hned po našem přiletu. Kdybyste sem však nedorazili včas, obávám se, že by došlo ke značným ztrátám na obou stranách. Vypadalo to velmi zle, útočili na nás.“

„Slyšel jsem křik. Jak jsem řekl, dostali jsme váš vzkaz a velitel mi nařídil okamžitě vyrazit k jezeru Jumu pro případ, že budete potřebovat pomoc. Kus cesty jsme urazili nákladními auty. Co je se Zinny?“

„Jsou v pořádku. Schovali jsme je v přístřešku. Mám obavu, že přišli o vesnici. Viděli jsme kouř. Útočníci ji zapálili.“

„Ano. Kouř jsme viděli také. Měl jsem strach, že vychází z naší stanice, a že přijdeme pozdě. Přimělo nás to zrychlit krok.“

„Jsme vám za to zavázáni. Začínalo tu být vážně horko. Půjdeme dovnitř, napijeme se a dozvíte se všechno.“

Zrzek se ujal obsluhování a na stole se objevily pohárky a jídlo.

Biggles vyprávěl poručíkovi o všem, k čemu tady došlo od jejich přiletu, vynechal pouze své zjištění, že země pod jejich nohama je samý bauxit. „Docela jsme si užili,“ zakončil svou řeč.

„Takže vraždící leopardí muži, a žádné lidožravé šelmy,“ zahučel zamyšleně poručík Lomax. „Také nás to napadlo. Podobné případy tu již byly. Jak hodláte pokračovat?“

„Není v čem, poručíku. Úkol jsme splnili, takže vám to tady mohu předat a vrátit se domů. Předpokládám, že kapitán Bourgon udělá totéž. Dnes je ale už na start pozdě, takže, když vám to nebude vadit, zůstaneme ještě přes noc a odletíme časně zrána. Zprávu o výsledku našeho zásahu pošlu do Nabuly z Londýna.“

„V pořádku. Mohu také poskytnout kapitánu Bourgonovi ozbrojený doprovod pro případ, že by se tu někde ještě potulovali nějakí ti vetřelci. Vyšlu seržanta, aby zjistil, co se děje venku.“

Seržant se vrátil s hlášením po necelé půl hodině. Zjistil, že všu-

de vládne klid, a vetřelci zmizeli. Tělo domorodého kouzelníka však nebylo k nalezení, jeho soukmenovci ho zřejmě odnesli nebo ukryli. Mrtvé tělo Batouna vojáci našli. Biggles mířil dobře. Tělo však bylo zohaveno bodnými ranami oštěpů. Dalo se z toho usoudit, že černí bojovníci chovali k Batounovi hlubokou nenávist, která se projevila ihned, když pominul vliv šamana.

„Měl bych mrtvého vidět,“ prohlásil Bourgon. „Osobní svědectví patří k mým povinnostem.“

Zvedli se a vyšli na pahorek, kde míšenec skončil.

„I kdybyste ho nezasáhl, zabili by ho,“ řekl Bourgon Bigglesovi, když se nad mrtvým zastavili. „Nebýt kouzelníka, sám Batoun by si s černochy nikdy neporadil. Byla velká smůla, že se ti dva lotři vůbec sešli.“

Poručík přikázal čtyřem mužům, aby Batouna pohřbili.

„Ducardovo tělo leží v jeho původním táboře na opačném konci jezera, poručíku. Pokud tam ještě je, mohli byste se postarat o to, aby byl pohřben?“ požádal Biggles.

„Je důvod, aby tam už neležel?“

„Právě jste viděl, co nájezdníci udělali s Batounem,“ ušklíbl se Biggles. „Kolem mrtvého Ducarda vede jejich cesta domů. A i kdyby nechali mrtvého na pokoji, jezero se hemží krokodýly.“

„Rozumím. Pošlu tam několik mužů. Zítra odvedu všechny na pomoc Zinnům se stavbou nové osady, pravděpodobně blíže stanice. Zatím mohou zůstat na stanici.“

V záři zapadajícího slunce se vrátili.

Příběh tím téměř skončil. O čtyři dny později stál už gadfly po klidné zpáteční cestě v hangáru. Následujícího rána seděl Biggles ve své pracovně a sepisoval oficiální zprávu pro Raymonda.

„Jak ohlásíš nález bauxitu, když už víme, že jde o něj, a že ho tam leží tisíce tun?“ zajímal se Ginger.

Biggles dal získaný kov laboratorně otestovat při zpáteční cestě v Marseilles a výrok odborníků byl jednoznačný.

„Nezmíním se o něm,“ odpověděl.

Ostatní se zatvářili ohromeně.

„To myslíš vážně?“ zeptal se Algy.

„Ano. Rozhodně ne hned.“

„Čekají tam přece tisíce tun hliníku na vytěžení!“

„Spíš desítky tisíc tun. Právě v tom je problém.“

„Co ti vadí?“

Biggles se tiše usmál. „Uvědomuješ si vůbec, jakou cenu by měl náš pozemek? Zvláště pro některé lidi?“

„Určitě velkou, ale pro nás žádnou!“ vložil se do hovoru Ginger.

„Přece tam nepojedeme, a nezačneme těžit!“

„To by mě skutečně ani nenapadlo,“ ušklíbl se Biggles. „Jednou ale budu starý, už to není tak daleko, a pak bude příjemné mít něco v záloze.“

„To myslíš vážně? Nerozumím ti. Dříve nebo později to stejně někdo objeví.“

„Možná ano. Když ale budu mít těžební povolení v oblasti jezera Jumu já, nikdo se toho nebude moci dotknout. Pokud tam někdo bude chtít těžit, musí si ode mne koupit povolení, nebo mi bude platit za každou vytěženou tunu hliníku. To znamená, že takové povolení bude mít obrovskou cenu.“

„Vážně chceš požádat o povolení, starouši?“ vyhrkl Bertie.

„A proč ne?“

„Protože to nejde,“ řekl rozhodně Algy. „Ani to nezkoušej!“

„Podívejme se,“ usmál se Biggles. „Pročpak?“

„Protože by ses dověděl, žeš ten objev učinil při plnění svých služebních povinností, za které tě platí naše vláda!“

„Mýlíš se. Bauxit nemá nic společného s úkolem, pro který nás do Afriky poslali. A kromě toho, když se rozhodnu, nic mi přece nebrání téhle práce nechat. Další možnost je, že pověřím nějakou důvěryhodnou osobu, říká se jí zplnomocněný zástupce, která by povolení získala za mne a později ho na mne převedla.“

„Jemináčku, starouši, to mě tedy podrž!“ vyhrkl Bertie, v jehož tváři se objevil podezíravý výraz. „To je poprvé, co u tebe vidím zájem o peníze. Jsi si jistý, že je to ten pravý důvod, proč si necháváš tuhle věc pro sebe?“

„Ne.“ Bigglesův úsměv se ještě rozšířil. „Rozhodně si tím jistý nejsem. Přesněji řečeno to není celý důvod.“

„Tak se konečně vymáčkni,“ naléhal zrzek. „Co se nám to snažíš naznačit?“

Biggles zvažněl. „Vyslali nás do Afriky, abychom pomohli Zinnům. Dědula si mě získal a ti ostatní také. Nikdy nikomu neublížili. Jen nerad bych si teď vzal na svědomí, že jsme je poškodili.“

„Poškodili? Jak to myslíš?“

„Umíte si představit, co by se u jezera dělo, kdyby se některá z velkých důlních společností dozvěděla to, co víme my? U jezera Jumu by se objevila armáda dělníků a inženýrů. Celá oblast kolem jezera by se stala říší továren a komínů vířících červený prach. Země by byla rozervána do největších hlubin. Ve dne v noci by tam rachotily stroje a jeřáby. Objevila by se tam železnice. Dnešní kalné jezero by bylo znečištěno. Vyhynuly by v něm krokodýli, ryby i hroši. Svět Zinnů by se zhroutil. Už by nemohli žít poklidným mírumilovným způsobem daleko od hrůz civilizace, jako je vodíková puma, záplavy automobilů a podobné lahůdky. Průmysl by je od Jumu vypudil, nebo, což by pro ně asi bylo ještě horší, by z nich udělal otroky, kteří by kopali ze země materiál, jehož použití by ani nebyli schopni pochopit. Proč bych jim měl přivolat tak bídny konec právě já? Tvrdím, že bychom je měli nechat spokojeně žít a v klidu rybařit.“

Ostatní na něj tiše hleděli.

„Máš ve všem pravdu, starouši!“ ozval se konečně Bertie. „Až mě zamrazilo, jaký jsi vizionář. Jsem s tebou naprosto zajedno.“

„Ano, je to tak,“ přikývl Algy.

„Já také souhlasím,“ řekl Ginger. „Takže o to povolení žádat nebudeš!“

„To jsi mi velmi špatně rozuměl. Budu o ně žádat! Když získám to povolení já, nikdo jiný nesmí v okolí jezera Jumu kopnout do země, pokud mě o to nepožádá. A když mě někdo požádá, nedovolím mu to. Proč si myslíš, že jsem o bauxitu neřekl ani slovo Bourgonovi ani poručíku Lomaxovi z Nabuly? Držel jsem věc v tajnosti, abych si to celé mohl v klidu rozmyslet.“

„Jsi všemi mastmi mazaný starý lišák,“ řekl Bertie, potlačující smích.

„Pořád mi vrtalo hlavou, proč ty tajnosti,“ zamumlal Algy.

„Takže je ti jasno. Zdálo se mi prostě, že je škoda narušovat Zinnův život jen kvůli nějakému pokusu, k němuž jsem se přimotal ve škole a náhodou jsem si ho zapamatoval. Kdybych tehdy na hodi-

ně chyběl, o bauxitu bych nevěděl. Takže nikomu o hliníku ani slovo! To, co jsem tu řekl, zůstane jenom mezi námi. Je to jasné?“

„Jasně. Nedozví se to ani Raymond?“

„Ve zprávě jsem o tom nenapsal ani slovo. Proč bych měl? Do průzkumu nerostných ložisek Raymondovi nic není. Možná mu o tom povím později, až získám těžební povolení.“

„A napadlo tě, že se zeptá, co tam Ducard s Batounem hledali?“

„Co ti dva hledali?“ rozesmál se Biggles. „To mu samozřejmě řeknu. Dozví se celou pravdu. Hledali diamanty. Což nám to Ducard neřekl?“

„Pravda nad slunce jasnější,“ řekl Algy.

„Absolutní pravda,“ rozesmál se Bertie. „Ty opravdu neumíš lhát, starouši.“

„Konec legrácek,“ prohlásil Biggles a sáhl po cigaretě. „Jestli jsem dostatečně ukojil vaši zvědavost, dopíši konečně svou slavnou zprávu.“